

LIMBA ROMÂNĂ

Anul LX

2011

Nr. 2
aprilie–iunie

SUMAR

OMAGIU LAURA VASILIU

MARIUS SALA, Laura Vasiliu, la aniversare 149

ISTORIA LIMBII

PETRU ZUGUN, Glose și comentarii la „torna”, „retorna” și „fratre” 151

GRAMATICĂ

SERGIU DRINCUL, Prefixul **co-** în limba română 157

VICTORELA NEAGOE, Morfosintaxa articolului în graiurile dacoromâne în secolul al XIX-lea 162

DANA-LUMINIȚA TELEOACĂ, Un tipar sintagmatic (greco-) latin productiv în limbile romanice actuale (I) (Clasificare și distribuție în context romanic. Aspecte grafice și ortografice) 177

VIAȚA CUVINTELOR

PÂRVU BOERESCU, Dificultăți ale etimologiei limbii române: *abur* 193

IULIA MĂRGĂRIT, O familie de cuvinte întregită: *coajă, coji, cojan?* 217

FLORIN VASILESCU, Note etimologice: *ghiftuire, ghiftui, zvecui* 227

FILOLOGIE

ALEXANDRU MAREȘ, Despre paternitatea *Cronicii anonime a Moldovei (1661–1729)* 231

ALEXANDRU CIOCÎLTAN, Rugăciunea *Tatăl nostru* în însemnările lui Martin Gruneweg 244

CRISTINA-IOANA DIMA, O redacție inedită a *Călătoriei Maicii Domnului la iad. Viziunea sfântului Serafim* 248

ALEXANDRU GAFTON, Particularități ale traducerii în *Biblia de la București* și în *Noul Testament de la Bălgrad*. Cu ilustrări din *Epistola lui Iacov* 261

LR, LX, nr. 2, p. 147–304, București, 2011

TOPONIMIE

ADRIAN REZEANU, București. Etimologie sau geneză toponimică	273
---	-----

ROMÂNIA ÎN AFARA ȚĂRII

MARIUS SALA, Tamara Repina	279
----------------------------------	-----

RECENZII ȘI NOTE BIBLIOGRAFICE

G.G. NEAMȚU, ȘTEFAN GENCĂRĂU, ADRIAN CHIRCU, (ed.) <i>Limba română – Abordări tradiționale și moderne</i>, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2009, 517 p. (Anda Bratu); VALERIU BRANIȘTE, <i>Tabla de la Lugoș</i>. Prefață de Crișu Dascălu. Ediție îngrijită, studiu introductiv și tabel cronologic de Ion David, David Press Print, Timișoara, 2010, XXIX + 93 p. (+ 4 p. nenumerotate) (Alexandru Mareș); <i>Documente de arhivă privind robia Țiganilor. Epoca dezrobirii</i>. Culegere editată de Venera Achim și Raluca Tomi cu colaborarea Florinei Manuela Constantin, Editura Academiei Române, București, 2010, LXXV + 282 p. (Alexandru Mareș); MARIUS SALA, <i>101 cuvinte moștenite, împrumutate și create</i>, București, Editura Humanitas, 2010, 250 p. (Adina Dragomirescu); RODICA ZAFIU, <i>101 cuvinte argotice</i>, București, Editura Humanitas, 2010, 384 p. (Adina Dragomirescu); MIHAI VINEREANU, <i>Dicționar etimologic al limbii române pe baza cercetărilor de indo-europenistică</i>, București, S.C. ALCOR EDIMPEX SRL, 2008 și 2009, 935 p. (Părvu Boerescu); FELICIA DUMAS, <i>Dicționar bilingv de termeni religioși ortodocși: român-francez</i>, Iași, Mitropolia Moldovei și Bucovinei, Editura Doxologia, 2010, 350 p. (Roxana Lupu); ELENA CAMELIA ZĂBAVĂ, <i>Structuri derivaționale în antroponimia din Oltenia</i>, Craiova, Editura „Universitaria”, 2010, 259 p. (Iulia Mărgărit)	281
--	-----

SEMNALĂRI

<i>Limba română: teme actuale. Actele celui de-al 8-lea colocviu al Catedrei de Limba Română (București, 5–6 decembrie 2008)</i>, (editori: Rodica Zafiu, Gabriela Stoica, Mihaela N. Constantinescu), București, Editura Universității din București, 2009, 793 p. (Irina Nicula); <i>Studii de gramatică. Omagiu Doamnei Profesoare Valeria Guțu Romalo</i> (editori: Rodica Zafiu, Blanca Croitor, Ana-Maria Mihail), București, Editura Universității din București, 2009, 305 p. (Andreea Dinică); ȘTEFAN MUNTEANU, <i>Bibliografia lucrărilor publicate în perioada 1940–2010</i>, Text îngrijit, indice de autori și redactare computerizată de Adina Chirilă și Vasile D. Țăra, Editura Universității de Vest, Timișoara, 2010, 48 p. (Marius Sala); CARMEN-IOANA RADU, <i>Aspecte ale comunicării conflictuale în româna actuală</i>, Editura Universității din București, București, 2010, 328 p. (Adina Dragomirescu); IOAN RUSU, <i>Elemente de prozodie și versificație numerică românească. O nouă abordare</i>. București, Editura Atelier Didactic, 2010, 157 p. (Mariana Neț)	301
---	-----

LAURA VASILIU, LA ANIVERSARE

Pentru cititorii revistei „Limba română”, Laura Vasiliu este, alături de Valeria Guțu Romalo și de Grigore Brâncuș, unul dintre cei mai vechi (din 1971) membri ai Comitetului de redacție care a condus revista noastră. Spre deosebire de ceilalți doi, ea a fost în două rânduri (1979–1993 și 1999–2004) și secretarul acestui comitet. Altfel spus, a fost sufletul revistei timp de două decenii. În 2004 mi-a cerut să accept ca funcția de secretar de redacție să fie preluată de altcineva, care să nu fie încărcat în ani, ea rămânând în continuare un membru al comitetului.

Ne cunoaștem de la intrarea mea în facultate (1951), când ea se numea Laura Stoica. Participam împreună la ședințele Cercului studențesc de lingvistică, atunci creat, al cărui președinte era regretatul Emanuel Vasiliu, devenit soțul ei. Îmi amintesc de coafura ei cu un mic breton, pe care bănuiesc că o avea și ca elevă!

Ceea ce m-a impresionat la ea întotdeauna a fost tinerețea și pasiunea cu care s-a implicat în realizarea diferitelor proiecte științifice ale Institutului, din domeniul gramaticii (*Gramatica limbii române* – 1954 și 1963, *Enciclopedia limbii române* – 1996), al formării cuvintelor (*Sufixe verbale în limba română*, teza sa de doctorat, este o lucrare de referință, publicată în 1989) și a cultivării limbii (*Dicționarul ortografic, ortoepic și de punctuație* – 1960, *Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române* – 1982). O colaborare prețioasă a avut, în ultimii ani, la *Dicționarul etimologic al limbii române* și la tratatul *Formarea cuvintelor în limba română – Sufixe nonverbale*.

¡*Enhorabuena!* adică „Să fie într-un ceas bun!” este felicitarea adresată de frații noștri spanioli în astfel de situații. Urarea lor am putea să o echivalăm și cu „La mulți ani!” sau cu „Mulțam!” (în graiul meu ardelenesc). Adică, îți mulțumim pentru tot ceea ce faci!

Marius Sala

Petru Zugun

GLOSE ȘI COMENTARII LA „TORNA”, „RETORNA” ȘI „FRATRE”

Numeroasele referințe, speciale sau (prin preluare) ocazionale, la cuvintele din titlul articolului, în scopul precizării statutului lor lingvistic, român (după opinia majorității lingviștilor și istoricilor care le-au semnat) sau latin, cuprind, surprinzător, puține trimiteri comparative latino-române, trimiteri care sunt, totuși, decisive pentru argumentări; glosele noastre intenționează să elimine această lacună și să susțină o anumită opinie.

Considerăm cunoscute cadrul subiectului, bibliografia și argumentările – prezentate, recent și pe larg, de Nicolae Saramandu¹ – și analizăm, firesc, glosele în ordinea din titlu.

Precizăm, preliminar, următoarele: a) cel mai credibil pasaj din cele două texte de bază este cel din Theophylactus Simocatta (redactat între 610 și 640) conținând, încadrat în context în greaca bizantină, numai primul verb, *torna*, repetat, în *torna, torna* (glosat, între paranteze, în greacă, iar în traducerea în română „întoarce-te, întoarce-te”), preferința pentru acest pasaj fiind motivabilă prin redactarea lui (ca și a întregului text) la un timp mult mai scurt (câteva decenii) de la petrecerea evenimentului narat (anul 586) care a ocazionat consemnarea lui, pe când pasajul din Theophanes Confessor îl reia după aproape două secole (anii 810–817) pe cel precedent, numai acest pasaj cuprinzând, în plus, substantivul *frater* „frate” în vocativ; redactări ulterioare, după secole, ale celei de a doua cronici incluzând verbul *retorna* „reîntoarce-te”, care evită repetarea verbului fără prefix. Filologia istorică a constatat de mult că, în asemenea situații, gradul de credibilitate a mesajelor consemnate este direct proporțional cu vechimea manuscriselor;

b) pentru identificarea statutului precizat este suficient un singur element diferențiator, deci specific uneia sau alteia dintre cele două limbi, latină sau română (precedată de stadiul latino-romanice comun), iar această identificare poate marca limita cronologică între utilizarea, într-un anumit spațiu, a unei limbi (latina) și începutul existenței limbii succesoare (româna).

¹ *Torna, torna, fratre*, „Fonetică și dialectologie”, XX–XXI, 2001–2002, p. 233–251, cu o bibliografie bogată și prezentată critic și nuanțat; în consecință, nu reluăm nume de istorici și de lingviști din expunerea sa. Titlul apare și la autorii care susțin caracterul latin al acestei „comenzi” militare a vremii.

1. *Torna* („întoarce(-te)”) la ambii cronicari), formă latină de imperativ, pers. 2 sg., nu are nimic specific românesc în ea; ar fi avut, dacă ar fi fost consemnată, în text, sub una dintre alomorfele **tornă* (vezi și nota 2), **torna-te*, **tornă-te*, **toarnă-te*, **toarna* (după Sextil Pușcariu, diftongarea a avut loc și în poziția -a), **i(i)ntornă*, **i(i)ntornă-te*, **i(i)ntoarnă-te*, deci – pe rând – cu închiderea lui *a* la *ă*, diftongări, forme pronominale adăugate sau / și cu implicarea prefixului lexical delocutiv *i(i)n-*, însă singura formă din text este *torna* „întoarce(-te)” (în traducerea în română), ceea ce înseamnă că, în secolele al VI-lea – al IX-lea, nu avuseseră loc nici închiderea vocalică, nici diftongarea, nici pronominalizarea, nici derivarea cu prefix, specifice românei, în raport cu latina.

Psaltirea Șcheiană, *Palia de la Orăștie* ș.a. consemnează forma pronominală *turnându-se* (vezi DLR, *turna*).

Turna trece de secolul al XVII-lea numai în dialectele românești sud-dunărene – în arom. *tornu*, megl. *torn*, istr. *tornu* – fără prefix, ca și în it. *tornare*, sp., pg. *tornar*, fr. *tourner* ș.a. –, în dacoromâna de până la acest secol fiind concurat sinonimic, și „pierzând”, față de (*a se*) *întoarce* < lat. *intorquere* și fiind sprijinit de mai puține formații lexicale decât acesta; derivatul regional cu prefix, *înturna*, este însă viabil (o utilizare poetică remarcabilă a lui, cu sensul secundar „a vibra afectiv”, apare la M. Eminescu, în versurile despre sunetul cornului ca instrument muzical: „De ce taci, când fermecată / Inima-mi spre tine-ntorn? / Mai suna-vei dulce corn / Pentru mine vreodată?” (*Peste codri trece lună...*) în aromână.

2. *Retorna* „reîntoarce-te”, tot formă de imperativ 2 sg., ar fi fost cuvânt al limbii române dacă prefixul, *re-*, ar fi avut forma *ră-* (precum în *răsări(re)* < lat. *resalire*, pref. *re-* + *salire* „sări”, cu velarizarea -ă- < -e-), baza de derivare, *torn-*, ar fi fost consemnată sub unul din alomorfele precizate la verbul *torna*, discutat *supra*, iar formele ar fi fost deci **rătornă*, **rătoarnă*, **rătoarnă – rătoarnă-te*, **răîntoarnă-te* etc., însă niciuna dintre aceste alomorfe nu apare în texte și manuscrise relaționate cu numele celui de al doilea cronicar bizantin citat, Theophanes Confessor. Un verb *răturna* nu este cunoscut de nici un dialect istoric al românei. Nu este atestat niciun derivat, pleonastic, *răînturna* / *răturna*, cu prefixul neologic *re-*. Concluzia este că acest verb, *retorna*, aparține, ca și precedentele lexeme, tot limbii latine și că deci nici el nu reprezintă limba română (Este o interpolare târzie, de după secolul al XV-lea (vezi Du Cange, *Glossarium*), menită să evite repetarea verbului neprefixat din textele lui Simocatta și Confessor).

3. Comparând traducerea în română, realizate (pentru ambele contexte) mai întâi de A. Philippide² și reluate de mai multe ori, cu originalele, redate în paralel,

² În *Originea românilor. Volumul întâiu. Ce spun izvoarele istorice*, Iași, Tipografia „Viața Românească” S.A., 1925, p. 505–506; FDHR II, 1970, p. 604–605; N. Saramandu, *lucr. cit.*, p. 233–234.

Supoziții și chiar contradicții apar la Petre Ș. Năsturel, în studiul *Torna, torna, fratre. O problemă de istorie și de lingvistică*, „Studii și cercetări de istorie veche”, Tomul VII, 1956, nr. 1–2,

am observat un fapt surprinzător: în traducere apare forma *fratre*, pe când originalul conține forma *frater* de vocativ (= de nominativ). Fiecare formă poate argumenta un anume statut romanic (nu românesc) versus latin, fiindcă ambii radicali, atât *frat-*, cât și *fratr-* – existau în arii diferite ale latinei vorbite comune, și în forme flexionare diferite, precum nom. și voc. sg. *frater*, gen. sg. *fratris*, ac.sg. *fratrem*, nom.pl. *fratres*, gen.pl. *fratrum* ș.a., iar un vocativ sg. **fratre*, în care desinența *-e*, analogică, ar fi avut și rolul de a susține grupul consonantic precedent, *putea* exista și în *latina balcanică*. Echivalența gramaticală între cele două forme nu trebuie deci exclusă: *frater* este forma de vocativ latină (identică, dacă nu ne referim la intonație, cu aceea de nominativ), iar forma *fratre* ar fi putut fi formă flexionară atât romanică, cât și latină populară, construită pe baza unui radical din latina balcanică (neatestat însă în această arie lingvistică), **fratr-* conținând două consoane *-r-* (nu una singură) –, acest radical având corespondenți nu numai în latina populară (vezi *supra*) continuată de *alte limbi romanice decât româna*, precum fr. *frère*, retrom. *frer*, prov. *fraire*, cat. *frare*, sp. *fraire* ș.a. (vezi REW, *Thesaurus...*, Du Cange, *Glossarium*, Al.Ciorănescu ș.a.), dar radicalii cu această consoană dublă n-au fost invocați ca indicii ale „nașterii” vreunei limbi romanice.

Un radical cu doi *-r-* al acestui substantiv *nu este înregistrat* însă în niciun dialect, subdialect sau grai al limbii române, în derivate, în expresii sau în onomastică, și este foarte puțin probabil să fi existat vreodată (s-ar fi menținut până acum, măcar regional, dacă ar fi existat). În consecință, forma de vocativ *frater* din textul original trimite la latină, iar forma *fratre*, inexistentă în textul original și în limba română, nu poate proba statutul românesc al îndemnului în care a luat, *numai în traducere*, locul formei latine. Forma românească de vocativ, *frate!*, este continuatoarea normală a formei latine corespunzătoare, care a pierdut, firește, consoana finală *-r*, și a o explica cum presupun Ovid Densusianu și, după el, Petre Ș. Năsturel, printr-o formă flexionară românească reconstruită, având în radical doi de *-r-*, ca aceea de acuzativ latin, între ele, nu este deloc necesar (la *frate* din *fratre* s-ar fi ajuns după o disimilație consonantică totală, progresivă și la distanță). Nu forma lat. de acuzativ, ci aceea de nominativ a fost continuată de română, ca și *imperator* > *împărat*, *caput* > *cap* ș.a. Forma *fratre* din manuscrise târzii, de după primul mileniu, îi reprezintă pe interpolatori, nu pe Theophanes Confessor.

Mai mult, chiar dacă îndemnul strigat la anul 586 ar fi conținut forma *fratre*, tot n-am fi avut motiv să considerăm românesc îndemnul comentat, fiindcă

p. 179–186; între exemple: „*fratre* (mai degrabă decât *frater*)” (p. 181), „[...] manuscrisul cel mai bun ne îmbie a păstra mai degrabă pe *fratre*” (*loc. cit.*); despre *torna*: „rostit poate *tornă*” (p. 186). Autorul se referă deseori la manuscrise după cronică lui T. Confessor, care, chiar cunoscute, n-au influențat percepția lingvistică inițială, bazată pe ediția C. de Boor, sursa principală (și, adesea, singura).

Între alte reluări, textele cronicarilor bizantini au fost preluate de edițiile C. de Boor, I, Lipsiae, 1887 și 1883.

radicalul latin conținând doi de *-r-* a fost continuat de mai multe limbi și dialecte romanice, iar *fratr-* ar fi fost relevant pentru statutul românesc numai dacă ar fi fost moștenit numai de română.

Explicăm ocurența formei *fratre* – de zeci de ori – în articole și în titluri ale acestora – prin creditul acordat, necritic, în cazul de față, lui A. Philippide, primul traducător român al pasajelor din cei doi cronicari bizantini citați și lingvist important. Traducerile lui au fost preluate fără a fi fost verificate și mass-media le-a impus într-o arie științifică istorico-lingvistică și culturală largă³.

Dacă am cumula, într-o echivalență textuală în română, îndemnul analizat, el ar avea forme precum *(în)toarnă(-te) frate* ș.a., nu și formele consemnate de cei doi cronicari bizantini. Este caracteristic deci faptul că niciunul dintre lingviștii care au susținut caracterul românesc al lexemelor în discuție nu le-a reluat ca material de studiu, iar H. Mihăescu și I. Fisher le-au trecut în categoria celor latine. În îndemnul strigat acum peste un mileniu și jumătate, totul, deci, este latinesc și nimic nu este românesc, nici forme, nici sensuri specifice.

Primele atestări ale cuvintelor românești *frate* și *(în)turna* rămân cele bazate pe citate din Coresi, de după aproape un mileniu de la presupusa lor primă atestare; îndemnul pe care îl formează poate fi însă consemnat, cu forma de vocativ sg.

³ DLR și MDA, care consemnează toate alomorfele și alofonele, arhaice sau regionale – diacronice, diatopice și diastratice –, atestate ale tuturor unităților semnificative, nu atestă nicio variantă de tipul *fratre*, acest fapt impunând concluzia că cele mai multe dintre formele flexionare ale acestui substantiv au fost refăcute în limba română prin analogie, pe baza radicalului *frat-* (nu interesează nici forme precum *frățâne* sau *frățeano*, care, de altfel, nu conțin, nici ele, doi *-r-*). Nici celelalte dialecte ale limbii române – aromân, meglino-român și istroromân, nu cunosc radicalul *fratr-* (am consultat bibliografia adecvată, dicționare și studii de dialectologie). Sensurile din contexte, citate, sunt identice cu semnificațiile lor actuale. Mai mult, lat. *fratre* și chiar *frater* – vezi H. Mihăescu, *Introducere* la traducerea sa din Theophylactus Simocatta, 1985, p. 6–7 – pot fi doar o creație analogică a unor interpolatori ai cronicii lui T. Confessor (desinența *-e* exista în latină și s-a transmis numai românei și unor dialecte italiene). Sensul substantivului latin ar fi, aici, „prieten”, întocmai ca în lat. *Salve, frater!*, „Să trăiești, prietene!”. De o comandă militară conținând acest substantiv nu poate fi vorba, comanda militară, în latină și în „limba locului” = „băștinașilor”, „părintescă”, putând avea forma *torna, commilites!* „înapoi, stânga-mprejur, soldat!”. *Frater* din îndemnul citat avea unul din sensurile „prieten, fârtat, tovarăș” (vezi Petre S. Năsturel, *loc. cit.*, p. 186), dar ar fi putut avea, dat fiind locul, timpul și persoanele implicate, sensul de „creștin” (*Acta Apostolorum* îl conține în numeroase formule de adresare), cum presupune H. Mihăescu (*loc. cit.*). La argumentele aduse până acum împotriva interpretării îndemnului citat drept „comandă militară” adăugăm observația că, prin chiar specificul ei, comanda militară nu permite repetarea cuvintelor, în general, și a verbelor, în particular (recursul la acest fapt universal ar fi evitat, de asemenea – vezi 3 supra –, altă parte a eforturilor de explicare a acestei presupuse comenzi militare), consemnăm și faptul, neobișnuit, al păstrării titlului general (vezi nota 1) la autori care mențin, în citate, forma *frater*. Să se observe, de asemenea, că formele de plural ale substantivului-subiect și ale verbelor–predicate relaționate, la Simocatta, exclud, de asemenea, interpretarea de comandă militară, aceasta putând fi dată, pe teren – conform regulii universale – numai de un singur comandant, astfel că apelul la regulamentul militar de epocă se dovedește, și el, inutil: (în traducere) „cei care veneau în urmă și vedeau animalul de povară târând în dezordine sarcina după el [...]”. Panica creată de strigătul autohtonilor se explică prin sinonimizare și prin intonație, nu prin comandă militară.

frater, în dicționare ale limbii latine. Limba română rămâne, cu primele ei atestări, mai târziu decât cele din alte limbi romanice, din secolul al X-lea (*agust* < *augustus*, cu sincopă, reducerea diftongului și în care un -u final nu apare fiindcă, probabil, nu a încăput în spațiul scrierii acestui cuvânt)⁴.

Fenomenele fonetice condiționate și necondiționate proprii românei sunt înregistrabile peste secole și prin alte exemple. Latinește (încă), nu (a)românește (nu încă) vorbeau la anul 586 localnicii balcanici din serviciul auxiliar al detașamentului generalului bizantin Comentiolus (antroponimul latin al unui trac romanizat!). Așa cum au fost concepute până acum, comentariile care susțin statutul românesc al cuvintelor îndemnului *torna*, *torna*, *fratre* îl reprezintă pe „împăratul gol” al povestitorului danez H. C. Andersen. Oscilația unor lingviști, precum C. Jireček sau Ovid Densusianu, între cele două atitudini opuse privind statutul lingvistic al lexemelor discutate (ambii lingviști pentru latină), precum și prudența deosebită a altora, care le încadrează în stadiul romanic, precum N. Saramandu, pot fi invocate, de asemenea, pentru susținerea convingerii noastre dar, pentru noi, *romanica balcanică*, p. 245, înseamnă latina balcanică. Pentru a fi acceptată teza existenței limbii române în secolul al VI-lea este nevoie de alte probe, eventual mai multe și mai variate decât cele furnizate de „torna, torna, fratre”, îndemn din secolul al VI-lea, rostit în Calvomontis, din Munții Haemus, al cărui material lingvistic este, de altfel, extrem de pauper.

De asemenea, pentru datarea începutului limbii române comune, argumentul bazat pe evenimentul din 586 (587) nu are relevanță. Necomisă, sau semnalată la timp, eroarea de traducere semnalată ar fi direcționat mai profitabil o parte a imensului consum de energie intelectuală, pe care l-a impus.

Concluzia de ordin general pe care o impune „lecția” filologică de mai sus se referă la necesitatea atitudinii critice aplicate la orice fapte, chiar la acelea considerate, aprioric, a fi deasupra oricărui dubiu.

Încheiem glosele noastre critice cu o notă relativ pozitivă: eroarea de traducere a lui A. Philippide a stimulat studiul latinei populare balcanice (mezotracice, în general), contribuind la cunoașterea unor momente importante din evoluția ei spre româna comună, care a început de abia peste aproximativ două secole de la consemnarea celebrului îndemn al unor participanți la un marș militar / al unui soldat trac anonim, romanizat, către neatentul camarad din față, solicitându-i să recupereze sarcina căzută de pe spinarea măgarului care o târa.

Simplul fapt că la 586/587, în zona balcanică (denumire actualizată), Monte Calvo, o confuzie paronimică interlingvistică, a provocat eșecul temporar al unei acțiuni militare bizantine în mediul latinofon, nu legitimează interpretarea îndemnului rostit în Munții Haemus ca act lingvistic românesc.

⁴ Vezi G. Mihăilă, *Dicționar al limbii române vechi* (sfârșitul sec. X – începutul sec. XVI), Editura Enciclopedică Română, București, 1974. Autorul nu include, în *Dicționar...* cele trei cuvinte glosate de noi: „strigătul [...] este totuși în latina populară târzie” (p. 219, nota 1), procedură corectă.

BIBLIOGRAFIE

- Dicționarul limbii române*, II, 1, Academia Română, 1940, și XI, 3, 1983.
- Du Cange, *Glossarium mediae et infimae latinitatis*, ediția a 2-a, 1884, 1885 și 1886.
- Ovid Densusianu, *Contribuții la studiul latinei vulgare*, în „Buletinul Societății filologice”, I, 1905, p. 18–19.
- Ion Iordan, Petre Gâștescu, D.I. Oancea, *Indicatorul localităților din România*, Editura Academiei Române, București, 1974.
- I. Fischer, în *Istoria limbii române. Volumul II*, Editura Academiei Române, București, 1969, p. 110–174.
- Gheorghe Guțu, *Dicționar latin-român*, ediția 2003, Editura Humanitas.
- Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1983.
- H. Mihăescu, *La langue latine dans le Sud-Est de l'Europe*, Editura Academiei, București, 1978, p. 129–317, 321–325 și 387.
- Tache Papahagi, *Dicționarul dialectului aromân general și etimologic. Dictionnaire aroumain (macédo-roumain) général et étymologique*, ediția a 2-a, Editura Academiei Române, București, 1974.
- Alexandru Philippide, *Originea românilor. Volumul întâiu. Ce spun izvoarele istorice*, Iași, 1925, p. 504–508.
- W. Meyer-Lübke, *Romanisches Etymologisches Wörterbuch*, Heidelberg, 1935.
- Teofilact Simocatta, *Istorie bizantină. Domnia Împăratului Mauricius*, traducere, introducere și indice de H. Mihăescu, Editura Academiei, București, 1985.
- Thesaurus linguae latinae*, VI, *forum-frustum*, Leipzig, 1922 ș.a.

GLOSES ET COMMENTAIRES À « TORNA, TORNA, FRATRE »

(Résumé)

L'auteur a constaté que le conseil de 587, dans les montagnes Haemus, noté par les chroniqueurs byzantins Simocatta et Confessor, repris et commenté souvent sous la forme « torna, torna, fratre », est constitué uniquement de mots ayant des formes identiques à celles du latin et sans aucune particularité roumaine.

La conclusion générale est que, à partir de ces formes, nous ne pouvons pas considérer le VIe siècle comme le siècle du début de l'existence du roumain commun.

Cuvinte-cheie: cronicari bizantini, torna..., româna comună, Teofilact Simocatta.

Mots-clé: chroniqueurs byzantins, torna..., roumain commun, Theophylactus Simocatta.

*Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”
Iași, Bd. Carol nr. 11*

Sergiu Drincu

PREFIXUL **CO-** ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Prefixul la care ne referim este marcat în FC II, p. 66–68 cu indicele [2]: **co-₂** pentru a-l deosebi de **co-₁**, variantă a lui **cu-** < lat. **cum-** și de **co-₃**, variantă a lui **con-₂**, considerat „dublet neologic al prefixului moștenit din latină **cu-** [...]” (p. 68). Tot în FC II, I. Rizescu precizează că, sub raport etimologic, „prefixul românesc **co-₂** a fost explicat din prefixul v.sl. **po-**” (p. 66). El preia astfel soluția propusă de Al. Graur, ER, p. 24–27, după care **co-** provine din **po-** prin disimilare. Cuvântul pe baza căruia s-a construit, în principal, această explicație este *coborî*. Punctul de plecare l-a constituit soluția alternativă din DA, dată „cu oarecare timiditate”, conform căreia, dacă sensul „a doborî” este vechi, s-ar putea să avem a face cu o formație disimilată din **poborî* < bg. *poborbam* „a învinge în luptă, a doborî”. „Într-adevăr, – preia ideea Al. Graur – în această direcție trebuie să ne îndreptăm cercetările.” În *coborî*, consideră Al. Graur, „după cât mi se pare, s-au amestecat două cuvinte slave”: *oboriti* „a răsturna”, de unde rom. *oborî*, și v.sl. *poboriti* „a lupta”. Se poate astfel constata că „labiala inițială, fiind urmată în silaba a doua de altă labială, a fost disimilată, devenind guturală (vezi la TDRG *screme* pentru **spreme*). Astăzi se folosește mai mult *scoborî*, cu adăugarea prefixului românesc **s-**” (p. 24).

De o discuție amplă s-a bucurat și *covârși*. În acest caz, Al. Graur respinge etimologia propusă de Sextil Pușcariu (DR VI (1931), p. 313), din sintagma *cu vârș*, „explicație care a trecut apoi în DA și DLRM”, dar și pe cea a lui Scriban, bazată pe ipoteza mai veche a lui P. Skok (DR III (1924), p. 835): v.sl. *vrūšiti*, derivat cu prefixul *kū-*, Al. Graur precizând că „acest prefix nu a fost folosit niciodată în românește” (p. 24–25). Și aici Al. Graur invocă disimilarea: „Admițând [...] că prefixul slav **po-** a devenit în românește **co-**, prin disimilare, când rădăcina începea cu o labială, suntem îndreptățiți să căutăm în limbile slave formații ale aceluiași verb, dar cu prefixul **po-**” (p. 25). Acestea sunt rus. *poveršiti* „a termina (punând vârful)”, ucr. *poveršiti* „a termina”, „a întrece, a depăși” și s.-cr. *površiti* „a subjuga”, „a apăsa în jos”. „Sensurile – precizează Al. Graur – se potrivesc, după cum se vede, destul de bine” (p. 25).

Aceeași soluție apare și în cazul altor cuvinte, precum *comânji*, care „se explică prin v.sl. *pomazati*, bg. *pomazvam*, s.-cr. *pòmazati*, rus. *pomazati*, ucr. *pomazati*” (p. 26); *scofală*, la originea căruia trebuie să-l vedem pe sl. *pohvala*, postverbal al lui *pohvaliti* „a lăuda”. Și aici „trebuie să admitem că **po-** înaintea unei consoane labiale a devenit **co-**. Cât despre **s-** inițial, e probabil că nu trebuie să vedem în el prefixul slav **sū-** (ca în *sfârși*), ci prefixul românesc **s-** (ca în *scoborî*, *scufunda*)” (p. 25) etc.

„Dacă ipoteza prezentată mai sus – conchide Al. Graur – este acceptată, se deschide drumul pentru a explica și alte cuvinte românești care încep cu **co-**: *covârni* pentru *povârni* [...], *covei*, cf. s.-cr. *povijati* „a înfășura” [...], *cobâlțai*, cf. rus. *poboltati* etc.” (p. 27)¹.

Revenind la *coborî*, care a fost, după cum am arătat, punctul de pornire a discuției, vom preciza că G. Mihăilă a propus ca etimon al acestuia sl. **ko-boriti*, „format cu prefixul **ko-**, întâlnit la alte verbe, atribuind, printre alte sensuri, și pe acela de „doborâre” [...]. Este adevărat – precizează autorul în continuare – că verbul sl. **ko-boriti* nu e atestat în limbile slave, dar e posibil ca tip de formare”². G. Mihăilă pornește de la datele oferite de lingvistul bulgar Mosko Moskov, care identifică „o categorie specifică de prefixe” în limbile slave, printre ele aflându-se și **ka-**, **ko-**, **ska-**, **sko-** (prin care s-ar putea explica și *scoborî*), **ška-**, **ško-** etc³. „Aceste prefixe – precizează lingvistul bulgar – reprezintă elementele unui sistem derivativ foarte vechi, specific limbii slave comune” (p. 44). Prefixele din acest sistem, mai spune el, „se adaugă numai la verbe cu un anumit sens” (p. 45). Derivatul propus de G. Mihăilă se încadrează în grupa semantică ce-l conține pe „a doborî”, ceea ce arată că proveniența lui *coborî* dintr-un sl. **koboriti* este posibilă și formal, și semantic⁴.

Având în vedere sistemul pus în evidență de Mosko Moskov, ni se pare pluzibilă și etimologia admisă de G. Mihăilă pentru *covârși* < vb. sl. **ko-v^ršiti* „a trece peste vârf, a depăși”, tema *врѣхъ* „vârf” putând fi identificată și în *săvârși*, precum și în *sfârși*⁵. Aici, ca în alte situații destul de frecvente, se poate invoca lipsa derivatului în limbile slave. „Faptul poate însă surprinde mai puțin, – admite G. Mihăilă – dacă avem în vedere că acest prefix a încetat de a fi productiv, probabil, încă în slava comună și că apare în limbile slave extrem de sporadic și nu totdeauna la unele și aceleași verbe”⁶.

Abordând etimologia lui *cotropi*, G. Mihăilă exprimă această idee mai clar: „În notele precedente am explicat verbele românești *a coborî* și *a covârși* prin sl. **ko-boriti* și **ko-v^ršiti*, care nu sunt atestate în limbile slave, dar sunt posibile,

¹ Mioara Avram, *Contribuții la studierea prefixului co- < po-*, SMFC VI, p. 5–10, extinde procesul de trecere a lui **po-** la **co-** prin asimilare atunci când „rădăcina începe cu o consoană velară” (p. 7). Astfel, *cagodi* „a aștepta” ar putea fi asimilat din *pagodi* (= rus. *pogoditi*). Pentru ambele fenomene, asimilare și disimilare, a se vedea mai jos punctul de vedere al lui Andrei Avram.

² G. Mihăilă, *Studii de lexicologie și istorie a lingvisticii românești*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1973, p. 82.

³ Mosko Moskov, *Contribuții la etimologia unor cuvinte românești de origine slavă*, „Romanoslavica”, 12, 1965, p. 43–49.

⁴ Este vorba de „Grupa semantică cu sensul principal de «a întoarce, a răsturna, a arunca peste ceva, a se da peste cap, a se rostogoli, a se da de-a dura, **a doborî** (subl. ns., S.D.), a trânti»” (p. 45), ceea ce confirmă, într-un fel, părerea lui Al. Graur despre posibila „contribuție” a lui *oboriti* „a răsturna” la formarea, dar numai ca semantism (credem noi), a lui *coborî*.

⁵ Etimologia referitoare la *vârf* (*vârh*) a fost propusă de Sextil Pușcariu (DR VI, 1931, p. 313–314): locuțiunea *cu vârh* > **cuvârși* > *covârși*. Etimologia a fost respinsă de Al. Graur, ER, p. 24–25 și de G. Mihăilă, *op. cit.*, p. 84, care vorbește și despre trecerea „neverosimilă” a lui **cu-** în **co-**, precum și despre tipul de formare „imaginat de autor”.

⁶ *Op. cit.*, p. 84.

căci, pe de o parte, verbele respective fără prefix sunt bine reprezentate, iar pe de altă parte, existența prefixului sl. **ko-** a fost dovedită în mod categoric⁷.

În ce-l privește pe *cotropi*, G. Mihăilă, pornind de la premisele deja amintite, consideră că este și acesta de origine slavă, anume din sl. **ko-tropati*. Argumentele sunt următoarele: „Verbul *tropati* se păstrează foarte bine în limbile slave”, rădăcina lui, *trep / trop*, având „corespondente exacte în alte limbi indo-europene”, putându-se astfel identifica i.e. **trep-*, „indiquant – după Ernout-Meillet, *Dictionnaire étymologique de la langue latine. Histoire des mots*, ed. 4, t. II, Paris, 1960, p. 701 (conform precizărilor lui G. Mihăilă) – un mouvement pressé, tel qu’un piétinement”, sens „primordial în limbile slave”, chiar în mai multe „verbe de mișcare”, alcătuite cu prefixul **ko-**, unde acesta avea „sensul general”, între cele indicate și de Mosko Moskov, de „a merge”. Ca atare, el a putut fi atașat „în unele dialecte slave și verbului *tropati* pentru a marca intensificarea mișcării”⁸.

Singura „verigă slabă” a acestui lanț etimologic „constă – după opinia autorului – în faptul că prefixul **ko-**, prezent în alte verbe de mișcare, n-a fost descoperit încă atașat la verbul *tropati*”⁹. Dar, continuă G. Mihăilă, asemenea situații în cercetarea etimologică fiind frecvente, „putem presupune existența unui verb **ko-tropati* în dialectul slav vechi asimilat pe teritoriul țării noastre [...]”¹⁰.

O analiză extrem de amănunțită a *fluctuației po- ~ co-*, realizată de Andrei Avram¹¹, vine, chiar dacă indirect, în sprijinul etimologiilor propuse de G. Mihăilă. Luând în discuție condiționările fonetice pentru tipurile de disimilare și asimilare admise de Al. Graur, respectiv Mioara Avram, autorul conchide că „înlocuirea lui **po-** cu **co-** nu este, în esență, nici o disimilare, nici o asimilare” (p. 36). Este vorba, de fapt, de asemănarea dintre labiale și velare, deci și dintre [p] și [k], deoarece „cele două clase de consoane posedă o trăsătură acustică comună: ele sunt grave, în opoziție cu dentalele și palatalele, consoane acute” (p. 37). În cazul de față, al înlocuirii labialei [p] cu velara [k], „se produce [în plan acustic] transformarea unei consoane grave difuze într-o consoană gravă compactă” (*ib.*). Același fenomen se produce și în cazul transformării [p] > [t], cu precizarea că „prin schimbarea locului de articulație se ajunge de la o consoană gravă la o consoană acută, menținându-se trăsătura «difuză»” (*ib.*).

Andrei Avram consideră, pe de altă parte, că transformarea lui **po-** (**pă-**) în **tă-** „nu reprezintă un fenomen paralel cu transformarea **po-** > **co-**”, (*ib.*), chiar dacă apar câteva exemple în acest sens. Se poate vorbi deci doar despre o „fluctuație **po- ~ co-**”, iar „transformarea lui **po-** în **co-** în cuvinte de origine slavă (*subl. ns., S.D.*), înaintea unei silabe începătoare cu o labială, nu este decât un aspect particular al unui fenomen complex” (p. 47), fenomen descris, în bună măsură, de Mosko Moskov și care a produs efecte, adevărat, marginale, și în româna veche.

⁷ *Ibid.*, p. 84–85.

⁸ *Ibid.*, p. 86.

⁹ *Ibid.*, p. 87.

¹⁰ *Ibid.*

¹¹ *Fluctuația po- ~ co- și unele probleme de etimologie*, SCL, **32**, 1981, nr. 3, p. 247–259, reluat în vol. *Probleme de etimologie*, București, Editura Univers Enciclopedic, 2000, p. 30–47 (după care se dau și citatele).

Suntem deci îndreptățiți să luăm în considerare existența în limba română a unui prefix **co-** de proveniență slavă, care, cu toată slaba sa productivitate, a produs câteva derivate și pe terenul limbii române¹².

Din perspectiva acestor considerente vom scoate în evidență faptul că, deși etimologiile discutate întrunesc un grad mult mai mare de veridicitate decât cele propuse de alți lingviști¹³, lucrările lexicografice actuale persistă în a le indica pe cele din DA, pe cele propuse de Al. Graur, recurând, nu o dată, și la soluția „etimologie necunoscută” ori ignorând, pur și simplu, indicația etimologică. Singurul dicționar care a acceptat proveniența slavă a acestor derivate este *Dicționarul enciclopedic*, București, Editura Enciclopedică, 1993: s.v. *coborî* < sl., *pogorî* < sl., *covârși* < rus., ucr., scr.¹⁴.

În câteva cazuri, Ciorănescu¹⁵, invocă și de Mioara Avram (*art. cit.*), vorbește despre un prefix **co-** expresiv. Astfel, *cofleși* „este rezultatul normal al lui *coflești* > **coflești*, pe baza lui *fleşcăi* cu *co-* expresiv, ca în *cocârja*, *copleși*, *cotropi* etc.”; *copleși* este „creație expresivă care pare a se baza pe aceeași rădăcină imitativă ca *pleoști* „a zdrobi”: pentru valoarea expresivă a lui *co-* cf. *cofleși*, *comânji*, *cotropi*”; *cofârși* „a avea diaree” (s.v. *cufuri*, 2641) „pare un derivat expresiv al lui *cufuri*”. Deși vorbește de un prefix **co-**, expresiv, Ciorănescu nu-i indică originea. El însă îl pune mereu în relație cu „rădăcini” imitative, intuind astfel o anumită distribuție a sa. Într-adevăr, dacă vom urmări temele la care se asociază sl. **co-**, vom constata în structura lor, mai mereu, grupuri fonetice de tipul *muta* (sau *f*) *cum liquida*: **kotropati*, *kov^hršiti*, din seria indicată de Mosko Moskov (v. *supra*), apoi, din același sistem prefixal, **šo-vyr-kati*, *šo-vyr-n-iti* (cf. rom. *șovârcăi*; *șovârca*) „formate cu prefixul **šo-** și radicalul **vyr**”. Lingvistul bulgar mai precizează că „cuvântul *a se șovârâti* din punct de vedere al prefixului și radicalului este o variantă cu metateză a lui *șovârca*, cf. bulg. *шо-въръ-ало*, *шо-върк-лив*. [...] În ceea ce privește cuvântul *a șodâlcăi*, acesta trebuie să fie analizat ca variantă a lui *șovâlcăi*, cu trecerea *v* > *d*”. În aceeași arie a fenomenului derivativ (v. *supra*), „cuvântul *șovârnog* este de asemenea de origine slavă. Forma slavă inițială **šo-vyr-n* reprezintă un cuvânt compus din prefixul **šo-** și radicalul **-vyrn-** [...]”¹⁶.

Toate acestea indică un sistem de derivare orientat spre teme „imitative”, ceea ce duce la concluzia că expresivitatea nu aparține, de fapt, prefixului, ci temei. Chiar dacă în slava veche astfel de teme nu conțineau, probabil, nimic imitativ sau

¹² Vezi și Mioara Avram, *art. cit.*, p. 6, care vorbește de „derivate mai noi cu un prefix **co-** deja constituit”.

¹³ A se vedea la G. Mihăilă, *op. cit.* și în FC II păreri divergente referitoare la etimologia lui *coborî*, *cotropi* și *covârși*.

¹⁴ Ne referim la DEX², MDA, DLR, NDU, Lazăr Șăineanu, *Dicționar universal al limbii române*. Ediție revăzută și adăugită, MydoCenter, 1995. Astfel, pentru *coborî* se face trimitere la *pogorî*, iar de la acesta la *coborî* (!); la *covârși* se preia etimologia propusă de Pușcariu (v. *supra*): *cu vârh*. (Vasile Breban, *Dicționar general al limbii române*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1987, nu-i indică etimologia), iar în cazul lui *cotropi* sau se omite etimologia, sau se indică „Et. nec.”, „Orig. nec.”, renunțându-se, de această dată, la etimologia propusă de Pușcariu (v. *supra*).

¹⁵ Alexandru Ciorănescu, *Dicționarul etimologic al limbii române*. Ediție îngrijită și traducere din limba spaniolă de Tudora Șandru Mehedinți și Magdalena Popescu Marin, București, Editura SAECULUM I. O., 2001.

¹⁶ Cf. Mosko Moskov, *art. cit.*, p. 47.

expresiv, în română, unde se admite un anumit „symbolism” fonetic¹⁷, ele au fost percepute ca atare. Așa se și explică, după toate indiciile expuse mai sus, prezența lui **co-** în derivate precum *cocârni*, *cofârști*, *cofleși*, *cofloșniță*, *copleși*, *cotroci* etc.

Existența unor formații paralele cu prefixele **po-** < sl. **po-** și, mai rar, cu **tă-** (< sl. **po-** prin aceeași „disimilare” în fața labialei, FC II, p. 245¹⁸): *cohâlți* / *pohâlți*, *cotroci* / *potromoci*, *cotângi* / *potângi*, *covârni* / *povârni*, *comânji* / *pomânji*, confirmă, de fapt, ceea ce remarcase Andrei Avram, anume că „se poate vorbi doar despre o „fluctuație **po-** ~ **co-**” [... ca un] „aspect particular al unui fenomen complex” (v. *supra*).

Faptele analizate ne îndrituiesc să considerăm că în română există un singur prefix **co-**, provenit din slava veche, având ca sens de bază „Modul de executare a mișcărilor: în cerc, înainte și înapoi, în două sau mai multe direcții” etc., la care se adaugă valoarea expresivă, am spune, tematică. Acceptarea acestui punct de vedere și a celor expuse în text ar duce la modificarea etimologiei cuvintelor la care ne-am referit, precum și la clarificarea altora, cum ar fi cea a formațiilor numite „expresive”.

SIGLE ȘI ABREVIERI

(cu excepția publicațiilor și lucrărilor lexicografice uzuale)

- FC II = Acad. A. Graur (coord.), *Formarea cuvintelor în limba română*. Vol. al II-lea: *Prefixele*, București, Editura Academiei Române, 1978.
 Graur, ER = Al. Graur, *Etimologii românești*, București, Editura Academiei, 1963.
 ILR II = *Istoria limbii române*, vol. al II-lea, București, Editura Academiei Române, 1969.

THE PREFIX **CO-** IN ROMANIAN LANGUAGE

(Abstract)

The prefix **co-**, in words as *coborî* (lower), *cotropi* (invade), *covârși* (overwhelm), was considered a creation of the Romanian language from derivatives with another prefix, **po-** by dissimilation: *coborî* < *pogorî* (lower < descend) (Al. Graur). When the Bulgarian linguist Mosko Moskov identified a derivation system with prefixes **ko-**, **ka-**, etc., in old Slavic, G. Mihăilă suggested Slavic etymons for the above mentioned words, which have not been introduced in the dictionaries. Andrei Avram later showed that the dissimilation considered by Al. Graur could not take place for specific phonetic reasons. Based on these findings, we have concluded that the prefix **co-** originates from the old Slavic **ko-**. On the other hand, Al. Ciorănescu wrote about the expressive prefix **co-** in words like *cofleși* (muddle), etc., but without indicating its origin. Based on examples from the study of Mosko Moskov, we have shown the fact that in the old Slavic the prefix **ko-** is attached primarily to themes which in Romanian language could be interpreted as “expressive”, of *muta* (or *f*) *cum liquida* type, the expressivity which has subsequently been transferred to the prefix. After corroborating the data, we believe that there is only one prefix **co-** in Romanian language, of Slavic origin, which also aggregates the semantic mark “expressive”.

Cuvinte cheie: *coborî*, *cotropi*, *cofleși*, etimologie, veche slavă.

Keywords: *coborî*, *cotropi*, *cofleși*, etymology, old Slavic.

Timișoara, Universitatea de Vest

¹⁷ Cf. Al. Graur, *Grupuri simbolice în fonetismul românesc*, SCL, 1959, nr. 2. În aceeași ordine de idei, Iorgu Iordan, după ce arată (*Stilistica limbii române*. Ediție definitivă, București, Editura Științifică, 1975, p. 81) că a studiat „valoarea expresivă a grupurilor fonetice alcătuite din labială + l” (cf. „Buletinul Philippi” II, p. 167 urm.), precizează, în legătură cu „combinația f + l”, că ea „sugerează ideea de „moale” [...] și-l dă ca exemplu, între altele, pe *cofleși*.”

¹⁸ Cf. însă ILR II, 364, unde **tă-** este considerat ca provenind din substrat. La fel **pă-** / **po-** din cuvinte precum *pociump*, *postrungă*, *pozmoac*. A se vedea și C. Poghirc, LR, 1967, nr. 5, p. 421.

Victorela Neagoe

MORFOSINTAXA ARTICOLULUI ÎN GRAIURILE DACOROMÂNE ÎN SECOLUL AL XIX-LEA

În cele ce urmează, ne-am propus prezentarea articolului în dacoromână, sub raportul formelor și al funcțiilor lui, în perioada 1780–1900, din perspectiva impusă de practica descrierii dialectale tradiționale și a lucrărilor de istoria limbii¹.

Materialul dialectal supus analizei cuprinde texte cu structură foarte variată, reprezentând stiluri diferite ale limbii. Am avut în vedere documentele particulare – texte în care predomină aspectul vorbit și popular al limbii, producțiile folclorice în proză sau în versuri, susceptibile de a păstra forme dialectale, iar, pentru sfârșitul secolului al XIX-lea, lucrările de dialectologie sau cele cu caracter dialectal, care încep să se dezvolte, pentru prima dată, în această perioadă.

S-a acordat o importanță deosebită formelor coocurente, existente în raport de variație liberă, precum și repartiției dialectale a diverselor variante.

1. ARTICOLUL HOTĂRÂT ENCLITIC

1.1. La începutul secolului al XIX-lea, conform normei literare, articolul enclitic masculin **-(u)l** este prezent în majoritatea textelor scrise excerptate. Uneori, articolul **-(u)l** este omis din cauza pătrunderii involuntare a rostirii celui care redactează sau a tipografului. Spre exemplu, în același enunț, pot coexista, în raport de variație liberă, atât **-(u)l**, conform tradiției grafice, cât și **-u**, specific rostirii: *Așijderea și semnul ostășesc a lui Bonaparte, uliu cel poleit pe care l-au luat ungurii în bătae, biruitori fiind* (GÎn: 14–15); *a fost oprit răposatu la anul 1832* (IA, a: 1837: 156).

Pe baza atestărilor de care dispunem, articolul enclitic masculin **-(u)l** se conservă, la nivel dialectal, în zona Munților Apuseni: *Că sum furul boilor; ca ferul te-or lega [...] în cornulu piașului, cât ține pământul* (FCM: 96, 200, 251); *dumnezeul sfânt; omul acesta, Dracul întră în el* (WK: 290); *indi-o fi focul mai rău* (AT, I: 59).

Remarcăm în exemplul *cornulu*, forma **-(u)lu**, ca în limba veche, într-o zonă în care se păstrează **-u** final (cf. Frâncu 2009: 42). În zona Munților Apuseni, articolul **-(u)l(u)** este atestat frecvent, dar el apare în raport de variație liberă cu **-u**.

Foarte rar, a fost notat **-(u)l** în alte graiuri ale dacoromânei:

– Transilvania: *Bate vântu Oltului / Peste vârful dealului* (WK: 312, pct. 96);

¹ GA, I: 97, consideră articolul parte de vorbire, făcând precizarea că el reprezintă un instrument gramatical. Ultimele cercetări neagă calitatea de parte de vorbire a articolului, definindu-l ca morfem al categoriei determinării sau ca indice al cazului (Guțu Romalo 1967: 166–179; GALR: 74 ș.u.).

– Țara Făgărașului: *Merg cu carăle-ncărcate / Dindărățul carălor; Să mă arză soarele / la mijlocul câmpului; Dorul mândrelor* (PȚO: 185);

– Moldova: *tatul*² (Șez., III, 1894: 95); *au zis omul cătră boier, dar omu, boieru* (WM: 194 pct. 491); *boieriul* (A: 4–5);

– Bucovina și Basarabia: *nepotul Darie* (SL, a. 1781: 237), *tatul numitului Grigoraș* (id., a. 1803: 272); *soțul, nepotul, neamul, numitul* (SDC, a. 1782: 133; a. 1790: 185, 188; a. 1821: 375); *au venit furul în școală* (ÎMȚM, a. 1852: 444); *măi bădiță strugul dulce* (W Buk: 69, pct. 687);

– Muntenia: *pitarul* (DIB, a. 1796: 173); *Sandul Săpunarul* (id., a. 1806: 193); *pălimarul* (id., a. 1819: 224); *vinul* (IA, a. 1827: 104; id., a. 1829: 122; id., a. 1887: 156); *fiul* (IS, a. 1803: 40); *cu tot cuprinsul* (id., a. 1808: 46; id., a. 1820: 89).

La fel ca în limba veche, articolul hotărât **-(u)l** continuă să fie rostit, în raport de variație liberă cu **-u**, în toate zonele, la numele proprii de persoană masculine, terminate în **-u**. Acesta se întâlnește mai ales în documentele particulare și în producțiile folclorice:

– Muntenia: *Matei Crețulescul, Radul, Eu Neagul, fratele lui Sandul* (DIB, a. 1792: 162; a. 1806: 1903); *Radul* (TPP, I: 59); *Iancul, Marcul* (TPP, II: 72, 183);

– Moldova, Bucovina, Basarabia: *beizade Iorgul, Dinul, Neagul* (FD, a. 1825: 327; id. a. 1830: 362); *Iancul, Ioan Sandul Sturza, Caramfil Păunescul* (ÎMȚM, a. 1847: 336; a. 1849: 390; a. 1852: 441; a. 1853: 458; a. 1854: 462); *Ursul, Dinul, Rusul* (SL, a. 1812: 268, 271); *Stoianul* (SCM: 302); *Gligore Nuțăscul Burduhosul* (SDC: 151, 452, 453);

– Transilvania: *Neagul, Nuțul* (SBD: 49); *Draganul, Oprișanul* (PH: 90); *Radul, Brâncoveanul* (ȘO: CXXXIV); *Lupul Popii, Lupul Bobul* (Drăganu 1928; a. 1807: 313–314).

De asemenea, sunt articulate numele topice care se termină în consoană, fiind asimilate substantivelor masculine articulabile: *în județul Făgărașul, gârla Mureșul* (GÎn: 7, 99); *mănăstirea Mureșul, orașul Bârladul, satul Răcăuțul* (ÎMȚM: a. 1847: 333; a. 1852: 433, 438); *județu Dolju* (IA, a. 1821: 69); *mergeam pă Bărăganu* (GN, I: 122).

La fel ca în secolele anterioare, la nivelul tuturor graiurilor (cu excepțiile deja menționate), articolul **-(u)l** este omis în mod constant, funcțiile acestuia fiind preluate de vocala precedentă, **-u**. Exemplele care urmează sunt extrase din contexte care implică prezența articolului:

– Muntenia: *grumazu, boeru, craiu* (GÎn: 28, 30, 114); *sfârșitu vieții, numitu pitar* (DIB, a. 1781: 124; id., a. 1787: 154); *drumu, unu, altu* (IA, a. 1840: 158, 160); *timpu* (Jipescu ap. HEM I: 6); *cât hău[l]* (IL: 25); *pă drumu, focu meu, sfatu* (WW: 297, 299, 308); *împăratu, etăganu, mărăcinișu, balauru* (GN, I: 5, 44, 45, 92);

– Moldova, Bucovina, Basarabia: *căpitanu Vasili Purcel* (SL, a. 1780: 223); *sărdariu di Orhei* (id. a. 1803: 259); *Grigoraș aprodu* (id. a. 1812: 268); *colbu, fluerașu* (Șez., III, 1894: 5–7, 19, 139, 141; id. a. 1898: 103, 147); *drumu, hulubu, Vereea Viteazu* (VPL: 18, 24, 62, 144, 183);

² Forma articulată *tatul* este menționată, în perioada 1715–1836, în Moldova, Muntenia, Transilvania-Banat (cf. Gheție 1975: 402, 444, 478).

– Banat: *Dealul Negru, Vârșu cheii* (TMs: 297); *cântă pușu cucului* (AT, II: 40); *împăratu* (PH: 150; cf. WB: 248, 268, 269); *doru, bobu, spicu* (HCB: 38, 43, 123);
 – Transilvania: *lucru dracului* (ST: 143); *împăratu, fecioru, vântu* (WK: 306, 308, 312; WST: 45, 49, 50, pct. 191, 196, 198); *omu, murgu* (MLP: 21, 124); *onelu* (ȚM: 3); *vinu* (AT, II: 58).

1.2. În cursul evoluției limbii, redundanța mărcilor de determinare în secvențele substantiv + adjectiv calificativ a fost suprimată (*lucrul cela lăudatul* > *lucrul lăudat*). În graiurile sudice, se menține, cu valoare stilistică, afectivă, articularea adjectivului calificativ precedat de demonstrativ (cf. Frâncu 2009: 44): *Apoi făcu o nuntă d-alea înfricoșatele* (P. Ispirescu, ap. HEM I: 14; cf. BGj: 13).

1.3. La fel ca în secolele precedente (Densusianu, HLR: 382; cf. Pușcariu 1974: 439, nota 2), în majoritatea graiurilor dacoromâne, sunt semnalate substantive (comune sau proprii) articulate, precedate de prepoziții și fără determinant. Construcția are un caracter arhaic și popular:

– Muntenia, Oltenia: *să răspunză la toate aceste pagubile* (DIB, a. 1817: 220); *am fost la marea; a luat pe servitoarea, omu s-a dus la pușu, l-a-ncălicat pi burdufu* (GN, I: 23, 98, 276, 277); *m-ar trimite pe nunta* (WKW: 64); *cu apșoară dă la moara* (Șez., III, 1894: 37);

– Moldova, Bucovina: *Nu-mi scrii nimica pentru crâșma* (FD, a. 1838: 403); *au pășit peste Dunărea* (ÎMȚM: a. 1854: 474); *și pentru credința am pus degetul* (SDC, a. 1784: 151); *sî plimba pe Dunărea cu vaporu* (GN, I: 319); *În marea s-au înecat* (Șez., III, 1894: 118; cf. GN, I: 459);

– Transilvania: *să arate pe vinovatul* (ȘO: CXXXIV); *pre cimpoierul, pentru frumusețea* (Lacea 1927: 81); *colo-n jos la țara-n jos* (WST: 46, pct. 191);

– Banat, Hunedoara: *l-o scos din țara, fata din gura mi grăia, ia maiu și cu puterile dă în corâtă* (WB: 253, 263, 267, 277, 288, 289); *prinsă a striga de prin ocol după împărăteasa, și pleacă pă calea* (PH: 138, 141, 149, 152).

1.4.1. În prima jumătate a secolului al XIX-lea, în documentele particulare (cf. FD: 227, 228, 259, 327, 433; IS: 65; ISN: 89; IH: 175; IA: 156, 190; SL: 369; SDC: 369; ÎMȚM: 334, 336, 452), pronumele **care**, atât ca relativ, cât și ca interogativ, apărea, frecvent, însoțit de articol: **carele, carea, carii**, ca în faza mai veche a limbii. Spre sfârșitul secolului, este atestat, sporadic, în graiurile din nord-vestul Transilvaniei: *A căreia nume-i Floare* (FCM: 230); *al treilea cumnat carele ținea pe soru-sa* (id.: 259; cf. CO: 20, 37; ȚM: 5). În celelalte graiuri (cf. WB: 276; WST: 55; WM: 187, 217; VPL: 101) predomină forma invariabilă care se va impune spre sfârșitul secolului și în limba literară.

1.4.2. La fel ca în limba veche (cf. HEM, I: 915) este ocurentă identitatea formală între pronumele și adjectivul nehotărât **alt(ul)**, prin prezența articolului, care neutralizează opoziția adjectiv-pronume: *s-a dus la altu copac mai mare* (GN, I: 370); *altu rău* (ȚM: 50); *altu vin* (PH: 151); *nu mai pleacă alții oameni* (FCM: 238, 243); *Alta drăguță să-ș cate* (W Buk: 52, 66).

1.5. Articolul enclitic **-lea**, ocurent la pluralul substantivelor feminine și la singularul masculinelor a fost înregistrat în câteva sate din Mărginimea Sibiului (Rășinari – Săliște): *femeilea, soarilea, vițelelea* (WK: 290).

1.6. În graiurile vestice și nordice, numele proprii feminine și masculinele terminate în *-a* apar nearticulate la nominativ, acuzativ și vocativ:

– Transilvania: *Irină* (ȘO: CXXXIV); *Opreană, Ană, Marină* (WK: 314, 315); *Mărie, Pălăguță* (ȚM: 6, 31, 36, 56, 73; cf. HEM, II: 102); *chir Savă și Nicolă* (ISI, a. 1821: 135).

– Banat, Hațeg: *Anică, Dochiță* (WB: 201, 219, 224, 262; cf. HEM, II: 37).

Numele proprii masculine, terminate în *-a*, se comportă ca cele feminine, fiind nearticulate:

La fel, numele de localități sau hidronimele terminate în *-a*, precedate de prepoziții, sunt, în general, nearticulate:

– Transilvania: *în Timișoară, în Brăilă* (ȘO: CXXXIV); *pingă Tisă, pin Bistriță* (MPL: 93); *la Monasă* (AT, II: 103);

– Banat: *la Dumbrăviță* (WB: 254);

– Muntenia: *în Brăilă* (GN, I: 149, 228); *în Craiovă, de la Slatină, la Tismană* (ISI, a. 1821: 135, 137, 147).

1.6.1. Ca și în secolele precedente (cf. Densusianu, HLR: 383), în construcțiile cu *tot* „fiecare” intercalat între prepoziție și nume, substantivul nu se articulează. Particularitatea se menține, sporadic, în graiurile nordice, dar este semnalată și în alte zone: *în toate zăle* (RH: 252; ȚM: 94); *în toate părți* (WST: 163; cf. ISI, a. 1821: 134).

1.6.2. În literatura populară în versuri, se înregistrează absența articolului la substantive (cu funcție de subiect sau complement direct), în construcții cu caracter arhaic, uneori cu valoare expresivă; construcția normală cerea articularea substantivului: *Toiag răsuțește, / În sus l-azvârlește* (TPP, I: 68); *Voinic se scula, / Brâu că-și încingea / Arme că-și lua; Murg / Încălica, / Drum / că-și apuca* (id., III: 97); *Iar șarpe cum sta / Vorba-și isprăvea / Și se arunca / Cal de-mpiedica* (id. ap. HEM, III: 435–436); *zăsă june câtă față* (AT, II: 76); *Turture de-i turturea / Și tot face-și voie rea* (Jarnik-Bârseanu, ap. HEM, II: 156).

1.7. Articolul enclitic de genitiv-dativ.

1.7.1. Pe lângă funcția de exprimare a determinării, articolul enclitic de gen.-dat. este o modalitate necesară pentru exprimarea cazurilor oblice.

Modificarea *desinență + articol* s-a manifestat, pe parcursul evoluției limbii române, ca tendință de unificare și de simplificare a paradigmei numelui. În majoritatea graiurilor dacoromâne, substantivele feminine care fac pluralul în *-i* (precum și cele masculine, cu aceeași desinență de plural), prezintă articolul contras cu desinența: *popoările mănăstiri* (IH, a. 1794: 147); *(chiria) casi* (IDT, a. 1799: 14); *este vechil dumisale sulgeresi* Catrinii (SL, a. 1803: 263); *mijlocu păduri* (WST: 62); *în fundu mări* (WM: 210, pct. 572).

În raport de variație liberă, coexistă, și în această perioadă, articolul enclitic de gen.-dat., necontras cu desinența:

– Transilvania, Maramureș: *mamei, sorei, tătăișei* (FCM: 76); *ușa casei* (PȚO: 176, pct. 253); *înaintea pragului casei, Cu dosu mânei, laptele vacei* (ȚM: 100, 102, 103; cf. TM_S: 297);

- Moldova, Basarabia: *al Moșiei Pituscei* (SL, a. 1812: 265, 267); *fără povoleniile cinstitei casăi* (FD, a. 1839: 346, 363); *cu împotrivire nebăgărei în samă și a lenevirei să va arăta fieștecarele* (ÎMȚM, a. 1847: 334); *în capătu inimei* (Șez., II, 1893: 17); *capu miesăi, ducem tătuțai de leac* (GN, I: 448, 450, 546);
- Muntenia: *polata cășăi, Mănăstirea Bistrițai, pragu ușăi* (GN, I: 19, 31, 256); *frații Cheriei* (WW: 62, 78); *oile Babi Dochiei* (Șez.: III, 1894: 28); *ca poala maichii Precistei* (TPP, II: 26).

Substantivele masculine care fac pluralul în *-i* păstrează, uneori, atât desinența, cât și articolul la nom. pl.: *moșăi, frațai* (WB: 233); *părințai* (GN, I: 450, 484, 488).

1.7.2. Articolul hotărât enclitic, masc. sg. la gen.-dat., este în toate graiurile dacoromâne, ca în limba veche și ca în limba literară, **-lui**, cu excepția a două arii dialectale: una prezintă articolul *-lu* în graiuri ale subdialectului moldovenesc: *Petre Hăul zet Lupulu*; *facerea zapisulu* (Turculeț 1984: 372, a. 1810); *iara toma-n fundu pământulu*; *Marili Vasăli s-o jăluit milostivulu Dumnezeu* (Șez., III, 1894: 1, 2); *Pe Ionu Voiniculu* (MLP: 214), iar cealaltă arie consemnează articolul **-li**, în graiuri ale subdialectului crișean: *Ianculi* (WST: 32). Atât articolul **-lu**, cât și **-li**, în ariile menționate, coexistă cu **-lui**.

Forma articolului **-lu** este atestată, sporadic, și în secolul al XVIII-lea: *sunt strânse în mâna domnulu* (Diaconescu 1970: 223, nota 56).

1.7.3. Numele proprii masculine continuă să fie articulate enclitic la gen.-dat.:

- Muntenia: *Iordache feciorul Radului* (IH, a. 1806: 346); *paște calu Iorgului* (WW: 305); *să trag Marcului palma, fagul Miului* (TPP, II: 72, 214); *zise Ileana Fătului Frumos* (IL: 45);
- Moldova, Basarabia: *mama Dinului* (FD, a. 1830: 362); *ginere Hâncului* (SL, a. 1812: 270); *calu Iancului* (WM: 206, pct. 558); *Măriuca Săvucului* (I. Creangă, ap. GA, I: 104); *fiul Brăescului* (VI: 23);
- Transilvania: *muiera Crețulescului* (ȘO: CXXX); *De doru Ionului, io Ionu Iancului* (MLP: 51, 181), în variație liberă cu articolul proclitic: *grădina lui Ion* (id.: 59).

Numele proprii masculine terminate în *-a*, *-ea* păstrează, la cazurile oblice, articolul enclitic specific femininelor:

- Muntenia: *la mâna chir Toncii* (DIB, a. 1794: 169); *mahalaua Manii brutarul* (id., a. 1828: 251); *în anii Cuzii* (GN, I: 136);
- Moldova: *iera înaintea Cuzii* (GN, I: 429);
- Transilvania: *Pinti*, dar și *hora lui Pinte* (WST: 32); *Drăguș ursu Pintii*, dar și *ursu al Pintii* (ȚM: 28, 41); *fereastra Gruii* (PȚO: 186, pct. 243).

În documentele particulare, se înregistrează, rar, în această perioadă, ca în limba veche, articularea ambilor termeni ai grupului nominal: *S-au dat zapis la mâna Petri Prale, feciorului Lupului Pralei pe o parte de moșie* (SDC, a. 1785: 181).

Numele topice, care au în componență un antroponim, păstrează determinantul articulat enclitic: *Câmpu Radovanului, Valea Danului* (GN, I: 103); *Pârâu Săvului, Poiana Ștefului* (Radu Sp. Popescu 1970: 385).

1.7.4. Substantivele care denumesc grade de rudenie, urmate de adjective posesive, nu se articulează, menținându-se forma invariabilă a grupului, la fel ca în secolele precedente (cf. Diaconescu 1970: 240 ș.u.; Frâncu 2009: 47, 270). Particularitatea caracterizează toate zonele, având un caracter popular, și apare în toate tipurile de texte:

Transilvania: *în calea tătâni-so* (FCM: 282; cf. WK: 292; WST: 32); *din pântecile mîne-sa* (AT, I: 208); *gura mâne-ta* (ȚM: 50);

– Moldova, Bucovina, Basarabia: *casa soacră-mea* (WM: 184); *mâni-sa, tătâni-său* (W Buk: 50–51; cf. VPL: 131, 132, 162); *asupra stăpâni-sa* (GN, I: 519);

– Muntenia: *în mâna frățân-so* (GN, I: 42; cf. TPP, II: 15).

„Articularea enclitică” a adjectivului posesiv în sintagmele menționate, atestată mai frecvent spre sfârșitul secolului al XVIII-lea (Diaconescu 1971: 245), continuă și în această perioadă: *au fost ale soacră-sii* (IDT, a. 1810: 30); *țâța mă-sii, bărbatu sorii-sii* (GN, I: 141, 327). Uneori, grupul este urmat de un nume de persoană: *măritișu fii-mi Zinchi* (DIB, a. 1827: 248); *dobânda banilor sorimi* [sic!] *Dimitrani Socoleascăi* (IA, a. 1843: 160).

1.7.5. Folosirea formei invariabile a substantivelor comune sau proprii, exprimând un raport atributiv, a fost înregistrată sporadic (cf. Diaconescu 1971: 223): *O las dar la casa răposatul frate-meu* (Arh. Olt., 1925, a. 1820: 179); *la mâna Tătaru* (Pch.: 40); *casa Gheorghei* (WK: 292).

2. ARTICOLUL HOTĂRÂT PROCLITIC

2.1. Articolul hotărât proclitic masculin

2.1.1. Variantele proclitice **lui/lu** se întâlnesc în raport de variație liberă, atât în arii corelative, cât și în interiorul aceluiași grai, continuând situația din perioada anterioară (cf. Densusianu, HLR: 172; Frâncu 2009: 270).

Procliticul *lui/lu* precedă substantive proprii masculine sau substantive care exprimă raporturi de rudenie. El s-a extins și la nume proprii feminine (fiind indiferent față de categoria genului), la cele comune și la pronume, având exclusiv o funcție cazuală (Diaconescu 1970: 285).

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, în graiurile sudice, în contrast cu cele nordice, folosirea articolului proclitic **lui/lu**, în contextele menționate, constituie *norma*, pe când cele cu articol enclitic: **-lui**, au o apariție relativ sporadică.

În această perioadă, forma **lui** a fost notată, sporadic, în Bihor (cf. WST: 32), în sud-vestul Transilvaniei (PH: 127), prin Muntenia, mai ales în zona subcarpatică (GN, I: 96, 104), prin Oltenia (GN, I: 148) și în Moldova (WM: 184, 196, 205; GN, I: 423, 523, 530, 547–549). Varianta **lu** are o frecvență mai mare decât **lui**, fiind prezentă pe întreg teritoriul dacoromân.

G. Weigand a remarcat utilizarea frecventă a procliticului **lu**, în subdialectul bănățean, atât la substantive proprii masculine și feminine (sau masculine cu formă feminină), cât și la nume comune sau la cele care exprimă grade de rudenie, ori la pronume: **lu Petru**, **lu Maria**, **lu popa**, **lu țâgan**, **lu mama**, **lu ăla** (WB: 235, 268, 277, 289, 292). Procliticul **lu** apare și în celelalte arii dialectale:

- Transilvania: *Ana lu Rodean* (WK: 316, pct. 120); *lu Maria* (id.: 292; cf. WST: 329); *banii lu Ianăș* (PH: 147); *lu Mihăilaș* (CO: 17); *a lu mama* (PH: 127);
- Maramureș: *hora lu Pinte*, în raport de variație liberă cu articolul enclitic: *Pinti, popi, tati* (WST: 32);
- Moldova: *Fata lu Sfântu Soare*, *lu tatu-su* (GN, I: 505, 520, 542); *spuni lu Ilii* (Șez., III, 1894: 5; cf. WM: 184);
- Muntenia: *Șușaua lu Domnu de rouă*, *Arvații lu Tudor*, *tata lu tetea*, *fata lu boier Ispas*, *mama lu ăla* (GN, I: 15, 20, 31, 51, 107, 117, 136, 167, 179, 218, 226, 227); *cheia lu Zdrelea* (WW: 296, pct. 410).

Formele mixte, cu dublă articulare, proclitică și enclitică, dovedesc nesiguranță în folosirea procliticului **lui** la substantivele comune: *a spus lu solului ăluia* (GN, I: 34); *casa lu mumâni mele* (WB, 279).

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, în graiurile sudice (Banat, Muntenia) este atestat, frecvent, articolul proclitic masculin la substantivele care exprimă grade de rudenie, urmate de adjectiv posesiv: *vorbile lu ta-so* (GN, I: 253, 260; cf. WM: 184; cf. WB: 279).

Paula Diaconescu (1970: 246) consideră că declinarea cu articol masculin proclitic a grupului substantiv grad de rudenie + adjectiv posesiv a apărut relativ târziu.

Diagnostică pentru graiurile bănățene din această perioadă este ocurența procliticului **lu** la gen.-dat. substantivelor nearticulate: *să-i dea lu țâgan* (WB: 277), construcție confirmată printr-un număr mare de atestări în secolul următor (cf. Vulpe 2006: 173 ș.u.).

În documentele particulare și în textele cu caracter popular, lunile anului sunt articulate, exclusiv, proclitic, la fel ca în textele vechi (cf. Densusianu, HLR: 383; Diaconescu 1970: 203): *luna lui Ghenar*, *Pe această lună a lui Mart* (IA, a. 1821: 59, 60; cf. FD, a. 1825: 299, 306); *luna lui april* (ÎMȚM, a. 1850: 393, 401); *luna lui Cuptor* (TPP, I: 36); *luna lui Mai* (Șez., III, 1894: 110).

2.1.2. În Bihor și în Țara Moților, este ocurent articolul proclitic **li**, la gen.-dat. substantivelor proprii masculine, dar și feminine: *casa li Mihai*, ~ *li Iancu*, ~ *Marie* (WK: 292; WST: 32–33).

2.1.3. Articolul antepus **ali** la nume proprii masculine a fost semnalat de G. Weigand în Munții Apuseni (cf. Pușcariu 1974: 444). El a fost înregistrat în nord-vestul Olteniei, în registrul de stare civilă din anul 1886, la rubrica nașcuți: *Vasili ali Cucu* (Radu Sp. Popescu, 1980: 74).

2.1.4. Articolul proclitic arhaic **al** precedă substantive proprii masculine. N. Drăganu (1928: 312–314) l-a înregistrat în comuna Zagra (Bistrița-Năsăud), într-un registru care cuprinde numele nașcuților și al botezaților, din perioada 1784–1827 (cf. Coteanu 1969: 118–119; Pușcariu 1974: 443 s.u.). Pentru perioada 1802–1816, sunt citate 74 de nume proprii masculine precedate de procliticul **al**: *Lupul al Neamț Andrei* (a. 1802); *Gripina al Toader Sb[r]eha* (a. 1803); *Luca al Drăgan Urs* (a. 1806); *Ana al Ilie Sima Pop Andre[i]* (a. 1808), *Mihail al Ioan Zbreha* (a. 1816).

Uneori, **al** s-a extins de la numele proprii masculine la prenumele feminine: *Grăpina al Safta Bușcoi Urs* (*ibidem*, a. 1807).

În raport de variație liberă, **al** coexistă cu articolele proclitice **(a) lui**, mai rar, **(a) lu**: *Nastasia a lui Mic Dumitru / Savina a lu Niculai Cucu*. Alteori, **lui** coexistă cu articolul **a**: *Luca lui Mani Lupul / Iacob a Simii Zinvel Tănase*.

Articolul proclitic **al** a fost atestat, spre sfârșitul secolului al XVIII-lea și în prima jumătate a secolului al XIX-lea, în zona subcarpatică a Munteniei: *Dumitrașcu al Florică* (IH, a. 1735: 123); *fată al Ioniță Bratul* (IDT, a. 1842: 57).

2.2. Articolul hotărât proclitic feminin

2.2.1. Articolul proclitic **ai** este ocurent la numele proprii feminine în graiul comunei Zagra (Bistrița-Năsăud), iar **al** la prenumele masculine (v. *supra*): *Agata ai Tinie Cucu* (a. 1813), *Ștefan ai Mărie Năsăudean* (a. 1819), *Măria ai Nastasie Bușcoi* (a. 1827) (Drăganu 1928: 312–314).

Când sunt menționați amândoi părinții noului-născut, ambele prenume – al tatălui și al mamei – sunt articulate proclitic, menținându-se distincția de gen: *Susana a lui Tănase Drăgan și ai Marie soața sa* (a. 1819).

2.2.2. Formele arhaice **ei**, **ii**, **ai** ale articolului proclitic care precedă numele proprii feminine la genitiv, atestate până în prima jumătate a secolului al XVIII-lea, nu au fost înregistrate, pentru această perioadă, de materialul consultat, fapt explicabil, în bună măsură, prin conținutul documentelor.

I. Tanoviceanu (ap. Diaconescu 1970: 230) afirma categoric că în secolul al XVIII-lea „articolul antepus la numele proprii feminine se găsește din ce în ce mai rar, până la mijlocul său, când putem afirma că aproape dispăre din limbă”.

Deși neatestată documentar în secolul al XIX-lea, formele **ei**, **ii**, **ai** au fost înregistrate în secolul al XX-lea, tot în aria maramureșeană.

Atestările numeroase ale articolului proclitic la numele proprii feminine în secolul al XX-lea și coroborarea lor cu ocurențele semnalate până în secolul al XVIII-lea ne dau posibilitatea să reconstituim, printr-un raționament logic, circulația acestor forme și în secolul al XIX-lea (cf. unele toponime semnalate de C. Lacea 1923: 718–799).

Un argument suplimentar în favoarea conservării procliticului feminin arhaic în subdialectul maramureșean, în lipsa atestărilor documentare din secolul al XIX-lea, sunt datele despre informatorii înregistrați în 1920 de T. Papahagi (1925: LXXI), dar născuți în 1860 sau 1880: *Anuța ai Parasca* din satul Ieud și *Burnar Ion ai Mari* din Săcel.

2.3. Considerat de unii lingviști articol invariabil (Rosetti – Byck 1945: 29), **alde**, cu variantele **ande**, **ane**; **d-alde**, **d-ande**, a fost înregistrat în Muntenia, Dobrogea, sudul Olteniei, în sudul Moldovei, Basarabia și Țara Făgărașului (cf. HEM, I: 786–788), precum și în unele graiuri bănățene: *era tare meșter în d-alde astea* (CP: 105) și din nord-vestul Olteniei: *alde fie-sa* (BGj: 13).

Alde a fost atestat în graiurile moldovenesti în secolul al XVII-lea: *alde Azarii* (Dosoftei, ap. HEM, I: 788) și într-un document emis în timpul domnitorului Gheorghe Ștefan: *alde Gherman* (idem, I: 790).

Numărul mai mare de exemple din această perioadă ne dă posibilitatea să distingem varietatea ocurențelor și distribuția articolului.

Alde are o poziție exclusiv proclitică, însoțind:

a) nume proprii masculine și feminine:

Marin alde Budu (GN, I: 213, 240); *ande* [...] *leica Ilinca* (Jipescu, ap. HEM, I: 788);

b) nume de rudenie sau cu grad similar înrudirii, articulate enclitic: *spunea aldi taica bătrânu* (GN, I: 223, 259, 409); *ande nănașu* (Făgăraș, ap. HEM, I: 786); *d-alde cuscru* (A. Pann, ap. HEM, I: 788; cf. WW: 276; BGj: 13);

c) substantive comune caracterizate prin trăsătura animat: *îl văzură alde gloatele* (P. Ispirescu, ap. HEM, I: 788); *Un om de nemic [...] se zice: alde încurcă-neagră* (Dobrogea, ap. HEM, I: 789, 792);

d) pronume personale, de politețe sau demonstrative: *D-alde mini* (GN, I: 403; cf. HEM, I: 786); *alde dumnealui* (C. Boliac, ap. HEM, I: 787); *alde ahăia* (Jipescu, ap. DA s.v.).

3. ARTICOLUL POSESIV-GENITIVAL

3.1. Formele variabile după gen și număr ale articolului genitival, *al*, *a*, *ai*, *ale*, reprezintă o trăsătură marcată a graiurilor sudice în care se integrează și cele vorbite pe malul drept al Dunării, în Serbia și în Bulgaria (cf. WKW: 53): *stăpân al moșiei* (FD, a. 1825: 336; a. 1837: 383); *toate ale căsii* (DIB, a. 1822: 229; cf. IA, a. 1826: 88); *al dumatle* (WW: 297, pct. 416); *Ion al Lianchii* (GN, I: 162, 197, 422).

Documentele parcurse prezintă alternanța formelor variabile cu forma invariabilă, *a*, și în graiurile vestice și nordice ale dacoromânei (Banat, Transilvania și Moldova), la fel ca și în secolele anterioare (cf. HEM, I: 797; Gheție 1975: 162, 453):

– Banat: *al meu bădiță* (HCB: 39, 66); *rugările cele multe ale lui* (CP, I: 9);

– Transilvania: *Al meu dor, izvoară ale mele* (MLP: 18, 119, 211); *ale mele* (TP: 139); *ai noștri munți* (WK: 32, pct. 153); (caii) *ai mei* (PȚO: 176, 182); *al doilea corn* (FCM: 188);

– Maramureș: *Ursu Draguș al Pinti* (ȚM: 41); *al șaptelea strănepot, parohuș al Viseonilor de mijloc* (BI, a. 1799: 211);

– Moldova, Bucovina, Basarabia: *al meu sat* (WM: 195, 208, pct. 499, 564); *al treisprezecelea Ieș* (GN, I: 472, 473, 485, 510, 515, 516); *al noulea zi* (Șez., II, 1893: 96); *stăpân al moșiei* (FD, a. 1828: 336; id., a. 1840: 414); *păcatele ale acestui păcătos, ai noștri moși* (ÎMȚM, a. 1851: 420, 421; id., a. 1854: 463); *frați ai noștri* (SDC, a. 1784: 148); *trup întreg al moșiei Pituscei* (SL, a. 1812: 267, 269).

În secolul al XIX-lea, se conservă sporadic, în subdialectul moldovenesc, seria variabilă a articolului genitival, mai ales la *pronumele posesiv* și la *numeralele ordinale* (cf. GN, I: 472, 473, 510, 514–517). Un sondaj sumar efectuat pe documentele SDC, pentru prima jumătate a secolului al XIX-lea, a relevat ocurența

articolului genitival variabil exclusiv la pronumele posesive și la numeralele ordinale: *frați ai noștri* (a. 1784: 148); *frate al meu* (a. 1822: 382); *al treilea parte* (a. 1838: 413) și folosirea formei invariabile la nume: *al triile frate a Urătarilor* (a. 1821: 376); *Vasăle a Petre Niga* (a. 1843: 423).

Nesiguranța și confuzia între masculin și feminin, între singular și plural, în utilizarea articolului posesiv-genitival variabil, a fost notată în câteva exemple: *la o moșie al mănăstirii ce să chiamă Șușani od Vâlcea* (IH, a. 1797: 147); *al noastră dreaptă moșii* (SL, a. 1781: 237); *un copil d-ai lu baronu* (GN, I: 21); *Frunza teiului și al bradului* (WM: 219, pct. 613); *al treilea parte* (SDC, a. 1834, a. 1838: 404, 413).

3.2. Articolul posesiv-genitival invariabil a este răspândit în Banat, Transilvania și Moldova (cf. HEM, I: 19, 55) și, rar, în Muntenia (mai ales în nord-vestul Olteniei):

- Banat: *Fetele din satu nost / Tot a dracului au fost* (HCB: 82); *calu lui cu a meu* (TMs: 297); *rădăcinici de-a tele* (WB: 285, 286); *a noști* (AT, II: 69, 76, 128);
- Transilvania: *dealu-i mai mare a mândrei* (WST: 41); *a noștri bărbați* (CO: 19); *ș-a mele flori* (MLP: 25, 47, 82); *a mele oasă* (Șez.: III, 1894: 51);
- Maramureș: *codru-i a meu* (ȚM: 34, 53, 84, 88); *parohușu a satului* (BI, a. 1829:194);
- Moldova, Bucovina: *alișverișele vânzătorilor și a cumpărătorilor* (FD, a. 1828: 336); *frați a mei au fost vândut* (SDC, a. 1835: 405); *ochii a mei* (WM: 208, 222; cf. HEM, III: 111); *Gligori a Popii* (GN, I: 540, 545); *feciorul dintâi a moșneagului* (VPL: 12, 121, 257; cf. Șez., III, 1894: 8–9);
- Oltenia de nord-vest: *cinci capre a mele* (HEM, I: 55);
- Muntenia: *să se împlinească dreptul și a celorlalți* (DIB, a. 1824: 230); *pierdutele hârtii [...] a revizorului din Vama Roșiori* (FD, a. 1866: 439).

4. ARTICOLUL DEMONSTRATIV

4.1. Articolul demonstrativ adjectival

4.1.1. B.P. Hasdeu (HEM, I: 653) menționa: „În loc de articiul adjectival tipic **cel**, macedoromânește **acel**, în Țara Românească și peste Carpați se întrebuintează în graiul poporan forma **al**, rostită mai adesea **ăl**, **hăl**, corespunzând femininului **a** sau **ha** în loc de tipicul **cea** sau **acea**. La plural masculin: **ăi** sau **hăi**, mai niciodată **ai** sau **hai**; la feminin: **ale**, **hale**, **hăle**. La genitiv-dativ singular **alui** sau **ălui**, alături de femininul: **alei** ori **ălei**; la plural pentru ambele genuri: **alor** sau **ălor**”.

Formele dialectale **ăl**, **a**, **ăi**, **ale** (precedate de laringala **h** în nord-estul Banatului, sud-vestul Transilvaniei, nord-vestul Olteniei și, rar, în zona subcarpatică a Munteniei) sunt ocurente în:

- Muntenia: *copila ha mare* (IS, a. 1809: 46); *dulapu al mare* (IA, a. 1828: 110); *un ferdel de crumpin de hele mari* (ISI, a. 1821: 130); *în drumu al mare* (WKW: 72, pct. 306; cf. WW: 299); *hăi bătrâni* (GN, I: 7, 71, 143, 144); *ăi voinici* (TPP, I: 33, 68, 78, 81; id., II: 127; cf. WW, pct. 424, 429);
- Banat: *împăratu ăl turcesc* (WB: 233; cf. WK: 305, 306, pct. 67, 70; cf. CP: 47); *ha frumoasă* (HEM, I: 14); *floarea a din slog* (AT, II: 62, Serbia);

– Țara Hațegului: *hăi trii fraț, d-ele mari* (PH: 145, 162); *Povestea Dobrii hăi desmirate* (VGl: 13);

– Transilvania: *badea ăl frumos, averile hali multe* (MLP: 48, 108, 188; cf. WK: 305, 306, pct. 67; WST: 34; *o zâs a mai bătrână* (CO: 38); *La temnița hai de fier / Unde-s robii hei ce per* (FCM: 213);

– Moldova de sud: *sluga călugărului al mai mare* (GN, I: 441, 442, 503).

4.1.2. În sudul Transilvaniei (Țara Făgărașului) a fost înregistrată varianta **ai** pentru articolul demonstrativ feminin **a**: *al dumatăle ai mică plecată slugă* (IA, a. 1820: 50); *Fata ai de la moară, viața mea ai bună, Ai mare ori ai mică* (PȚO: 177, 186, pct. 256).

4.1.3. În documentele particulare, precum și în producțiile folclorice în proză (basme) sau în versuri, se menține, în aria graiurilor sudice, articolul demonstrativ, **cel, cea...**, care se va impune în limba literară: *sfeșnicele cele mari* (IS, a. 1816: 53); *ordiia cea mare împărăteasă* (ISI, a. 1821: 136) *vinul cel stricat* (IA, a. 1825: 84; id., a. 1828: 122); *Hagi Pantazi cel dintâi* (DIB, a. 1843: 270); *Arnăut de cel mai mare* (TPP, I: 71, 92); *Voinicul cel cu cartea în mână* (P. Ispirescu, ap. HEM, I: 368).

4.1.4. În raport de variație liberă, coexistă în aria graiurilor sudice, în același text, atât forma dialectală **ăl, a...**, cât și **cel, cea...**: *pe murgul ăl bun / cea frumoasă* (TPP, I: 78).

4.2. Articolul demonstrativ cel, cea, cei, cele

4.2.1. Formele, devenite literare, au curs în graiurile dacoromâne nordice (Transilvania, Bucovina, Moldova):

– Transilvania: *Șede Crăciun cel bătrân* (MLP: 211); *la cei mari* (WST: 47, 52, 53, 64; cf. WK: 306, 308, 320); *munții cei cu flori* (ȚM: 14); *Grăi frate cel mai mic* (PH: 143); *Sub cel mare măr înflurit* (TP: 135);

– Banat: *boii cei mari* (CP: 35); *cea bună* (HCB: 33);

– Moldova, Bucovina, Basarabia: *hotarăle cele vechi, Săliștea cea veche* (SL, a. 1812: 265, 267); *ibovnicu meu cel vechi* (WM: 208, 222); *feciorii cei boierești* (VPL: 121, 145); *soțioru cel dintâi* (Șez., III, 1894: 19). Rar, se întâlnește, în graiurile moldovenești, articolul demonstrativ **cela** (atestat în limba veche, cf. Densusianu, HLR: 387), identic formal cu adjectivul demonstrativ: *prânzu cela mare* (Șez.: V, 1898: 63).

4.2.2. În graiurile moldovenești, se înregistrează articolul demonstrativ feminin, **cei**: *zâna cei frumoasă împărăteasa, cei tânără* (VPL: 92, 165); *cei mai mare parte* (A: 14, 82); *asta o fost cei mai dintâi batai* (Șez., III, 1894: 19, Suceava; cf. id., V, 1898: 61).

4.2.3. La cazurile oblice, se conservă forma etimologică **cei** (a articolului demonstrativ feminin singular), în raport de variație liberă cu forma analogică (după plural), **cele**, apărută după 1780 (cf. Frâncu 2009: 274): *zidirile pieții cei mari* (GÎn: 85); *mutarea cazărmii cei vechi, în lungu uliții cei mari* (DIB, a. 1834: 264; a. 1837: 264); *și asupra folosinții cei de obște* (FD, a. 1821: 259); *tot a casii cei mari* (SDC, a. 1816: 364); *Întru slava sfintei și ceii de o ființă* (ÎMȚM, a. 1850:

395); *întru răsplătirea purtării **cei** bună* (LB s.v. *cinstesc*; cf. P. Maior ap. DA s.v. **cel**: 272).

Forma etimologică **cei** este folosită de majoritatea scriitorilor moldoveni și transilvăneni (cf. DA, s.v. *cel*).

5. ARTICOLUL NEHOTĂRÂT

5.1. Spre deosebire de limba literară, dacoromâna prezintă, sub aspect fonetic, două arii dialectale ale articolului nehotărât masculin și neutru sg.: aria vestică și nordică unde se înregistrează forma **on** „un” (*cuvânt, copturaș, frați*) (cf. FCR: 260; FCM: 268; WK: 279; WST: 27; ȚM: 144; PH: 135; MLP: 15, 22, 223; WM: 175; SDC, a. 1800: 285; id. a. 1819: 371; W Buk: 44; GN, I: 460; Șez., II, 1893: 4; id., III, 1894: 141; id., V, 1898: 45) și aria sudică, unde are curs forma **un**.

5.2. Articolul nehotărât feminin sg. are forma **o** pe întreg teritoriul dacoromân.

Regional, precedat de prepoziții, se înregistrează forma învechită **una**: *întru una oală cu zamă, de una vreme* (cf. DLR, s.v. *un*).

La cazurile oblice, articolul feminin sg. prezintă, în unele zone, forma **unii**: *după cum să cuvine **uni** casă* (SDC, a. 1817: 367); *vor fi supuși **unii** așa plăți* (FD, a. 1848: 433); *aripa **unii** june* (WB: 305); *Malu **unii** ape, mijlocu **unii** păduri* (GN, I: 339, 375); *su coada **unii** capre* (Șez., III, 1894: 9) sau **uniia**: *Astăzi, din pricina **uniia** muieri, s-au bătut cu turci pe pod* (ISN, a. 1826: 92).

În graiurile sudice, are curs, rar, la cazurile oblice forma articolului nehotărât masc. sg.: **unuia**: *Să-ntâmplă noaptea **unuia** corăbier* (A. Pann ap. DLR s.v. **un**); *El vruse să vânză o iapă a **unuia** om* (GN, I: 258).

5.3. La plural, articolul nehotărât prezintă, din punct de vedere fonetic, în arii corelative, două forme: **nește**: **nește odăiță** (IH, a. 1821: 176; cf. IS, a. 1822: 65; IA, a. 1832: 144), **nește samuri** (WKW: 76; cf. BGj: 13; TP: 135; WB: 283; CP: 13, 30; GN, I: 14; ȚM: 92) și **niște** (SL, a. 1812: 265; SDC, a. 1821: 376; MLP: 196; VPL: 174, 214; WM: 208, pct. 564; Șez., III, 1894: 25, 28).

Varianta **nuște** este ocurentă în zona Munților Apuseni (cf. VGl: 63).

La cazurile oblice, sunt atestate formele dialectale: **nistor**: *a nistor moșii* (ISD, a. 1812: 66) și **niștelor**: *s-a zvârlit o ochire lungă asupra **niștelor** rânduri* (A: 42).

* * *

Formele și variantele articolului enclitic și proclitic s-au păstrat, la nivel dialectal, în secolul al XIX-lea, dovedind un conservatorism și un polimorfism accentuat.

ABREVIERI BIBLIOGRAFIE

A	= <i>Aglaia</i> . Roman anonim din secolul al XIX. Cuvânt înainte: Dan Mănuță. Prefață: Ion Varta. Îngrijirea textului, notă asupra ediției, postfață, glosar: Pavel Balmuș, Chișinău, 1996.
Arh. Olt.	= „Arhivele Olteniei”, Craiova, 1922 ș.u.

- AT, I, II = Dr. G. Alexici, *Texte din literatura poporană română*, adunate de... Tomul I. *Poesia tradițională*, Budapesta, Editura autorului, 1899. Tom II (inedit), publicat cu un studiu introductiv, note și glosar de Ion Mușlea, București, 1966.
- BGj = Gr. Brâncuș, *Un text literar în graiul din Gorj*, în *Lucrările Primului Simpozion Internațional de Lingvistică*, București, 2008, p. 11–17.
- BI = Ioan Bârlea, *Însemnări din bisericile Maramureșului*, culese de..., în „Studii și documente”, XVII, publicate de N. Iorga, București, 1909.
- CO = I.-A. Candrea, *Graiul din Țara Oașului*, Extras din „Buletinul Societății Filologice”, II, 1907.
- Coteanu 1969 = I. Coteanu, *Morfologia numelui în protoromână (româna comună)*, București, Editura Academiei R.S.R.
- CP = G. Cătană, *Povești populare din Banat. Culese din gura poporului*, Gherla, vol. I, 1893; II, 1894; III, 1895.
- Densusianu, HLR = Ovide Densusianu, *Histoire de la langue roumaine*, Tome II. Le seizième siècle, Paris, Librairie Ernest Letoux, 1938.
- Diaconescu 1970 = Paula Diaconescu, *Structură și evoluție în morfosintaxa substantivului românesc*, București, Editura Academiei R.S.R.
- DIB = *Documente privind istoria orașului București*, redactori Florian Georgescu, Paul I. Cernovodeanu, Ioana Cristache Panait, București [1960].
- Drăganu 1928 = N. Drăganu, *Formele de dativ și genitiv cu **ali** și **al** prepus în dacoromână*, în RF II, p. 308–314.
- FCM = Teofil Frâncu și Gheorghe Candrea, *Rotacismul la Moși și Istrieni*, Bucuresci, 1886.
- FD = D.Z. Furnică, *Documente privitoare la comerțul românesc 1477–1868, cu o scrisoare a d-lui Profesor N. Iorga*, București, 1931.
- Frâncu 2009 = C. Frâncu, *Gramatica limbii române (1521–1780)*, Iași, Casa Editorială Demiurg.
- GA, I = *Gramatica limbii române*. Ediția a II-a revăzută și adăugită, vol. I–II, București, 1963, Editura Academiei Republicii Socialiste România.
- GÎn = Constantin (Dinicu) Golescu, *Însemnare a călătoriei mele, făcută în anul 1824, 1825, 1826*. Tipărită din nou și însoțită de o introducere de Nerva Hodoș, București, Tipografia «Cooperativa», 1910.
- GALR = *Gramatica limbii române*, I, *Cuvântul*, București, Editura Academiei Române, 2005.
- GN, I, II = I.-A. Candrea, Ov. Densusianu, Th. Sperantia, *Graiul nostru. Texte din toate părțile locuite de români*, [vol.] I, II, București, 1906–1907.
- Guțu Romalo 1967 = Valeria Guțu Romalo, *Articolul*, în Iorgu Iordan, Valeria Guțu Romalo, Alexandru Niculescu, *Structura morfologică a limbii române*, București, Editura Științifică, p. 166–179.
- HCB = Enea Hodoș, *Cântece bănățene*. Cu un răspuns d-lui Dr. G. Weigand, Caransebeș, [Editura proprie], [1898].
- HEM, I–III = B. Petriceicu-Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae. Dicționarul limbei istorice și populare a românilor*. Ediție îngrijită și studiu introductiv de Grigore Brâncuș, București, I, 1972; II, 1974; III, 1977.
- IA = N. Iorga, *Corespondența lui Dimitrie Aman negustor din Craiova (1794–1834)*. Publicată după originalele păstrate în „Muzeul Aman” din Craiova de..., București, 1913.
- IDT = N. Iorga, *Documente de pe Valea Teleajenului*, Publicate cu o introducere, Vălenii-de-Munte, 1925.
- IH = N. Iorga, *Hârtii din arhiva mănăstirii Hurezului precum și din a protopopiei Argeșului, din a boierilor brâncoveni și altor neamuri*, găsite în casele proprietății din Brâncoveni și publicate cu o introducere, note și indice, București, 1907.

- IS = N. Iorga, *Scrisori de boeri și negustori olteni și munteni către casa de negoț sibiiană Hagi Pop*. Publicate cu note genealogice asupra mai multor familii, de..., București, 1906.
- ISI = N. Iorga, *Scrisori istorice*, IV, în *Scrisori de boieri și negustori olteni și munteni...*, București, 1906.
- ISN = N. Iorga, *Scrisori de negustori*, publicate de..., București, 1906.
- ÎMȚM = *Însemnări de pe manuscrise și cărți vechi din Țara Moldovei*. Un corpus editat de I. Caproșu și E. Chiaburu, vol. IV (1829–1859), Iași, Casa Editorială Demiurg, 2009.
- Jb = „Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache”, I, 1894 ș. urm.
- Lacea 1923 = C. Lacea, *Genitive feminine formate cu articolul prepozitiv*, în „Daco-romania”, III, p. 798–799.
- Lacea 1927 = C. Lacea, *Codicele Pușcașul*, în RF I, p. 67–85.
- LB = *Lesicon romanesc – latinesc – unguresc – nemțesc*, care de mai mulți autori, în cursul a trideci și mai multor ani s-au lucrat, seu: *Lexicon valachico e latino-hungarico – germanicum quod a pluribus auctoribus decursu triginta et amplius annorum elaboratum est*, Budae, 1825.
- MLP = Simeon C. Mândrescu, *Literatură și obiceiuri poporane din comuna Râpa-de-Jos, comitatul Mureș – Turda (Transilvania)*, publicate de..., București, 1892.
- Papahagi 1925 = Tache Papahagi, *Graiul și folklorul Maramureșului*, București.
- PH = Iosif Popovici, *Rumänische Dialekte. I. Die Dialekte der Munteni und Pădureni im Hunyader Komitat*, Halle, a. S, 1905.
- Pch = É. Picot, *Chants populaires des roumains de Serbie*, Paris, 1889.
- Radu Sp. Popescu 1970 = Radu Sp. Popescu, *Forme vechi de articol în onomastica Gorjului*, în „Lucrări științifice”, [vol. IV], seria B, Oradea, p. 383–385.
- Radu Sp. Popescu 1980 = Radu Sp. Popescu, *Graiul gorjenilor de lângă munte*, Craiova, Editura Scrisul Românesc.
- PȚO = Sextil Pușcariu, *Der Dialekt des oberen Oltthales*, în Jb, 5, 1898, p. 158–191.
- Pușcariu 1974 = Sextil Pușcariu, *Cercetări și studii*. Ediție îngrijită de Ilie Dan. Prefață de G. Istrate, București, Editura Minerva.
- Rosetti – Byck 1945 = Al. Rosetti, J. Byck, *Gramatica limbii române*, ediția a doua revăzută și adăugită, Editura ziarului „Universul”.
- RF, I–II = „Revista filologică. Organ al Cercului de studii filologice de pe lângă Facultatea de filozofie și litere din Cernăuți, Director Al. Procopovici, Cernăuți, vol. I–II, 1927–1928.
- RH = I.P. Reteganul, *Material folkloric din manuscrisele lui...*, în Ovid Densusianu, *Graiul din Țara Hațegului*, București, 1915, p. 231–304.
- SBD = Luiza și Mircea Seche, *Limba și stilul lui I. Budai-Deleanu în „Țiganiada”*, în *Contribuții la istoria limbii române literare în secolul al XIX-lea*, vol. al III-lea, 1962, p. 7–74.
- SCM = Elena Didia Odorica Sevastos, *Cântece moldovenești*, Iași, Tipografia națională, 1888.
- SDC = T.V. Stefanelli, *Documente din vechiul ocol al Câmpulungului moldovenesc*. Culese, adunate și publicate de..., București, 1915.
- SL = Aurel V. Sava, *Documente privitoare la Târgul și Țimutul Lăpușnei*, București, Fundația „Regele Carol al II-lea”, 1937.
- ST = Lidia Sfârlea, *Observații asupra limbii și stilului Țiganiadei lui Ion Budai-Deleanu*, în *De la Varlaam la Sadoveanu. Studii despre limba și stilul scriitorilor*, [București, 1958], p. 139–182.
- Șez. = *Șezătoarea*. Revistă pentru literatură și tradițiuni populare. Director: Artur Gorovei, [Fălticeni], 1892 ș.u.
- ȘO = Gheorghe Șincai, *Opere. I. Hronica românilor*, Tom I, Ediție îngrijită și studiu asupra limbii de Florea Fugaiu. Prefață și note de Manole Neagoe, București, 1967.

- Turculeț 1984 = A. Turculeț, *Articolul lui în graiurile dacoromâne*, în *Omagiu Gavril Istrate*, Iași, p. 365–389.
- VGI = Alexiu Viciu, *Glosariu de cuvinte dialectale din graiul viu al poporului român, adunate și explicate de...*, Blaj, 1899.
- Vulpe 2006 = Magdalena Vulpe, *Opera lingvistică*, II. *Dialectologie românească. Varia*, Cluj-Napoca, Clusium.
- TMs = Romulus Todoran, *Particularități dialectale bănățene într-un manuscris de la începutul secolului al XIX-lea*, în CL, XIV, 1969, nr. 2, p. 291–303 (I) și XV, 1970, nr. 1, p. 51–62 (II).
- TP = Romulus Todoran, *Poezii populare într-un manuscris ardelean din 1831*, în „Arhiva Anuarului de Folklor”, VII, 1945, p. 131–139.
- TPP = G. Dem. Teodorescu, *Poezii populare române*, I–III, Ediție critică, note și tabel cronologic de George Antof. Prefață de Ovidiu Papadima, București, Editura Minerva, 1985.
- TM = Alexandru Țiplea, *Poezii populare din Maramureș*, adunate de..., Extras din „Analele Academiei Române”, Seria II – Tom XXVIII; *Memoriile Secțiunii Literare*, București, 1906.
- VI = Teodor Vârnav, *Istoria vieții mele*, Chișinău, 2007.
- VPL = Alexandru Vasiliu, *Învățător în Tătăruși (Suceava), Povești și legende culese de...*, București, 1928.
- WB = Gustav Weigand, *Der Banater Dialekt*, în Jb, 3, 1896, p. 198–332.
- W Buk = Gustav Weigand, *Die Dialekte der Bukovina und Bessarabien*, Leipzig, 1904.
- WK = Gustav Weigand, *Körös – und Marosch – Dialekte*, în Jb, 4, 1897, p. 250–236.
- WKW = Gustav Weigand, *Die rumänischen Dialekte der Kleinen Walachei, Serbiens und Bulgariens*, în Jb, 7, 1900, p. 1–92.
- WM = Gustav Weigand, *Die Dialekte der Moldau und Dobrudscha*, în Jb, 9, 1902, p. 138–236.
- WST = Gustav Weigand, *Samosch – und Theiss – Dialekte*, în Jb, 6, 1899, p. 1–85.
- WW = Gustav Weigand, *Dialekte der Grossen Walachei*, în Jb, 8, 1902, p. 234–324.

THE MORPHOSYNTAX OF THE ARTICLE IN DACO-ROMANIAN IDIOMS FROM THE XIXth CENTURY

(Abstract)

This study is a description of the article (by traditional methods) in Daco-Romanian from the XIXth century. The material used for this purpose consists of private documents, folklore productions in prose or in verse, which may preserve dialectal forms and, for the late XIXth century, works of dialectology.

The author presents the dialectal distribution of forms for the enclitic and proclitic definite article, the possessive genitive article, the demonstrative (adjectival) one and also for the indefinite article.

In conclusion, it is emphasized the conservatism and the polymorphism of the article's forms in the XIXth century.

Cuvinte-cheie: articol, variație liberă, repartție dialectală, polimorfism, conservatorism.

Keywords: article, free variation, dialectal distribution, polymorphism, conservatism.

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

Dana-Luminița Teleoacă

UN TIPAR SINTAGMATIC (GRECO-)LATIN PRODUCTIV
ÎN LIMBILE ROMANICE ACTUALE (I)
(CLASIFICARE ȘI DISTRIBUȚIE ÎN CONTEXT ROMANIC.
ASPECTE GRAFICE ȘI ORTOGRAFICE)

1. OBSERVAȚII PRELIMINARE

În contextul în care, în epoca actuală, limba engleză câștigă din ce în ce mai mult teren, tinzând spre statutul de *lingua franca*, asistăm și la manifestarea altor tipuri de influențe, bunăoară influența latină cultă, evidentă atât la nivelul împrumutului unor termeni/sintagme, cât și al unor modele structurale. Relevantă pentru acest ultim aspect este, printre altele, și deosebita productivitate în româna actuală, dar și în alte limbi romanice/neromanice, a structurii ‘*homo* + adjectiv’.

Studiul nostru, care își propune să fie unul comparativ (română – franceză – spaniolă), pornește de la analiza unui corpus lexical constituit pe baza informațiilor culese de pe Internet, dar și a unor date furnizate de dicționare reprezentative ale limbii latine, respectiv ale idiomurilor romanice luate în discuție¹. Investigația pe care o vom întreprinde va face posibilă o definire/redefinire a conceptului de „umanism” în epoca actuală: în multe contexte, accepția tradițională a umanismului este „deturnată” spre alte semnificații, în deplină concordanță cu mecanismele societății moderne, una a consumului, pragmatică și mercantilă, dar, în egală măsură, o celulă a dezvoltărilor remarcabile din domeniul informaticii și al geneticii, o civilizație, prin excelență, a imaginii.

¹ Precizăm că structuri de acest gen sunt consemnate cu totul și cu totul sporadic în sursele lexicografice ale limbii latine, respectiv ale limbilor romanice. Dintre toate dicționarele consultate, *Trésor* 1981 este singurul care înregistrează un număr relativ mai mare de astfel de structuri. Este vorba, în special, de sintagme care țin de domeniul etnologic-paleontologic și care, în marea lor majoritate, reprezintă creații posterioare latinei antice (cf. *homo erectus*, *homo faber*, *homo habilis*, *homo sapiens*, *homo neanderthalensis*, *homo troglodytes* ș.a., structuri evidențiate exclusiv cu accepția lor științifică propriu-zisă). O altă categorie semantico-onomasiologică prezentată sintetic în *Trésor* este cea care „évoque l’originalité ou l’activité de l’homme”: *homo duplex*, *homo credulus*, *homo ludens*, *homo oeconomicus* ș.a. În dicționare ale limbii latine, sintagma ‘*homo* + adjectiv’ nu este ilustrată decât de exemplele: *homo adulescens*, *homo servus* și *homo insulsus* (Guțu), respectiv de *homo doctus* și *homo marinus* (Gaffiot). Cât privește limba română, DEXI este unicul dicționar care înregistrează mai mult de o structură cu ‘*homo* + adjectiv’: *homo faber*, *homo oeconomicus* și *homo sapiens*. Doar ultimul este explicat corect prin lat. *homo sapiens*, semnul „<” nejustificându-se în cazul celorlalte două sintagme, care reprezintă creații târzii. De altfel, niciuna dintre sursele menționate nu operează o disociere între structurile latinești propriu-zise (care au apărut încă din latina Antichității) și structurile târzii, create după modelul celor dintâi, într-o etapă posterioară.

Multe dintre exemplele pe care ne vom sprijini considerațiile teoretice au intrat în limba română (sau, în orice caz, au început să se utilizeze mai frecvent) îndeosebi după anii '90 și se înscriu în cadrul unei tendințe mai largi, identificabile, cel puțin, în context romanic. Corpusul nostru, care include aproximativ 100 de unități frazeologice, a fost discutat în trei clase, delimitate în funcție de criteriul etimologic: I. structuri din latina antică (împrumutate ca atare pe cale livrescă; acestea sunt, de fapt, împrumuturile *propriu-zise* din latină); II. structuri care au luat naștere, prin analogie² cu cele din prima categorie, în perioada ulterioară și în componența cărora intră *homo* + un adjectiv latin și III. structuri în care adjectivul reprezintă un pseudolatinism.

În contextul problemei pe care ne propunem să o discutăm, contactul dintre latină și limbile romanice este, evident, unul de tip cult, livresc, indirect, care a avut loc „pe verticală”, în diacronie³. Limba latină a putut juca rolul de *limbă-sursă*, în virtutea statutului ei de limbă cu o bogată tradiție culturală⁴. De fapt, numai în cazul termenilor incluși în prima categorie latina a îndeplinit rolul de *limbă-sursă propriu-zisă*, în celelalte două cazuri ea nefuncționând atât ca *sursă*, cât ca *model*: structurile subordonate acestor două categorii au fost create prin analogie cu cele înregistrate în texte ale unor autori reprezentativi ai Antichității.

În realitate, foarte multe dintre faptele de limbă pe care le vom prezenta sunt expresia lingvistică a unor *fenomene culturale*, ceea ce concordă cu adevărul de mult recunoscut de specialiști, conform căruia împrumutul lexical este expresia desăvârșită a unei difuziuni culturale⁵. Răspândirea culturală a putut avea loc printr-un *act monogenetic* (expresia culturală a luat naștere într-o anumită limbă, fiind popularizată, mai apoi, și în altele), respectiv *poligenetic* (anumite *expresii culturale/pseudoculturale* au putut apărea în mod independent în mai multe idiomuri). O operație de delimitare tranșantă a celor două categorii este dificil de realizat și, într-o anumită măsură, hazardată. Însă, abordarea structurilor incluse în corpusul nostru nu în mod individual, ci ca *elemente componente ale unei clase etimologice* și/sau *semantice* ne poate ajuta să realizăm unele disocieri, în ultimă instanță, *monogeneza*, respectiv *poligeneza* reflectând un aspect etimologic, dar și istoric⁶. O poziție aparte ocupă sintagmele incluse în prima categorie și care au fost împrumutate ca atare, pe cale livrescă, printr-un act cultural: studiul instituționalizat al

² Acest factor acționează ca unul coercitiv al libertății de creație atât în plan lingvistic cât și social, lui atribuindu-i-se un rol important în buna formare, dar și în acceptarea creației respective: « Ce qu'on dénomme *analogie* n'est, en définitive, que le respect du schéma, si bien que l'analogie n'est pas créatrice par elle-même, mais constitue une sorte de label de garantie de l'acceptabilité du terme crée » (Guilbert: 1975, 48).

³ Cf. Sala:1998, 33 ș.u., 285 ș.u.

⁴ În literatura de specialitate se vorbește, în acest sens, despre *limbă de prestigiu*, *limbă superioară* sau *limbă dominantă* (Sala:1998, 35). Latina a fost văzută, prin raportare la limbile romanice, și ca „une langue-dépôt”, limbă aptă să ofere (idiomurilor neolatine) modele pentru îmbogățirea și nuanțarea mijloacelor lingvistice ale acestora (Reinheimer:1990, 77).

⁵ „... los fenómenos de préstamo léxico van asociados con fenómenos de difusión cultural” (Sala:1998, 232).

⁶ V. Coșeriu: 1961, 17 ș.u.

limbii și literaturii latine sau/și traduceri într-o limbă neolatină ale operelor unor scriitori latini reprezentativi. Sunt situații în care avem a face cu un act de monogeneză: o sintagmă sau alta a fost impusă în latina Antichității prin *opera reprezentativă* a unui anumit autor (cu precizarea că, în unele cazuri, sintagmele latinești reprezintă traduceri ale unor structuri grecești, cf. *infra*, *homo ridens*). Aspectul semnalat nu exclude însă posibilitatea ca o structură de genul celei pe care o discutăm să fi pătruns, de exemplu în română, din latină, dar indirect, bunăoară prin mijlocirea unei alte limbi romanice (cel mai adesea, franceza). În cazul celorlalte două categorii, cunoașterea aspectelor extralingvistice particulare, care au putut acționa în cazul fiecărei structuri în parte, se dovedește a fi și mai utilă în lămurirea actului genetic: latina nemaifurnizând propriu-zis o structură (concretă) sau alta, ci exclusiv modelul structural, *limba-sursă* va fi limba operei în care a fost vehiculat *pentru prima dată* conceptul respectiv, *în haină latină*. De exemplu, *homo sovieticus** cunoaște primele ocurențe în pagini de limbă rusă (cf. *infra*, 2.3.b.), dar conceptul în formă (pseudo)latină se folosește ca atare în foarte multe limbi (romanice sau nu). Faptul se datorește *caracterului reprezentativ* al operei care l-a creat și, evident, propagarea dincolo de spațiul geografico-cultural rusesc a fost realizată, de asemenea, printr-un *act cultural*: traducerea operei respective într-o serie de limbi. Și acest caz este ilustrativ pentru *monogeneză*.

Afirmațiile anterioare nu elimină din discuție posibilitatea admiterii existenței unor structuri care au luat naștere *efectiv* în mod independent, în limbi diferite, care sunt, mai exact, expresie a poligenezei⁷. *Homo electronicus**, *homo interneticus**, *homo digitalis*, *homo informaticus**, *homo technologicus** ș.a. sunt sintagme care foarte probabil, dacă nu cert, au luat naștere separat, în fiecare limbă. Apartenența la domeniul semantico-onomasiologic [+ informatică] ar putea constitui un argument în acest sens: concepte de genul celor enumerate mai sus nu sunt „mărci” ale unui sistem conceptual particular, individual, nici măcar național, ci ale unui limbaj care tinde spre *universalitate*, anume *limbajul informaticii*, ceea ce nu înseamnă că excludem posibilitatea ca, cel puțin, unele dintre ele să fi fost vehiculate pentru prima dată în pagini de limbă engleză.

În general, trecerea unei structuri (conceptuale) de la o limbă la alta poate fi expresia unei 1. *neologii de ajutor* sau *de traducere* (Rondeau:1983, 124; Ploae-Hanganu:1995, 531), al cărei rezultat sunt *neonimele de traducere* sau *neonimele de împrumut*⁸, sau 2. a unei *neologii/neonimii de origine*, procedeu prin care se creează un termen nou de către cel care concepe un obiect nou sau lansează o idee nouă în propria sa limbă sau într-o limbă de prestigiu.

În cazul problemei pe care o discutăm, identificăm două situații fundamentale de „trecere” a unei structuri de la o limbă la alta: 1. latină → limbi neolatine (și

⁷ Poligeneza este definită de Coșeriu:1961, 35 ș.u. drept „una creación análoga en varias zonas independientes”; ea nu semnifică „no-historia”, ci „poli-historia”, mai exact, „varias historias autónomas” (id., *ibid.*).

⁸ Procedul constă, de fapt, în crearea de termeni noi într-o situație interlingvistică, denumirea trecând dintr-o limbă în cealaltă sub influența specialiștilor în limbă (traducători, terminologi) sau a specialiștilor nelingviști dintr-un domeniu anume (Stoichițoiu Ichim: 2001a, 112).

nelatine) și 2. limbă (ne)romanică₁ → limbă (ne)romanică₂, limbă (ne)romanică₃, limbă (ne)romanică₄..., în ambele fiind vorba de structuri (care conțin elemente) (pseudo)latinești. Situația este, în realitate, mai complexă, dat fiind că numai în cazul structurilor latinești (raportabile la latina Antichității) se poate susține primul tip de „trecere”, mai exact, se poate admite o „trecere” propriu-zisă. În celelalte situații este vorba de structuri analogice, care nu întotdeauna au luat naștere în pagini de limbă latină. „Trecerea” se poate efectua fie prin păstrarea ca atare a formei latinești (eventual, cu unele modificări la nivel grafic-fonetic), fie prin transpunerea acesteia în *limba-receptoare*, respectiv în limba (ne)romanică: cf. lat. *homo novus* ↔ fr. *homme nouveau*; lat. *homo sacer* ↔ rom. *omul sacru* etc., exemple care ar putea fi încadrate la ceea ce specialiștii au denumit *neonime de traducere*. *Neologia de origine* este ilustrată de foarte multe dintre structurile pe care le-am inclus în inventarul nostru, structuri care denumesc concepte riguros definite în sistemul filosofic/economic/politic etc. al unui anumit autor⁹ și care au fost difuzate mai apoi, printr-un act cultural (cel mai adesea, prin traduceri), și în alte spații cultural-geografice: cf. *homo faber*, *homo humanus*, *homo ludens*, *homo sacer* ș.a. Aspectul este deosebit de complex și ar necesita el singur un studiu aparte pentru a fi aprofundat.

2. DISTRIBUȚIA ÎN CONTEXT ROMANIC

2.1. Structuri din latina antică (sec. IV î. Hr. – sec. V–VI d. Hr.)

Așa cum am remarcat deja, este vorba despre sintagme atestate la scriitori reprezentativi ai Antichității latine. Inventarul acestor construcții a fost alcătuit pornind de la dicționare ale limbii latine și ale limbilor romanice luate în discuție, dar în special de la *Corpusul electronic al autorilor latini*, precum și de la unele date furnizate de Internet¹⁰. Am inclus aici un număr de 21 de construcții, clasificate și discutate după cum urmează¹¹:

2.1.1. Sintagme care nu apar deloc în cele trei limbi romanice: *homo adulescens*, la Terentius.

2.1.2. Sintagme care nu apar decât în una dintre cele trei limbi: *homo insulsus* „omul mediocr”, la Cicero; hapax în pagini de limbă spaniolă.

⁹ În realitate, la origini, este vorba despre o creație individuală, care, odată acceptată de o colectivitate mai largă, devine un fapt socio-cultural (Guilbert: 1975, 32, 49; v. și Coșeriu: 1999, 56).

¹⁰ Facem precizarea că este posibil ca și unele structuri pe care noi le-am discutat la categoria **2.2.** (cf. *infra*) să apară în latina antică. Sursele pe care le-am avut la dispoziție, în acest stadiu al cercetării noastre, nu ne-au furnizat însă și alte exemple decât cele tratate în prezentul studiu. Menționăm și faptul că nu toate construcțiile înregistrate în această primă subclasă au fost găsite de noi în mod nemijlocit în texte latinești antice, în unele cazuri, prezența unor structuri la autori antici (cu un grad mai mic sau mai mare de conceptualizare) fiindu-ne confirmată indirect de informații care apar în texte moderne.

¹¹ Scrierea cu italice a sintagmelor cu *homo* a reprezentat opțiunea noastră, în scopul evidențierii structurilor respective în (con)textul în care acestea apar.

2.1.3. Sintagme care apar în două limbi – franceză și spaniolă: *homo eruditus*, la Cicero, Aulus Gellius, Lactantius; *homo perversus* „omul vicios”, dar și „omul eretic”, la Cicero și în V.T., *Proverbele lui Solomon*; *homo servus*, la Terentius; *homo sensualis*, la Marcus Aurelius, iar în latina modernă (sec. XIX), la Emanuel Swedenborg.

2.1.4. Sintagme care apar în toate cele trei limbi:

a. situație precară în toate: *homo antiquus*, la Cicero și la Aulus Gellius;

b. slab reprezentate în două dintre limbile considerate: franceză și română: *homo artifex* „omul artizan”, la Augustin; *homo doctus* „omul învățat”, la Cicero; română și spaniolă: *homo fragilis*, în V.T., *Cartea lui Iov*, iar în epoca modernă la scriitoarea franceză Annie-Stora-Lamarre;

c. slab reprezentate doar în una dintre cele trei limbi: română: *homo amans*, la Cicero; *homo militaris*, la Plautus, Quintilianus, Sallustius Crispus; *homo rationalis*, la Boetius și în pagini de latină medievală; *homo unius libri*, la Sf. Augustin și la Toma d'Aquino;

d. (foarte) frecvente în toate cele trei limbi romanice: *homo demens*, la Cicero și la Seneca; *homo humanus*, concept prezent încă din timpul Republicii romane; în epoca modernă apare la Carl Rogers, unul dintre fondatorii psihologiei umaniste; *homo novus* „om de care nu s-a auzit până la un moment dat și care capătă un post de mare răspundere”, „om ridicat din păturile de jos”, „nume nou apărut în publicistica literară”, la Cicero, Tacitus, Seneca ș.a.; *homo religiosus*, la Cicero; *homo sacer* „omul divin, religios”, dar și „(în regimurile totalitare) corp docil manevrat de suveran”, la Sextus Pompeius Festus, în epoca modernă – la filosoful italian Giorgio Agamben; *homo sapiens* „omul matur, inteligent, instruit”, „(în clasificarea făcută de Linné) om dotat cu gândire, prima specie a regnului animal”; cu prima semnificație, are multe atestări la Cicero; *homo viator*, sintagmă utilizată în Antichitate în special cu referire la cel care făcea pelerinaje la locurile sfinte.

2.2. Structuri formate din *homo* + un adjectiv de origine latină

Categoria include structuri neatestatate, evident pe baza surselor de care am dispus, în latina antică. Este vorba de sintagme care au luat naștere într-o perioadă ulterioară latinei târzii, anume în Evul Mediu, respectiv în epoca modernă, mai exact într-o perioadă în care latina nu s-a mai putut bucura propriu-zis decât de statutul de limbă scrisă. Multe dintre sintagmele pe care le-am inclus în această categorie au apărut chiar în pagini de limbă latină, mai exact în opere redactate integral în limba latină, în timp ce altele au fost vehiculate în lucrări scrise într-o altă limbă (romanică sau nu) decât latina.

2.2.1. Sintagme care nu apar deloc în cele trei limbi romanice: *homo honoratus* „om deținător de mari posturi”, cu o serie de atestări în pagini de limbă latină (sec. XVI, XIX).

2.2.2. Sintagme care nu apar decât într-o singură limbă: română: *homo aedificator* „omul arhitect”; *homo pseudooccidentalis* (cu resemantizarea adj. *occidentalis*) – structură creată în opoziție cu *homo occidentalis*; franceză: *homo*

civilis; spaniolă: *homo delirans* – apare la Ernest Mayr, biolog evoluționist american; *homo passionalis*; *homo specularis* „omul în oglindă; copie, clonă” (cu resemantizarea adjectivului latin).

2.2.3. Sintagme care apar în două limbi: franceză și română: *homo classicus* „specialist în limbile și în literaturile clasice”, „autor care respectă principiile clasicismului”, „personaj clasic”, „autor reprezentativ pentru un anumit curent”, „spirit cartezian”; franceză și spaniolă: *homo correctus* (foarte rar) „autor/personaj care respectă anumite norme specifice spațiului fictiv”; *homo criminalis*, concept care apare la Cesare Lambroso, fondatorul pozitivismului biologic; *homo docens* „omul dotat cu capacitatea de a învăța”, atestat în latina medievală la Toma d’Aquino; *homo donator* „cel care oferă, dă”, în limbaj economic, în opoziție cu *homo oeconomicus*; *homo practicus* și (rar) *homo publicus*.

2.2.4. Sintagme care apar în toate cele trei limbi: **a.** situație precară în toate: *homo ironicus* (rar) „scriitor care ridică ironia la rangul de principiu fundamental al creației”, „personaj a cărui trăsătură definitorie este ironia”; *homo italicus* (rar) „locuitor din Peninsula Italică”; **b.** slab reprezentate în două idiomuri: română și spaniolă: *homo germanicus* „omul nordic, tip uman recunoscut prin disciplina și rigurozitatea exemplare”; română și franceză: *homo theoreticus* „omul care problematizează”, apare în pagini de limbă latină (sec. XIX), conceptul fiind teoretizat de filosoful și psihologul german Eduard Spranger; **c.** slab reprezentate într-o singură limbă: română: *homo alpinus* – concept definit în opoziție cu *homo europaeus*, ca fiind „rasa inferioară, incompatibilă cu ideea de progres”; *homo digitalis* (cu resemantizarea adjectivului) „om al spațiului virtual al ciberneticii”; *homo divinus* „omul care trăiește într-o profundă comuniune cu Dumnezeu”; *homo gallicus* „locuitor al Franței sau al altor regiuni din Europa de Vest, care, în Antichitate, formau Galia”, apare în pagini de limbă latină, sec. XIX; *homo hispanicus* „tip uman definit de antropologi drept un temperament vulcanic, impetuos, pasional, cu o imaginație debordantă”, „(în special) spaniol din Peninsula Iberică”, (p. ext.) „vorbitor de limba spaniolă din Peninsula sau din afara acesteia”; *homo historicus* „omul văzut în diacronie”, „istoric”; *homo iuridicus* „individul definit prin raportare la o rețea complexă de contracte și legi”; *homo legens* „persoană care își face din lectură un stil de viață”, dar și „personaj cu existență livrescă, marcată de actul lecturii” (de exemplu, Don Quijote a fost definit drept *homo legens*); *homo materialis*, concept dezvoltat în contextul unor societăți prospere din punct de vedere economic; *homo mediterraneus* „tip uman care aparține unei rase inferioare; reprezentativi sunt napolitanul și andaluzianul”; apare într-o traducere latină din sec. al XIX-lea a unei opere aristotelice; *homo moralis* „om cu suflet frumos, cu principii etice solide”; *homo urbanus* „citadin, orașean”, „persoană educată, învățată”, concept teoretizat de Jeremy Rifkin, specialist în prospectarea economică și științifică; **d.** (foarte) frecvente în toate cele trei limbi: *homo cogitans* „omul care gândește”; *homo cosmicus* „explorator al spațiului cosmic”, (fig.) (despre creatori) „exploratori ai micro- și macrocosmosului prin intermediul creației artistice”, (cu resemantizare) „stadiu la care s-a ajuns, printr-o evoluție controlată, cu ajutorul ingineriei genetice”; *homo duplex*, concept vehiculat în filosofie la sfârșitul sec. al XVIII-lea

(cf. Hegel, *Fenomenologia spiritului*) și, mai târziu, în sociologie (apare la Emile Durkheim și la Max Weber); *homo europaeus* „prototip uman reprezentativ pentru rasa superioară, definit de specialiști în opoziție cu *homo americanus**, *homo asiaticus* și *homo africanus*; anglo-saxonul sau nordicul”; conceptul, pus în circulație de Linné în sec. XVIII, trebuie coroborat cu cel modern, preponderent în limbile romanice actuale, și anume „om care promovează interculturalitatea la nivel european”; cunoaște o frecvență remarcabilă în toate cele trei limbi, aspect lingvistic aflat în deplină concordanță cu sensul evoluției societății moderne, al cărei produs este așa-numita „eurogenerație”; *homo faber* „omul ca ființă producătoare de unelte”, sintagmă teroretizată de filosoful evoluționist francez Henri Bergson, *L'Évolution créatrice*; *homo festivus* „tip uman emblematic al epocii contemporane, pentru care sărbătoarea reprezintă un *modus vivendi*”; conceptul apare la Philippe Muray, scriitor contemporan; *homo fictus* „omul în ipostaza de artist”, „personaj al unei opere beletristice”; *homo georgicus* „fosilă descoperită în Georgia și considerată de specialiști ca descinzând din *homo habilis*”; *homo habilis* „omul îndemânatic, formă incertă, recunoscută numai de unii cercetători a fi trăit acum circa două milioane de ani în Tanzania”, (biol.) „perioada de sugar”; *homo loquens* „omul care se definește ca ființă distinctă în univers prin actul vorbirii”, „persoană care comunică estetic (oral și scris)”, concept vehiculat în lingvistică și, începând cu a doua jumătate a sec. al XX-lea, în sociolingvistică; *homo ludens* „om care pune la baza tuturor activităților sale conceptul de ‘joc’ ”, „nespecialist a cărui părere poate fi luată și în glumă”, „omul în momente de activitate liberă”, sintagmă pusă în circulație, în prima parte a secolului XX, de istoricul și filosoful olandez Johann Huizinga; *homo modernus*; *homo mysticus*; *homo naturalis* „omul în prima etapă a evoluției sale, văzut ca parte componentă a naturii”, apare în pagini de limbă latină, la scriitori medievali, de exemplu, la G. Boccaccio; în Secolul Luminilor, J.J. Rousseau a fost cel care a teoretizat acest concept; *homo occidentalis* (cu adăugarea unor note semantice, pe lângă cele deja existente în latină), identificat de multe ori cu *homo americanus** și opus lui *homo orientalis* și, în particular, lui *homo sovieticus**; *homo oeconomicus* (cu reinterpretarea semantică a adj. *oeconomicus*) „model uman abstract, individualist și egoist, construit de teoria clasică pe baza elementelor raționale și considerat ca unitate elementară a deciziei economice”, concept teoretizat de M. Flamand, economist contemporan; *homo poeticus* „poet”, „ipostaza poetică a unui creator”, dar și „om care percepe într-un mod poetic realitatea”; *homo ridens* „omul care transformă râsul în terapie”, plasat din punct de vedere cronologic după *homo faber*; este un concept vechi, care apare încă din Antichitatea greacă, la Aristotel, de exemplu; sintagma ca atare este bine reprezentată și în texte din latina medievală; *homo socialis*, concept pus în circulație de Elton Mayo, psiholog și sociolog; *homo spiritualis* este, din perspectivă creștină, „omul însuflețit de Duhul Sfânt; omul inspirat”; apare în texte (de la începutul sec. al XIX-lea) redactate în limba latină, de exemplu, la Martin Luther; *homo symbolicus* „omul ca utilizator al comunicării simbolico-ritualice, specifică mai ales societăților tradiționale”, formulă pusă în circulație de Paul Cassirer, personalitate care a jucat un rol important în promovarea operelor unor pictori francezi impresioniști; acest *homo symbolicus* îl

definește în egală măsură și pe omul contemporan, exponent al unei realități virtuale, aceea ființă cu capacitatea de a crea și de a interpreta limbaje matematice, programe informatice complexe etc., ipostază umană văzută ca produs al așa-numitei *economii globale* și a cărei expresie actuală este *transcultura* sau *monocultura*; *homo universalis* „personalitate proteică, ideal al epocii renaștentiste”, prin extensie, „om care știe și face de toate”; *homo videns* „omul care definește o civilizație a imaginii”, concept teoretizat de sociologul italian Giovanni Sartori.

2.3. Structuri în componența cărora intră *homo* + un pseudolatinism

Am luat în discuție un număr de 24 de structuri, cu mențiunea că am utilizat termenul de ‘pseudolatinism’ pentru a defini un element lexical neatestat în limba latină (antică), ci creat prin analogie cu modelul oferit, în special, de substantive, adjective și forme verbale latinești. Pe baza exemplelor înregistrate, am delimitat mai multe situații responsabile de apariția unor pseudolatinisme: **1.** trecerea unor adjective cu două terminații în categoria celor cu trei terminații (clasa cea mai cunoscută, cea mai accesibilă): *digitalus** pentru *digitalis*, *criminalus** pentru *criminalis*; **2.** formarea unor false participii prezente de la „verbe-fantomă” în latină: *troglo-dens**, *televisiens**; **3.** crearea unor false participii trecute ale unor verbe latinești, probabil și sub influența exercitată de formele de participiu (trecut) din limbile romanice actuale: *con(n)ectus*/connecticus** pentru *con(n)exus*; **4.** derivarea unor adjective, pornind de la substantive existente în limba latină, dar și de la formațiile adjectivale corespunzătoare din idiomurile neolatine actuale: *asfalticus**, *utopicus**; **5.** adjective pseudolatine, „reconstituite” pornind exclusiv de la forme (adjectivale) neolatine, majoritatea fiind încadrate la categoria adjectivelor cu trei terminații: *informaticus**, *mediaticus**, *ideologicus**, *sociologicus**, *technologicus** ș.a.; **6.** (pseudo)latinizarea unor adjective grecești: cf. *aestheticus**, „după” gr. *aisthetikos* sau *cynegeticus** – „după” gr. *kynegetikos*; **7.** formații deonimice: adjective derivate de la toponime neolatine: cf. *floresiensis** < *Flores*; **8.** „latinizarea” (prin atașarea desinenței -us) unor baze nelatinești, de exemplu, slave sau englezești: *roboticus**, *sovieticus**, *turisticus** ș.a.

2.3.1. Sintagme care nu apar decât în una dintre cele trei limbi (foarte rar/hapax) – română: *homo criminalus**; *homo folcloricus** „etnograf”; „om din popor”; *homo posttotalitarus**; *homo renașcentistus** „autor reprezentativ pentru epoca renașcentistă”, „autor care cultivă teme caracteristice Renașterii”; *homo televisiens** „omul care privește mult la televizor, om care definește o civilizație a imaginii”; *homo troglodens** „omul care trăiește în cavernă”, (fig.) „om care duce o viață primitivă”, „om grosolan, necivilizat”; franceză: *homo cynegeticus** „etapă din evoluția umană caracterizată prin dobândirea deprinderii de a vâna”, „humanoid în mișcare”, „vânător profesionist”.

2.3.2. Sintagme care apar în toate cele trei limbi: **a.** situație precară în toate: *homo egoist(i)us**; **b.** slab reprezentate în două dintre limbile considerate: franceză și română: *homo utopicus** „prototip al idealistului incurabil”, „personaj care ilustrează acest tip uman (de exemplu, Don Quijote)”; română și spaniolă: *homo digitalus**; **c.** slab reprezentate în una dintre cele trei limbi: spaniolă: *homo*

*balcanicus** „prototip uman care face parte dintr-un cadru mai larg, anume *omul sud-est european*, și care se caracterizează prin scepticism funciar, adaptabilitate, versatilitate, spirit tranzacțional, amoralitate”, echivalat uneori, în pagini de limbă română, cu *omul bizantin*; română: *homo technologicus** „omul care manevrează cu dexteritate medii virtuale”; *homo con(n)ectus** „omul care trăiește și muncește în rețea, conectat”; **d.** (foarte) frecvente în toate cele trei limbi romanice: *homo aestheticus** „artist consecvent concepției ‘artă pentru artă’ ”, (prin extensie) „iubitor de frumos”, „hedonist”, „personaj livresc, care trăiește în și prin cărți”; *homo americanus** (din perspectivă antropologică-etnologică) „prototip uman care reprezintă un cumul între tipul asiatic și cel polinezian, definit în opoziție cu *homo europaeus*, *homo asiaticus*, *homo africanus*”, (econ.) „prototip al omului foarte prosper din punct de vedere material, care suferă de ‘sindromul abundenței’ ”; *homo electronicus** „etapă premergătoare erei lui *homo informaticus**”; *homo floresiensis** „om din Flores (Indonezia) care a evoluat spre nanism din cauza existenței sale insulare; hobbit”; *homo ideologicus**, concept dezvoltat de Aleksandr Zinoviev, dar acesta fusese teoretizat încă din Secolul Luminilor; *homo informaticus** „omul dependent de Internet, care se dezvoltă prin acumularea de unități informaționale”; *homo mediaticus** „persoană care lucrează în mass-media”, „persoană care urmărește în mod constant informațiile difuzate de mass-media”, „om politic care apare frecvent în mass-media”; *homo roboticus** „ultima evoluție a omului, perfecționată sau îmbunătățită prin implanturi”; *homo sentimentalis** „omul care a ridicat sentimentul la rangul de valoare supremă”, concept care apare la scriitorul ceh Milan Kundera; *homo sociologicus** „model uman abstract, considerat de sociologia modernă capabil de intenții, de strategie și de calcul”, concept teoretizat de Frederick Winslow Taylor, inginer și economist, promotor al organizării științifice a muncii; *homo sovieticus** „omul ca rezultat al spălării totale a creierului, produs al regimului stalinist, opus, din această perspectivă, lui *homo sapiens*”, „omul nou, comunist”, (prin extensie) „omul robotizat, învățat să proslăvească guvernul și să iasă în stradă cu stegulețe”, „persoană care suferă de o profundă suspiciune și de o paranoia antioccidentală”; concept teoretizat de foarte mulți scriitori ruși, de exemplu, Andrei Platonov, Aleksandr Zinoviev sau Aleksandr Asmolov; și *homo turisticus**.

3. MARCAREA ÎN TEXT A STRUCTURII ‘*HOMO* + ADJECTIV’ ȘI ALTE ASPECTE (ORTO)GRAFICE

3.1. Sunt situații (ce-i drept, puțin numeroase) în care structura pe care o prezentăm (asemenea altor termeni străini sau sintagme străine) apare pur și simplu în text, nebeneficiind de niciun element de marcare grafică: Un *hombre irónico*, que pone ironía en todo lo que hace. (www.expatclic.com/eofi/article.php3?id_article=1944-31k-) ș.a.

3.2. Cel mai adesea însă, se procedează la delimitarea acestor structuri prin diverse procedee grafice.

3.2.1. Încadrarea între ghilimele: «Un ‘*homo sapiens agressans*’ est le propre de l’homme qui juge...» ([www.e-torpedo.net/article.php3?id_article=1022 - 54k](http://www.e-torpedo.net/article.php3?id_article=1022-54k)); „În continuare apare ‘*homo sapiens*’ ”. ([www.ereferate.ro/referate/ Evolutia_omului 2005-03-18.html-17k](http://www.ereferate.ro/referate/Evolutia_omului_2005-03-18.html-17k)); „...y el mismo timbre de voz, pareciera como si fueran producto de algun experimento genético que ha dado como resultado al «*homo militaris*» ideal”. (www.amigospais-guaracabuya.org/oagje001.php-18k).

Când în același context coexistă cele două structuri (latină, respectiv neolatină), numai prima este dată, de regulă, între ghilimele, nu și cealaltă (chiar dacă ambele exprimă un concept): „Los romanos llamaban «*homo novus*», *hombre nuevo*, a la persona que, careciendo de antepasados aristocráticos y sin tradición familiar en las magistraturas y el Senado, por sus propios y personales méritos alcanzaba un cargo político importante” ([www.nuevacordoba.org/archives/ 2006/07/hombres_nuevos.html-24k-](http://www.nuevacordoba.org/archives/2006/07/hombres_nuevos.html-24k-)).

Uneori între ghilimele figurează exclusiv adjectivul... pseudolatin, posibil, un procedeu grafic de marcarea a utilizării conștiente (cu intenție stilistică) a unei structuri „barbare”: „Stop-cadru; Economia – între Alfa și Omega; La pas cu *homo* „*Turisticus*”...” ([www.librarie.net/carti/40468/ Gutenberg-la-computer-Viorel-Salagean-24k-](http://www.librarie.net/carti/40468/Gutenberg-la-computer-Viorel-Salagean-24k-)).

3.2.2. Ortografierea cu majusculă:

– exclusiv la inițiala primului termen (*homo*): „El *Homo sapiens* deviene así un *Homo demens*...” (es.geocities.com/sucellus24/3022.htm - 14k -); «Dans le passé, la classification séparait l’espèce *Homo sapiens* en 2 sous espèces...» ([www.hominides.com/html/ancetres/ancetres-homo-sapiens.html - 41k -](http://www.hominides.com/html/ancetres/ancetres-homo-sapiens.html-41k-)) ș.a.;

– exclusiv la inițiala adjectivului¹²: „Ahora bien, Odiseo, prototipo del *homo Europaes*, es concretamente un símbolo del intelecto...” ([www.claudiomutti.com/index.php?url=6&imag=1&id_news=81 - 34k -](http://www.claudiomutti.com/index.php?url=6&imag=1&id_news=81-34k-)) ș.a.;

– la inițiala fiecărui termen component: „Entonces el hombre *Homo Sapiens Sapiens* se convierte en un *Homo Amans*”. (www.isabelsalama.com/Amor%20e%20identidad.htm-29k); „...aceasta este susținută de una din ipostazele identității umane ce țin de sfera spirituală, *Homo Symbolicus*...” (www.uab.ro/reviste_recunoscute/philologica/philologica_2004_tom2/57.doc) ș.a.;

– sintagma respectivă este ortografiată integral cu litere mari: «...tous les peuples de la terre relatant des ‘interventions de dieu’ ou de ses représentants jusqu’à nos jours avec l’ *HOMO COSMICUS* – homme du cosmos» (nousne sommespasseuls.xooit.com/t1097-Mutilations-sur-des-hommes%3F.htm?start=20 - 64k); „... que también somos *HOMO DOCENS*” (www.quadernsdigitals.net/datos_web/hemeroteca/r_38/nr_394/a_5363/5363.htm-55k-) ș.a.

3.2.3. Ortografierea cu majusculă (a primului termen sau a amândurora) și ghilimele: „‘*Homo Fictus*’ es el término con que denomina Forster a aquella especie que habita en novelas...” (html.rincondelvago.com/la-institucion-literaria.html-43k) ș.a.

Una și aceeași sintagmă poate apărea: I. între ghilimele, cu ambii termeni ortografiați cu majusculă; II. între ghilimele; III. nemarcată grafic în niciun fel. Este vorba, de fapt, de trei aspecte grafice relevante pentru *gradul de conceptualizare* pe care îl implică utilizarea într-un context sau

¹² Situație puțin frecvent întâlnită, limitată în special la adjectivele care fac referire la „etnie”, „rasă”.

altul a unei sintagme. Astfel, de exemplu, *homo ironicus* apare în pagini de limbă spaniolă în toate cele trei ipostaze (orto)grafice: I. „Ante este concepto de ‘*Homo Ironicus*’, quedan establecidas las leyes del método...” (es.wikipedia.org/wiki/Caverzaschi-18k-); II. „El alazon era puesto en fuga [sic!] después de una competencia sea con el joven rey o con un personaje llamado eiron, el ‘*homo ironicus*’ (lilielphick.blogspot.com/-); III. „Un ‘*homo ironicus*’, que pone ironía en todo lo que hace” (www.expatclie.com/eofi/article.php3?id_article=1944-31k-).

3.2.4. Unirea prin cratimă a celor doi termeni componenți ai sintagmei (ca și când ar fi vorba de un termen compus)¹³: „El „trabajar la tierra” recuerda la esencia del hombre, *homo-artifex* (www.lamujerconstruye.org/actividades/es/ otros-articulos/ciudadymar.htm-39k-); «La vocation de l’homme est d’être perpétuellement un apprenant, un *homo-docens*». (www.xena.ad/lcf/stt/gérer_classe/ philippides_article%20fini.doc-).

3.2.5. Cratima și ghilimelele: «...c’est une totale „tolérance mièvre et sensitive” afin de respecter une pseudo liberté absolue revendiquée par ‘*l’homo-divinus*’ de l’idéologie humaniste» (www.geocities.com/Athens/Olympus/9518/Jesus.htm-40k).

3.2.6. Aglutinarea celor două elemente componente ale sintagmei respective (foarte rar): „*Homodigitalis* habla del hombre electrónico, su tránsito a una nueva etapa de la evolución que será el ‘*homodigitalis*’ ” (www.babab.com/ no19/homo digitalis.php-26k-).

3.2.7. Utilizarea cratimei la atașarea articolului enclitic (în cazul limbii române), inclusiv atunci când este vorba de sintagme care desemnează titlul unor lucrări¹⁴: „Să susținem atunci, urmând o analogie cu topologia spațiului puterii la Agamben – suveranul și *homo sacer*-ul fiind, fiecare, de ambele părți ale legii...” (www.revista22.ro/html/index.php?art=2017&nr=2005-09-07-29k); „...până la *Homo americanus*-ul lui P. Comarnescu...” (www.romaniaculturala.ro/articol.php?cod=7409&categorie=-30k).

3.2.8. Oscilații în scrierea adjectivului component al structurii discutate¹⁵: *aestheticus/esteticus* („Dandy-ul relevat de corespondența din tinerețe devine cu vârsta un *homo aestheticus*...” (ro.wikipedia.org/wiki/Alexandru Odobescu + 52k -); „...activității omului în orice domeniu, ca *homo loquens* și *homo esteticus* – definitorii ființei umane [182, 185] (www.cnaa.acad.md/files/theses/2005/2167/maria_fekete_thesis.pdf)); *antiquus/anticus* („Dar până la urmă, fură acești *homo antiquus* și *homo modernus* niște fapte fericite, echilibrate și omogene?” (www.observatorcultural.ro/Postmodernitatea-unui-conservator*articleID_67-articles_details.html - 43k); „De fapt, aș vrea să spun că *homo modernus* este o entitate total diferită de *homo anticus** sau *homo medievalus*”. (spranceana.blogspot.com/2007_12_01_archive.html -209k-); *economicus/oeconomicus/aeconomicus** („*Homo*

¹³ Procedeu foarte frecvent în pagini de limbă spaniolă.

¹⁴ În contextele de limba română, în care sintagma respectivă apare articulată hotărât, deși finala adjectivului nu prezintă probleme, articolul se atașează, cel mai adesea, prin intermediul cratimei.

¹⁵ Unele variante reprezintă greșeli propriu-zise și le-am marcat cu un asterisc. Altele, cel puțin atunci când apar în pagini de limbă română, sunt o expresie a tendinței de adaptare la sistemul ortografic românesc: cf., de ex., $y > i$. $Ae/oe > e$ reflectă tendința de încadrare în sistem nu numai în cazul românei, ci și în cazul limbilor franceză și spaniolă. La fel trebuie interpretată și trecerea lui *th* (t aspirat) la *t* simplu, ca și trecerea labio-velarei *qu* la *c* în pagini de limbă română.

economicus (sau *Homo oeconomicus*, în traducere omul economic) este conceptul teoriei economice conform căreia individul acționează rațional...” (ro.wikipedia.org/wiki/Homo_oeconomicus-40k-); „Osul găsit de acel homo-sapiens a scurtcircuitat istoria lui... sus de tot... sunt tot cei copiați în serie după eșantionul „*homo-aeconomicus-americanus*”. (www.egophobia.ro/6/filosofie.htm -138k)); *europaeus/europeus* („Ahora bien, Odiseo, prototipo del *homo Europaeus*, es concretamente un símbolo del intelecto...” (www.claudiomutti.com/index.php?url=6&imag=1&id_news=81-34k-); „...diferencias existentes entre el *homo europeus* y el *homo americanus*...” (www.rieoei.org/rie43a08.htm-106k-); *symbolicus/simibolicus* („Descoperim prin aceasta o altă caracteristică a ființei umane, *Homo Symbolicus*, care își construiește existența raportându-se la sensul lumii...” (www.poezie.ro/index.php/essay/229394/De_la_Mitul_Peșterii_la_Homo_Symbolicus-63k); „Omul nu e numai un zoon politikon, ci un și *homo simbolicus*...” (www.cultura-traditionala.ro/?act=memoria_ethnologica/nr_2/vasile_avram-cateva_consideratii_privind...-97k)) și.

3.2.9. Este interesant că în **spaniolă** tendința de încadrare în sistem s-a manifestat și prin apariția, în unele cazuri, a **accentului grafic**, sub influența exercitată de adjectivele corespunzătoare celor latinești și care sunt accentuate pe antepenultima silabă (așa-numitele *palabras esdrújulas*): „El ser humano no es un *homo económico*, sino un „*homo moralis económico*”. (ilevolucionista.blogspot.com/2008/01/revisando-el-individualismo-metodolgico.html-101k-).

Mai mult, uneori, accentul grafic este utilizat și în cazul unor... pseudo-latinisme: „Para que *el homo urbanus asfálticus** pueda acudir los fines de semana...” (adybegonia.multiply.com/journal/item/49-20k-).

3.2.10. Frecvența deosebită a unora dintre structurile pe care le discutăm le-a impus și cu o formă abreviată, folosită ca atare în textul respectiv (uneori, cu explicitarea siglei între paranteze) sau urmând imediat (între paranteze rotunde) după structura latină: **HO** = *homo oeconomicus* («Le concept d'*Homo oeconomicus (HO)* s'est imposé dans les sciences sociales...» (www.puf.com/wiki/ Dictionnaire: Dictionnaire_des_sciences_humaines/HOMO_OECONOMICUS-24k-); **HDC** = *homo digitalus* conectus*/connecticus** («À son réveil, notre ami *HDC*, qui utilise uniquement des informations numériques et dispose d'accès haut débit en...» (...nauges.typepad.com/my_weblog/2006/09/page/2/ - 38k -); «Autant cette dématérialisation peut sembler intéressante autant quelque part je la trouve effrayante, ce concept d'*HDC (Homo Digitalus Connecticus)*...» (www.lordphoenix.info/tag/donnees-personnelles - 48k -) și.

4. CONCLUZII

Deosebita productivitate a structurii analizate, în limbile romanice actuale, este un aspect cât se poate de evident: felul în care se distribuie corpusul celor aproximativ o sută de frazeologisme demonstrează cu prisosință acest fapt. Întrebarea care se pune însă în acest context este în ce măsură astfel de creații reprezintă un fapt de limbă „pozitiv”, „firesc”, care trebuie acceptat ca atare sau unul condamnat

(în speță, din perspectiva cultivării unei limbi)? În ce situații putem vorbi de o „inflație terminologică”, de creații nejustificate, „barbare”, „de lux”?¹⁶ Ce pledează *pro* și ce pledează *contra* structurilor ‘latine’ cu acest tipar?

Prezența unei structuri în latina Antichității „absolvă” sintagma respectivă de „vina” de a se utiliza într-o limbă (romanică) sau alta, cu alte cuvinte, o motivează, cu atât mai mult cu cât conceptul respectiv a continuat să fie vehiculat și în pagini de latină medievală/modernă. Cât privește structurile create mai târziu, anume după perioada „latină antică” (categoriile 2.2. și 2.3.), o serie de aspecte specifice vor fi evidențiate în cele ce urmează.

Din punct de vedere statistic, mai mult de jumătate, mai exact 71 de structuri din corpusul delimitat apar în toate cele trei limbi romanice. Din acest număr, 42 cunosc o frecvență deosebită în română, franceză și spaniolă. Se desprinde, deci, pe de o parte, ideea unei distribuții (relativ) omogene a acestor structuri în context romanic, pe de altă parte, buna reprezentare a lor, un grad relevant de frecvență, aspect important în stabilirea vitalității unei creații lexicale. Frecvența semnificativă a multora dintre unitățile frazeologice incluse în inventarul nostru explică o serie de variante grafice (la rândul lor, expresie a tendinței de adaptare la sistemul fonologico-ortografic al limbii în care se utilizează, în ultimă instanță, argument al caracterului *funcțional* al tiparului analizat), respectiv o serie de abrevieri (cf. HO, HDC).

Din lista celor 98 de sintagme, mai mult de jumătate sunt definite teoretic în studii de specialitate (de antropologie propriu-zisă, de filosofie, sociologie, economie, informatică, genetică etc.), aspect care reprezintă dovada infailibilă a faptului că structurile respective desemnează concepte aferente unui domeniu onomasiologic sau altul: *homo delirans*, *homo docens*, *homo donator*, *homo duplex*, *homo europaeus*, *homo faber*, *homo fragilis*, *homo humanus*, *homo georgicus*, *homo fictus*, *homo habilis*, *homo loquens*, *homo ludens*, *homo naturalis*, *homo sacer*, *homo sapiens*, *homo sensualis*, *homo viator* ș.a. Conceptualizarea multora dintre construcțiile incluse în discuția noastră este susținută, în mod „facultativ”, și de felul în care acestea sunt marcate grafic în textul în care apar.

Observațiile formulate ne îndreptătesc să conchidem că numărul termenilor susceptibili de „a rămâne pe dinafară”, în sensul de a nu putea beneficia nici măcar de un grad minim de justificare a prezenței lor într-o limbă, este destul de mic (cel puțin, în interiorul corpusului supus investigației de noi). Includem în această categorie în special sintagme de la 2.3. ca: *homo criminalus**, *homo digitalus**, *homo egoist(i)us**, *homo folcloricus**, *homo parlamentaricus**, *homo posttotalitarus**, *homo renascentistus**, *homo troglodens** sau *homo utopicus**, creații „de lux” ale vorbitorului de rând, care, necunoscând latina decât „după ureche”, „latinizează” într-un mod barbar, în concordanță cu legile minimului efort formal și logico-semantic. În anumite cazuri, utilizarea unora dintre aceste sintagme nu se justifică, dată fiind, printre altele, prezența unei structuri cu adjectiv latinesc: cf. *homo criminalus** // *homo criminalis* sau *homo digitalus** / *homo digitalis*. Restul structurilor

¹⁶ Concepte vehiculate pentru prima dată în lingvistica românească de Pușcariu:1976, 371 și dezvoltate ulterior de o serie de cercetători (v., de ex., Stoichițoiu Ichim:2001b, 85 ș.u. sau Stoichițoiu Ichim:2006a, 33).

menționate apar foarte rar în limbile romanice actuale (multe, chiar cu statut de hapax), sunt expresia unor creații individuale, ele nu au reușit să găsească o cale de acces în sistem: acestea exprimă, de fapt, pseudoconcepte și trebuie puse pe seama pedanteriei lingvistice a vorbitorului comun cu veleități de intelectual. Ele sunt sortite, deci, să fie simple „efemeride”. La fel ar putea fi catalogate și unele structuri de la categoria 2.2. (create analogic după modelul oferit de cele împrumutate din latină); sunt sintagme care nu apar decât într-o singură limbă romanică sau, cel mult, în două dintre cele luate în discuție, însă cu o frecvență foarte slabă, chiar hapaxuri¹⁷: *homo aedificator*, *homo correctus*, *homo ironicus*, *homo passionalis*, *homo practicus*, *homo publicus*, *homo specularis*, sintagme care nici nu au fost teoretizate propriu-zis, unele dintre ele putând fi grupate alături de altele care desemnează pseudoconcepte. Este vorba de ceea ce Lebreton: 1993, 39 numea „găselnițe terminologice”, adică acele elemente apte să acopere doar pentru un moment golurile terminologice, creații terminologice originale „inventate” fie pentru a numi ceva ce nu mai fusese numit înainte, fie pentru a nuanța un termen deja existent. În astfel de situații specialiștii vorbesc despre un „mimetism terminologic”, puțin funcțional, care constă în importul anarhic (în cazul nostru, în *formarea anarhică după un model străin, respectiv latin*) de termeni într-o limbă, având drept rezultat, în plan lingvistic, negarea capacității de creare a structurilor tradiționale ale fiecărei limbi (v. Ploae-Hanganu: 1995, 531; cf. și Stoichițoiu Ichim:2006a, 35, 55).

O serie de structuri în componența cărora intră un fals latinism se găsesc însă într-o altă situație decât cea prezentată anterior: *homo americanus**, *homo electronicus**, *homo ideologicus**, *homo sentimentalis**, *homo sovieticus** și poate chiar... *homo roboticus**, respectiv *homo turisticus**. Paradoxal, însă doar la prima vedere, acești termeni (și alții ca ei) au reușit să dețină o poziție solidă în limbile romanice actuale din două motive principale:

1. Exprimă noțiuni importante, cele mai multe dintre ele definitorii pentru coordonatele ontologice ale omului contemporan. Este semnificativă, din perspectiva acestei afirmații, catalogarea explicită a structurilor respective drept expresie a „omului nou”, a „speciei noi”, a „omului viitorului” etc.: „El *Homo Turisticus* es una nueva realidad universal, [...], una conquista del progreso y un paso adelante en la evolución de las sociedades humanas”. (www.deia.com/es/imprensa/2005/08/09/bizkaia/iritzia/155742.php -). Sunt ilustrative în același sens și sintagme ca *homo electronicus** sau *homo roboticus**, aceasta din urmă impusă în pofida faptului că reprezintă o creație „barbară” sub dublu aspect: nu numai că acest adjectiv nu există în latină, dar și baza sa de derivare este nelatinească.

2. Conceptele au fost teoretizate în foarte multe lucrări reprezentative, prin urmare, au reușit să fie popularizate dincolo de un spațiu național și chiar de o

¹⁷ Însă, hapaxul, acest cuvânt *născut mort*, ‘le néologisme mort-né’, cum se exprimă metaforic Guilbert: 1975, 80, are relevanța sa, mai exact, termenii cu acest statut prezintă interes «comme témoignage d’une possibilité offerte par le système linguistique ou pour caractériser le parti qu’a su en tirer un locuteur, sa personnalité langagière». Cu alte cuvinte, astfel de formații au o valoare de „diagnosticare” a tendințelor dintr-o limbă, la un moment dat (Stoichițoiu Ichim: 2006b, 13).

epocă bine delimitate. Foarte buna lor reprezentare în toate cele trei limbi romanice este un argument că nu este vorba de fenomene lingvistice accidentale și efemere. În consecință, aspectele înregistrate susțin indubitabil valoarea de adevăr a aserțiunii conform căreia uzul rămâne totuși, în multe situații, suveran în limbă.

Considerațiile asupra motivării și vitalității tiparului analizat în articolul de față vor putea fi aprofundate și nuanțate prin luarea în discuție a unor probleme de morfologie și de semantică, aspect ce va constitui obiectul de cercetare al celei de-a doua părți a studiului nostru consacrat tiparului sintagmatic ‘*homo* + adjectiv’.

BIBLIOGRAFIE

Izvoare

Dicționare

- DEXI = Eugenia Dima (coord.), *Dicționar explicativ ilustrat al limbii române* (imprimat în Italia, Geneva, ARC&GUNIVAS, 2007).
- Guțu = G. Guțu, *Dicționar latin-român*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- Gaffiot = Félix Gaffiot, *Le Grand Gaffiot – Dictionnaire latin-français*, Nouvelle édition revue et augmentée sous la direction de Pierre Flobert, Paris, Hachette – Livre, 2000.
- Trésor 1981 = B. Quemada (coord.), *Trésor de la langue française (Dictionnaire de la langue du XIXe et du XXe siècle) (1789–1960)*, Tome neuvième (*g–incarner*), Paris, Éditions du Centre National de la Recherche Scientifique.

Altele

Corpus al autorilor latini (PHI Workplace 7.0. 11/19/98).
Internet.

Studii și articole

- Coșeriu: 1961 = Eugenio Coșeriu, *¿Arabismos o romanismos?*, Universidad de la Republica, Facultad de Humanidades y Ciencias, Departamento de Lingüística, Montevideo.
- Coșeriu: 1999 = Eugenio Coșeriu, *Introducere în lingvistică*, ediția a doua, Cluj, Editura Echinoc.
- Guilbert: 1975 = Loius Guilbert, *La créativité lexicale*, Paris, Larousse.
- Lebreton: 1993 = Erik Lebreton, *La terminologie pour l'entreprise* (Table ronde: une vieterminologie ou presque, p. 35–44), în “Terminologie & Terminotique. Outils, modèles et méthodes. Actes de la première Université d'Automne en Terminologie”, Rennes 2, 21 au 26 septembre 1992, La Maison du Dictionnaire, Paris, p. 25–44.
- Ploae-Hanganu: 1995 = Maria Ploae-Hanganu, *Specificul terminologiei ca știință în raport cu celelalte științe ale limbajului*, în LR, XLIV, nr. 9–12, p. 529–532.
- Pușcariu: 1976 = Sextil Pușcariu, *Limba română, I. Privire generală*, București, Editura Minerva.
- Reinheimer: 1990 = Sanda Râpeanu-Reinheimer, *Sur l'adaptation phonétique des emprunts latins en français*, în RLiR, LIV, p. 77–91.
- Rondeau: 1983 = G. Rondeau, *Introduction à la terminologie*, Éd. Chicoutimi, Morin.
- Sala: 1998 = Marius Sala, *Lenguas en contacto*, Madrid, Editorial Gredos.

- Stoichițoiu Ichim: 2001a = Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Semiotica discursului juridic*, București, Editura Universității din București.
- Stoichițoiu Ichim: 2001b = Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Vocabularul limbii române actuale. Dinamică, influențe, creativitate*, București, Editura All.
- Stoichițoiu Ichim: 2006a = Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Aspecte ale influenței engleze în româna actuală*, București, Editura Universității din București.
- Stoichițoiu Ichim: 2006b = Adriana Stoichițoiu-Ichim, *Creativitate lexicală în româna actuală*, București, Editura Universității din București.

UN MODÈLE SYNTAGMATIQUE (GRÉCO-)LATIN PRODUCTIF
DANS LES LANGUES ROMANES ACTUELLES (I)
(CLASSIFICATION ET DISTRIBUTION EN CONTEXTE NÉOLATIN.
QUESTIONS GRAPHIQUES ET D'ORTHOGRAPHE)

Résumé

Tout en se proposant de présenter un modèle structurel très productif dans les langues actuelles ('*homo* + adjectif'), notre étude vise à démontrer l'impact du latin cultivé sur les langues parlées à l'époque actuelle, lorsque l'anglais gagne de plus en plus de terrain accédant au statut de *lingua franca*. Notre corpus compte environ cent unités phraséologiques et il a été distribué selon trois classes: 1. les structures empruntées au latin antique (les emprunts livresques); 2. les structures analogiques formées au cours d'une étape ultérieure et ayant pris pour modèle la première catégorie et 3. les structures contenant un pseudolatinisme. Notre recherche a mis en évidence la distribution relativement homogène de cette structure en contexte néolatin et le degré signifiant de fréquence des structures en question. Ce sont des aspects importants pour *la motivation* et pour *la vitalité* de ces créations linguistiques. Un grand nombre de ces unités sont définies dans des études d'anthropologie, de philosophie, d'économie, d'informatique, ce qui représente un argument que celles-ci désignent *des concepts* afférents à des domaines spécialisés. Parmi les structures contenant un pseudolatinisme, on distingue, d'une part, les créations «de luxe» (qui sont l'expression d'une «innovation» individuelle) ayant des occurrences insignifiantes dans les langues actuelles et exprimant des pseudoconcepts (cf. *homo criminalus**, *homo digitalus**, *homo folcloricus**, etc.) et, d'autre part, des structures comme *homo americanus**, *homo electronicus**, *homo sovieticus**, etc., qui ont réussi à acquérir une position stable dans les langues actuelles, en vertu du fait suivant : les créations de ce type expriment des notions importantes, emblématiques pour les coordonnées ontologiques contemporaines, qui sont des concepts théorisés, donc vulgarisés, par les études scientifiques.

Cuvinte-cheie: latin, romanic, clasificare, motivare, vitalitate.

Mots-clé: latin, roman, classification, motivation, vitalité.

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

Pârvu Boerescu

DIFICULTĂȚI ALE ETIMOLOGIEI LIMBII ROMÂNE: *ABUR*

Etimologia cuvântului *abur*, cu variantele *abor*, *abore*, *abure*, a fost, este și va fi în continuare controversată, dificultățile întâlnite în încercarea de a o rezolva fiind cu totul neobișnuite.

Cea mai veche atestare a acestuia se află în *Psaltirea Hurmuzaki*: *abur* (115^r/23), articulat *aburul* (120^v/11), cf. *aburu* (nearticulat!) în *Codicele Voronețean* (65^v/10), aceasta fiind forma sa cea mai veche și, probabil, cea mai apropiată de etimon.

Sensurile cuvântului *abur* sunt următoarele (cf. DA, I, 8.): 1. vapori de apă etc., lichid trecut în stare gazoasă; exalație, fum; aer încărcat cu vapori (ceață rară); tăria vinului, emanație, mireasmă, aromă; 2. respirație, suflu; 3. suflet al animalelor sau (cf. MDA): 3. suflet. Adriana Ionescu (1985, 33) menționează și alte sensuri figurate: *abur* ca „viață”; „furtună”¹; „haos, neliniște, confuzie”. În sursele consultate nu a mai fost înregistrat până acum sensul religios de „duh (dumnezeiesc)” al lui *abur*, atestat în *Psaltirea Hurmuzaki*.

Grigore Brâncuș (VA, 28–30) include termenul *abur* printre „cuvintele autohtone sigure”, prin raportare la alb. *avull*, dialectal (gheg) și învechit: *abull* (ap. Gazulli), cu variantele *avullë* (Bogdani, sec. XVII) și *avëll* (Meyer, EWA, 21), având sensurile: „abur; dogoarea focului, foc, căldură mare” sau (cf. Topciu–Melonashi, DA-R, 47) „1. abur, vapori de apă; 2. ceață rară; 3. val de căldură; dogoare, dogoreală”; etc. 6. (ca adj.) „cald, fierbinte, foarte încălzit”; (fig.) *marr avull* „a lua foc, a se înfuria, a se aprinde” etc. În același timp, Gr. Brâncuș respinge categoric ipoteza împrumutării lui *abur* din limba albaneză (< alb. *avull*): «Explicația prin albaneză, indiferent de varianta de la care pornim, ridică dificultăți de ordin fonetic peste care nu se poate trece» (VA, 29). Concluzia autorului este extrem de prudentă: „Nu poate fi tăgăduită însă înrudirea celor două cuvinte și proveniența lor, în mod independent, dintr-un izvor comun”, reluând aproape identic spusele lui B.P. Hasdeu: «*abur* și albanezul *avul*[l]... sânt de aceeași origine primitivă, însă fără a se fi putut naște unul din altul» (EMR, I, 101).

„Izvorul comun” a fost raportat la radicalul i.-e. **ue-*, **ae-* „a sufla, a bate vântul”, cf. gr. *αῦρα* „suflare, boare, curent de aer” etc., ipoteză propusă de Hasdeu

¹ Mai potrivit și mai verosimil ar fi fost „**nor** de furtună”: «*vânt samănă și **abur** va săcera*» (loc. cit.).

(EMR, I, 101), aprobată de I.I. Russu (ER, 246): i.-e. **au-o-l-* > tr./il. *avol- avul-* > r. *abure*² [-v- > -b-!], citată de Gr. Brâncuș și reluată de Wald-Slușanschi (ILIE, 114, 118): «daco-moes. **awolo* „suflu fierbinte, dogoare” < i.-e. **aw* „a sufla”, cf. gr. *ἄω* „a sufla”, lat. *uentus*», ipoteză care lasă neexplicată presupusa tranziție fonetică: i.-e. **-u-* (intervocalic) > tr.-dac./il. **-b-* > v. alb. dial. și r. *-b-*, din *abull* și *abur*.

Desigur, au mai fost avansate și alte propuneri cu privire la comparația în plan indo-european, care ar justifica totuși prezența lui *b* intervocalic, de exemplu aceea după care r. *abur* și alb. *avull* ar fi „foarte probabil” amplificări ale rad. i.-e. **ab-* „apă” (Gr. Brâncuș, VA, 29); prin comparație cu messap. *Atabulus*³ [*at-abulus* „(vântul) care bate] de dincolo de apă [dinspre Marea Adriatică!]” (H. Krahe, 1955, 41; cf. M.E. Schmidt⁴, KZ, 57, 1930, 15) sau: i.-e. **ab-* „apă” + suf. daco-moes. *-ules* (A. Ionescu⁵, 1985, 35) etimologie greu sustenabilă semantic, care nu rezolvă nici măcar problema menținerii lui *b* intervocalic. (Pentru ipoteza lui N. Jokl, o explicație exclusiv pe terenul limbii albaneze, vezi *infra*, cf. E. Çabej, SE, II, 116 și comentariile lui Gr. Brâncuș, VA, 29.) Ar mai trebui citat prototipul ipotetic alb.-r. **agwulo*, cf. mnd. *qualm* „abur, fum”, propus de H. Barić⁶, sau ipoteza lui Gustav Meyer: «alb. *avull* < **abros* (comp. cu r. *abur*) < i.-e. **abhros*, cf. v. ind. *abhrás*, avest. *awra-*, n. pers. *abr*, kurd. *(h)avr* „nor”⁷».

După cum se poate lesne observa, dincolo de nepotrivirile semantice și fonetice cu cele mai multe dintre radicalele indo-europene propuse pentru comparație, dificultatea principală a etimologiei lui *abur* se reduce, în ultimă instanță, la problema originii și apoi a păstrării lui *b* intervocalic autohton în română, respectiv a lui *b* autohton evoluat la *v* intervocalic în albaneză.

În această situație, singura șansă pentru găsirea unei soluții etimologice corecte este să pornim, în ipotezele noastre, de la legile bine verificate și validate ale foneticii istorice, căutând în același timp evoluțiile semantice cele mai plauzibile. În plus, e bine să ne bazăm numai pe ceea ce este sigur: 1. *abur* și alb. *avull* sunt cuvinte vechi, anterioare împrumuturilor din slavă. 2. Ele provin în ambele limbi

² «Un i.-e. **au-o-l-* a dat în zona traco-iliră **avol- avul-*, conservat mai fidel în alb., *devenit*[?] *abure* în rom., cu *l* > *r* și păstrarea *neconformă* a lui *b* intervocalic *din v.*»[!]. (I.I. Russu, *loc. cit.*, s.n. P.B.)

³ I.I. Russu (*Ilirii*, 53) contestă apartenența lui *atabulus* la lexicon iliro-messapic! (Cf. Parlangeli, *StMs.* 404–417).

⁴ Redăm și punctul de vedere al lui M. E. Schmidt, *op. cit.*, 15: «așa cum arată mesap. *At-abulus* „numele unui vânt la Apulii”, **abulo-* aparține împreună cu arm. *amp* „nor”, gr. *ὄμβρος* „ploaie”, v. ind. *ambu* „apă”, gall. *ambe* „râu” la un i.-e. **abnis...*»

⁵ Adriana Ionescu citează inexact din Duridanov (1969, 35): „tr. *aba* „râu”, cf. let. *Abara*, *Abyla*.” În discuția autorului despre *Calabeus*, numele antic, presupus dacic, al unui râu din Dobrogea, secvența finală *-abeus* (**abai-*, **abavia*) a fost raportată la numele altor râuri: let. *Abaya*, lit. *Abistà*, *Abēla*, cf. i.-e. **ab-* „apă, râu”, cf. v. irl. *ab* „râu”, lat. *amnis* (< **abnis*) „id.”

⁶ Un prototip albanez-român **agwulo* < i.-e. **g^h(h)* și **g(h)u*; **g^hll*, cf. mnd. *qualm* „abur, fum” (Barić, ARS, 107). Vezi și Pokorny, IEW, 471–472. [Tr.-d. **gw-* > r. *-b-*, cf. lat. *interrogare*/**interguare* > r. *întreba*, lat. *lingua* > r. *limbă* ?! (n.n. P.B.)]

⁷ G. Meyer, *Albanische Studien*, III, 36; vezi și Pokorny, IEW, 316.

dintr-un „izvor” comun, neputând fi împrumuturi din albaneză în română sau din română în albaneză. 3. În ambele limbi, *b* intervocalic nu a dispărut în acest caz, fiind păstrat nealterat în română, doar în albaneză transformat ulterior în *v*.

Dacă gândim astfel, se vor exclude de la sine acele soluții care admit evoluțiile interne într-una numai dintre cele două limbi. De exemplu, ipoteza lui N. Jokl: cf. alb. *valë* „val, undă, clocot, dogoare”: bază **a-vel-(os)* sau **a-v^l-(os)* „căldură, febră”, la care E. Çabej (SE, II, 117) adaugă comparația cu alb. (reg.) *avë* „răsuflare, suflăt”, ori ipoteza lui B. Demiraj (AS, 85 și 72): cf. alb. *aft* „Duft”, „aromă, abur fin, ceață”, „Luftzug”, „curent de aer” și alb. *afsh* „Atem”, „răsuflare, suflu”⁸ < **av(ə)*, cf. rad. i.-e. **h₂eyh₁-* „wehen, blasen, hauchen”, „a sufla”, cu referire doar la limba albaneză, precum și ipoteza lui Al. Philippide (*Principii*, 1894, 33), reluată de E. Petrovici (CL, X, 2, 1965, 357): *abur* < *boare* „adierea vântului” < lat. *boreas* „vânt din nord”⁹, o evoluție explicabilă ipotetic numai pe teren românesc.

Prin urmare, ținând seama de înrudirea certă dintre r. *abur* și alb. *avull*, suntem datori să clarificăm mai întâi, originea cuvântului albanez, în contextul evoluțiilor fonetice istorice ale limbii albaneze.

Cea mai recentă contribuție în această direcție este dată de Vl. Orel (AED, 12), care reconstruiește o formă PALb. **abula*, continuând un mai vechi **pbh(u)lo*¹⁰, ce ar aparține bazei i.-e. **nebh-* „umed, apă, ceață, nor”. Astfel, *abur* și alb. *avull* ar fi înrudite în plan indo-european cu lat. *nebula*¹¹ (> r. *negură*), cf. Pokorny, IEW, 315.

Vl. Orel explică în continuare modul cum s-a păstrat, pare-se *d o a r* în acest caz, *v* intervocalic albanez: „în privința lui *-v-*, acesta este reflexul procesului nefinalizat de spirantizare și de dispariție a ocluzivelor sonore intervocalice; așteptata schimbare a lui *-v-* în zero nu a avut loc deoarece acesta preceda o vocală rotunjită posterioară”¹².

Mai demult, E. Çabej arăta că: „încă din perioada preistorică și din perioada antică a albanezei, ocluzivele sonore *b, d, g* au dispărut când se aflau în poziție intervocalică. ...Fenomenul a cuprins elementele autohtone și împrumuturile grecești vechi și latine ale albanezei.” (E. Çabej, *Introducere în istoria limbii albaneze*,

⁸ Cf. alb. *afsh* „val de căldură, aburii pământului; boare; val de frig; duh, suflare, răsuflare caldă, aburi care ies din gură; duhoare, mireasmă”, *aft* „rafală de vânt”, *avër* „zăpușeală, arșiță, valuri de căldură, dar și sloiuri de gheață”, vezi și *avdos* „sloi de gheață” (Topciu–Melonashi, cf. Orel, AED, 12).

⁹ Vezi și DA, I, 586; Ciorănescu, DER, 942.

¹⁰ Un prototip asemănător fusese dat și de E. Hamp (RRL, 1975, 500): «Alb. *avull* and Skt. *abhrá* go back to IE **Nbhlo-*» [*N* = nazală sonantă de tipul *m, n*], ipoteză criticată și respinsă de Vl. Orel (*l. cit.*).

¹¹ La legătura directă dintre alb. *avull* și lat. *nebula* se gândise V. Pisani (REIE, 1947, 17): lat. vg. **nebla* „negură, ceață, vapori” (cf. it. *nebbia* etc.) > alb. **njablë* (cf. alb. *shalë* „șă” < lat. *sella* „id.”). Prin separarea lui *një* (num. alb. „un, o”) ar fi rămas doar **ablë*, de unde, cu o vocală anaplastică: *abull* > r. *abur* și alb. *avull*. Pentru genul masculin, cf. it. *nuvola* și *nuvolo* „nor”.

¹² «As to *-v-*, it reflects the unfinished process of spirantization and loss of intervocalic voiced stops; the expected change of *-v-* to zero did not occur as it preceded a back rounded vowel» (Orel, AED, 12).

1997, p. 169.) În exemplificările oferite de autor cu privire la *b* intervocalic nu apar însă decât alb. *kalë* „cal” < lat. *caballus* și *djall* „demon” < *diabolus* (vezi și altele la Brâncuș, VA, 29), fără niciun exemplu de dispariție a lui *b* intervocalic autohton. Nici păstrarea lui *b* probabil protoalbanez, în *rrebe*, *rribë*, *shkabë*, ori latin, în *rrobull* „varietate de pin” < *robur* „gorun, lemn tare (de stejar etc.)” sau **robullus* (cf. REW³, 7353), nu este explicată. După regula generală dată de E. Çabej, acestea ar trebui să fie niște împrumuturi târzii din latină, cum ar fi *pëganë/pëgërë* < *paganus*, ori cuvinte de origine slavă! etc. Înlocuirea lui *b* intervocalic, singur sau în grup consonantic, cu *v*, în câteva împrumuturi vechi din latină nu este nici măcar amintită de autorul acestei altminteri foarte valoroase introduceri în fonetica istorică a limbii albaneze.

Pe de altă parte, fără să observe acest lucru, pe parcursul dicționarului său, *Albanian Etymological Dictionary* (1998), VI. Orel contrazice atât legea fonetică enunțată de E. Çabej, cât și propria sa teorie, atribuind etimologii autohtone unor cuvinte care îl păstrează pe *b* intervocalic, anume *rrebe* „toană, capriciu” și *rrebull* „bălțat” < PALb. **raiba* (id., 379), *rribë* „furtună, vânt, cascadă, torent” < PALb. **wribā* (id., 386) etc. De asemenea, apar alte situații cu *-b-* arhaic, prin comparație cu un *-p-* latin sau un *-b-* vechi slav, în *gabonje* și *shkabë* < PALb. **gaba/ *kaba* „vultur” (id., 107, 415) etc. Văzând acestea, putem să ne întrebăm de ce *-b-* din PALb. **abula*, considerat autohton, nu putea să se fi păstrat totuși neschimbat, similar cazurilor citate.

Parcurgând corpusul de etimologii din dicționarul lui VI. Orel, confruntat și cu repertoriul împrumuturilor latine din albaneză (Cătălina Vătășescu, 1997), am constatat un fapt care nu a mai fost relevat până acum: cu excepția presupusului cuvânt autohton alb. *avull*, evoluția *-b-* > *-v-* este specifică numai unora dintre elementele latine vechi ale limbii albaneze, precum *javë* „săptămână” < *hebdomas*¹³ (Orel, AED, 158); *vgje* „pin mediteranean (negru, ~ de Alep etc.)”, cu variantele mai apropiate de etimon *vgjenjë* „idem” și *vjenjë* „cedru”, cf. *venjë* „un fel de tisă, ienupăr de Fenicia” (Çabej, SE, I, 172) < *abiëgnum*¹⁴ „de brad” (Orel, AED, 506); *rrevë* „sort, (tragere la) sorti” < *rebus*, dat.-abl. pl. al lui *res* „lucru, circumstanță”, cu *-b-* lat. intervocalic > *-v-* (Orel, AED, 381), spre deosebire de *rrebe* (v. supra), cu *-b-* protoalbanez!

Nu am întâlnit alte cuvinte albaneze cu *v* intervocalic provenit nici dintr-un *b* autohton și nici dintr-un *b* slav ori de altă origine. Alb. *rrojbe* „carthamus” pare să fie împrumutat din r. *roibă* (cf. Orel, AED, 389) sau mai curând din lat. **robia* = *rubia* (Vătășescu, 1997, 185, cu bibliografie), iar în alb. *zgjebe* < lat. *scabiēs* „râie”

¹³ Cătălina Vătășescu (1997, 130) consideră această etimologie ca fiind „îndoielnică”, probabil din cauza formei dalmate *yedma* sau a celei retoromane (obw.) *yamna* (REW³, 4090), unde *b* din lat. *hebd(o)mas* „săptămână” a dispărut în mod normal. Reducerea grupului *-bd(m)-* din *hebd(om)as* la *-b-* (> *-v-*) din alb. *javë* rămâne totuși unica ipoteză posibilă, câtă vreme nu găsim o altă soluție etimologică.

¹⁴ Etimologie citată și de Cătălina Vătășescu (1997, 159), însă precedată de „?”.

(cf. *zgaibă*), prezența *iotului* a permis, la fel ca în română, păstrarea nealterată a lui *b* latin, deoarece acesta a încetat să mai fie intervocalic¹⁵.

În consecință, ajungem la concluzia conform căreia alb. *abull* (formă dialectală ghegă învechită, practic dispărută), *avull* (cu varianta *avëll*) ar putea să fie un vechi împrumut d i n l a t i n ă.

Revenind acum la limba română, variantele regionale, învechite sau rare ale lui **abur**: *abor*, *abore*, *abure* se încadrează perfect în tipologia variantelor unor cuvinte m o ș t e n i t e care au dobândit o structură fonetică asemănătoare¹⁶: *fagur*, *fagor*, **fagure** (< lat. **favulus*); **faur**, *fauor* (< lat. *faber*, *-brum*); **grangur**, *grangor*, *grangure* (< lat. *galgulus*); **graur**, *graure* (< lat. *graulus*); **laur**, *laor*, *laore*, *laure* (< lat. *laurus*); *martur*, **martor**, *martore*, *marture* (< lat. *martur*, *-em* = *martyr*); **mascur**, *mascor*, *mascru*, *mascure* (< lat. *masculus*); **taur**, *taor*, *taore*, *taure* (< lat. *taurus*); **vultur**, *vultor*, *vulture* (< lat. *vultur*, *-em*) etc., având în comun faptul că toate sunt substantive masculine, iar cu excepția lui *fagure*, toate primesc în mod normal articolul hotărât *-(u)l*, iar numai accidental, analogic, art. *-(e)le*. Această tipologie este sensibil diferită în cazul masculinelor care provin cu maximă probabilitate din substrat, de obicei terminate în *-ure* (< dac.-moes. **-ules*, cf. A. Ionescu, 1980, 501), cu art. hot. *-le*, de exemplu: **brusture**¹⁷, *brustur*, *bruscan*, *bruscălan*, *brustan*, *brostan* (cf. alb. *brushtull* „iederă”); **sâmbure**, *sâmbur*, *simbure*, *sumbur* (cf. alb. *sumbull*, *thumbull* „bumb, gămălie, nod”); **viezure**, *viezur*, *viezură*, *viezune*, *viezună*, *vierzure*, *viezire*, *viezine* (cf. alb. *vjedhullë/vjedull* „idem”). De remarcat faptul că *brushtull*, *sumbull*, *thumbull*, *vjedull* etc. sunt substantive feminine în limba albaneză standard, iar *avull*, substantiv masculin.

Originea latină pentru alb. *avull* și statutul de cuvânt moștenit pentru r. *abur* pot fi însă demonstrate cu o singură condiție: etimonul sau etimoanele latine să explice satisfăcător și congruent evoluțiile fonetice și semantice din ambele limbi.

De aceea, acceptând postulatul că *abur* este un cuvânt vechi în limbă, existent și în aromână, în ipoteza că ar fi moștenit din latină, ținând cont și de variante, forma acestuia, în latina dunăreană, putea să fi fost: ***a(b)bör**, **-em**, cf. lat. *arbōrem* > rom. *arbure* sau ***a(b)būr**, **-ōrem**, cf. lat. *rōbūr* „lemn tare (de stejar etc.)” > alb. *rrobull* „varietate de pin”, ori ***a(b)būlus**, cf. lat. *masculus* > *mascur* și alb. *mashkull* „mascul” sau ***a(b)būle-**, cf. lat. dun. ***vedzule-** și alb. *vjedhull(ë)* / *vjedull* (fem.) „viezure” < PAlb. **wedza* (Orel, AED, 510).

Împotriva variantelor **a(b)bōrem*, **a(b)būrem*, **a(b)būle-* se ridică observația lui B.P. Hasdeu (EMR, I, 96): „articulat însă, poporul zice numai *aborul* sau

¹⁵ Cf. Florica Dimitrescu, 1967, 88 etc.

¹⁶ Vezi MDA, cf. CDDE; S. Pușcariu, DR, V, 762 și Gr. Brâncuș, SILR, I, 159.

¹⁷ G. Giuglea (1944, 112) era de părere că *brustur(e)* ar fi un singular refăcut din pl. *brusturi*, dintr-un primitiv **burst*, comparat, din cauza florilor țepoase, cu v. isl. *burst*, ags. *byrst*, ahd. *burst* „Borste” etc., toate având sensul de „ghimpe, țep, păr țepos (de perie)”. Pentru alb. *brushtull*, vezi Orel, AED, 38.

aburul, niciodată aborele sau *aburele*¹⁸.” De aceea, forma arhaică primară a lui *abur* trebuie să fi fost **a(b)bŭlus*, căreia îi corespunde perfect, din punct de vedere fonetic, varianta albaneză dialectală mai veche (ghegă) *abull*.

I.-A. Candrea (*Le consonantisme*, 63) era de părere că tratamentul grupului latin **-bb-** în română a urmat regula generală: pierzându-și primul element, ar fi trebuit să se reducă la *b* (simplu) și după aceea să dispară cu totul în poziție intervocalică. Excepțiile cu *b* păstrat: verbul *abat* «doit être considéré comme un dérivé roumain de *bat*» și nu ca moștenit din lat **abbattere*, iar la originea verbului *a abura* n-ar sta lat. **abburare*, «mais un primitif inconnu auquel se rattache aussi l'alb. *avul*[/].»

Etimonul necunoscut invocat de Candrea nu putea să fie autohton, deoarece cuvintele autohtone intrate în latina populară dunăreană au evoluat din punct de vedere fonetic în mod asemănător cuvintelor moștenite din latină, deci, în conformitate cu teoria citată, fie că era autohton, fie că era latin, *b* din *abur* nu s-ar fi putut păstra!¹⁹ Dacă r. *abur* ar fi fost un împrumut din protoalbaneză, așa cum credeau I.-A. Candrea și, mai recent, Vl. Orel printre alții, pentru justificarea păstrării lui *b*, acest pretins împrumut vechi albanez ar fi trebuit să intre în limbă concomitent cu împrumuturile slave de tipul *babă*, *pagubă*, *slobod* etc., ceea ce iarăși nu se poate accepta, de această dată din punct de vedere cronologic, întrucât vecinătatea dintre strămoșii românilor și cei ai albanezilor a fost întreruptă tocmai prin venirea slavilor²⁰.

Cea mai plauzibilă soluție ar fi să considerăm că grupul *bb* latin s-a conservat ca un **-b-** forte, moștenit ca atare din latina dunăreană, atât în *a abate* (lat. < *abbattere* – DEX, MDA, DEXI), în *gheb* (lat. < **glibbus* < **gibbŭlus* < *gibbus* – cf. Pușcariu, LR, II, p. 94), cât și în *abur*, respectiv *a abura*.

Lucrurile s-ar simplifica și mai mult dacă am accepta, *mutatis mutandis*, părerea lui Vl. Orel din citatul de mai sus, o e x c e p ț i e a legii în sensul că trecerea lui **b** l a t i n intervocalic la **-y-** a fost i n h i b a ț ă atunci când **b** era geminat (**-bb-**), ori atunci când **b** era precedat de un **o**, cu condiția strictă să fi fost

¹⁸ Vezi și varianta rară, articulată *áburea* (DA), care s-ar putea explica prin preferința autorului (ardelean) al *Povăuirii pentru economia de câmp* (1806) pentru analogia cu fem. *mazărea*, în locul celei cu masc. *viezurele*, care necesită o silabă în plus. Este însă prea puțin probabil ca varianta *abure* să fi fost vreodată articulată fem. pl. **aburile*, în loc de *aburii* !

¹⁹ Vezi și opinia contrară (V. Frățilă, LR, 1972, 3, 250), conform căreia *Ibru*, numele unui pârâu de pe teritoriul satului Stroiești, din nordul județului Gorj, ar proveni din substratul autohton, *b* fiind păstrat la fel ca și în *abur*. În *Dicționarul topografic și statistic al României* de D. Frunzescu (1872) și în *Marele Dicționar Geografic al României* (IV, 1901) acest pârâu nu este înregistrat. În schimb apar *Ibra* și *Imbra*, numele unor ostroave ale Dunării din dreptul satului Potelu, respectiv, mai sus de Celei, în fostul jud. Romanați, *Ibrianul* – două sate în jud. Dâmbovița, *Ibrișorul* – deal în jud. Tulcea, com. Slava Rusă, *Valea Imbrului* – vale în jud. Galați, com. Pechea.

²⁰ Remarcabilă este, în acest sens, opinia lui G. Giuglea (1944, 22): Originea lor [dr. *abur* și alb. *avull*] este necunoscută, ea ar putea să fie latină, greacă sau preromanică, dar păstrarea sunetului [b] în forma românească presupune un **-bv-** **-bb-**, așadar o dezvoltare proprie numai limbii noastre. De aceea, centrul de iradiere, de răspândire al acestora, trebuie căutat în altă parte decât în domeniul albanez.

urmat n u m a i de *ŭ* (scurt), cf alb. *rróbull* < lat. *robŭr* (sau *robullus*). În aceste contexte, păstrarea lui *b* intervocalic n-ar mai constitui o anomalie, nici în română și nici în albaneză, iar alte câteva etimologii românești nesigure ar fi și ele lămurite definitiv, fără probleme, de exemplu *a aburca*, cf. *a urca*²¹ și (reg.) *scrob*⁽³⁾ „groapă cu apă”, din lat. pop. **scrōbŭs* (cl. *scrobs/ scrobis* „groapă”).

Oricum, este cert că secvența lat. *-abu-* a suferit tratamente diferite în română: **habunt*²² > *au* și *stabŭlum* > *staur*; *sabŭcus* > *soc* (cf. ar. *saúgu*, *săuc*, *soc*, *sug*, *suug*); *habuī* > *avui* și **habutum* > *avut*; *ab-*(b)ŭrĭcō* > *abŭrc*, față de **bŭrĭcō* > *bŭrec* (v. și Hasdeu, EMR, I, *Addenda*); lat. (< gr.) *carabus* > *cărăb(úș)*. Păstrarea lui *-b-* în *abur* și *cărăbuș*, în contextele fonetice amintite, a fost consolidată și de necesitatea evitării omonimiei supărătoare cu *aur*, respectiv cu *cărăuș*.

În această ecuație cu un număr impresionant de mare al necunoscutelor, unele dintre ipotezele anterioare citate de I.I. Russu (ER, 245), precum lat. *vapor* (Maior, LB, 2; Diez, EWR, 359; Miklosich, AlbF, II, 69; LaurM, DLR, I, 16; Cihac, DEDR, I, 1; Meyer, EWAlb, 21), **vapulus*, *vapor* (Pascu, SR, 77 etc.) sau *ā-volo*, *-āre* [!] (Pericle Papahagi) sunt în mod cert neconvingătoare, fie din motive fonetice, fie din motive semantice, fie din amândouă în același timp. Totuși, soluțiile lui O. Densusianu: postverbal din **ab-burō*, *-īre* (*ad* + *burere*, refăcut din *bustum*) „a arde”, sau **abbŭlire* > *a aburi* („Romania”, XXV, 130–131, cf. Pușcariu, EW, 5, și Al. Ciorănescu, DER, 28: *albŭlus* „pată albă”, cf. it. *Avolo*, REW³, 328) pot să rămână în discuție, întrucât fiecare dintre ele conține câte un sâmbure de adevăr, pentru derivare pornind de la un verb latin pronunțându-se ferm și Marius Sala (IER, 162).

Critica lui Al. Ciorănescu adusă ipotezei lui O. Densusianu: „ideea de vapori nu se potrivește cu cea de combustie” este excesivă și injustă, întrucât *aburii* sunt vaporii degajați prin fierbere, iar relația combustie – căldură (fierbere) – abur nu poate fi exclusă, din principiu, ca posibilă evoluție semantică (v. *infra*). Nici ideea că *abur* ar putea fi un deverbativ de la *a abura* sau *a aburi* nu este atât de absurdă din punct de vedere formal, dacă avem în vedere că *zăpadă* este dat de dicționarele recente ca postverbal de la *a zăpădi* sau (înv.) *turbur* „tulburare, agitație” apare în aceleași dicționare ca postverbal de la (înv.) *a turbura* < lat. **turbulare* etc.

²¹ În privința verbului *a aburca*, etimologia dată de S. Pușcariu (acceptată în DA, CADE și REW³, 606), **arboricāre*, este neverosimilă din punct de vedere semantic și prea complicată din punct de vedere fonetic. În schimb, înrudirea verbelor *a aburca* și *a urca* este evidentă, aceasta rămânând singura soluție etimologică care ar merita să fie luată în seamă: r. *a (se) aburca*, din lat. *ab-*(b)ŭrĭcāre* (= **ōrĭcāre*, cl. *orĭrĭ*). Apariția lui *b-* protetic în verbul din lat. pop. **ŭrĭcāre* (*a urca*) > **bŭrĭcāre* (*a burica*), și apoi a prefixului *ab-* + **bŭr(ĭ)cāre* (*a aburca*), ar putea fi explicată prin modelul lat. *ŭrere*, *ustum*; *bustum*; (*ambustum*) *ambŭrere* > pop. **abbŭrāre* (cf. Ciorănescu, DER, 29; REW³, 15 etc.).

²² În latina dunăreană **habunt* devenise deja **haunt* (cf. W. Meyer-Lübke, *Grammaire des langues romanes*, II, p. 300), spre deosebire de *habetis* sau *habere* care au evoluat mai ales atunci când era urmat de un *e* accentuat spre **(h)aveti(s)*, **(h)avere*, cu *v* intervocalic analogic, în toate limbile romanice, cu excepția unor variante aromâne sudice și a dialectului sard logudorez (cf. I.-A. Candrea, *Le consonantisme*, 5; M. Sala, *Contributions*, 149, 159–160, 208; REW³, 3958).

Propunerea lui Al. Ciorănescu: adj. lat. *albŭlus* „alburii, albicios, alb”, substantivat, cu înțelesul transferat asupra unui suport material: „ceva alburii, albicios” este suficient de adecvată, ținând seama de faptul că aburii din apa clocotită, norișorul de aburi din respirație și ceața mai rară au într-adevăr acea culoare alburie care a determinat, în nordul Europei, apropierea de sens primitivă dintre *răsuflare* și *abur*. Adj. lat. *albŭlus*, -a are ca urmași romanici, de exemplu, adj. it. (*acque*) *álbule* „(ape) albicioase”, dar mai ales substantive: it. *álbula* „cataractă la câini”, care l-a înlocuit pe lat. *albŭgō* „albeață la ochi”; *aquálbura* „apă de izvor” etc., dar și formele disimilate: it. *avolo* și *avola*, fr. *ablette*, un pește alb numit *ablișoară*, *ablișoară* sau *obleț*, etc. (REW³, 328 și LEI, I, 1508–1511). Este interesant faptul că în familia lui *albus* singurul caz de disimilare totală a sunetului *l* din grupul *lb* a avut loc tocmai în adjectivul substantivat *albŭlus*, *albŭla*, devenit fie **ab(u)la* > **a b l a* > fr. *ablette* și r. **ablă* > *abl-ișoară* (cf. Pușcariu, DR, III, 826), cu primul *u* sincopat, fie **a b ŭ l u s* (vezi REW³, 328. 2.), cu același *u* n e s i n c o p a t, atunci când numele culorii alburii a fost transferat posesorului culorii respective. Și mai interesant este detaliul că ambele evoluții fonetice au avut loc și în română (dacă la feminin nu este vorba totuși de o simplă metateză: *ablișoară* > *ablișoară*). Disimilarea a avut loc în ciuda faptului că grupul *-lb-* este păstrat în toate celelalte cazuri, cu excepția lui *searbăd* „palid” < **exalbidus*, fiind întărit și de evoluția lat. *-lv-* > *-lb-* (v. *albie*, cf. lat. *alveus* etc.).

Problema cea mai dificilă din punct de vedere semantic și fonetic este aceea a neîncrederii generale într-un lat. pop. **a(l)bŭlus*, cu sensul inițial de „(abur) alburii”, despre care se crede că nu ar fi putut exista, chiar dacă grupul lat. *-lb-* ar fi fost redus la *-(b)b-*, trecând prin etapa intermediară *-yb-*. Pentru a confirma disimilarea grupului lat. *-lb-* și păstrarea lui *b* intervocalic, dar mai ales pentru a face mai probabilă evoluția semantică de la ceva „alburii” la „aburul” provenit din fierbere este necesară ipoteza contaminării lui *albŭlus*/ **aubŭlus*²³ „norișorul alburii” provenit din respirație, vizibil în aerul rece” cu deverbativul **abbŭllus*²⁴ „aburul fierbinte ieșit din apa clocotită” < lat. pop. **ab-bullāre* (despre apa fiartă care dă în clocot) „a scoate aburi fierbinți” < lat. *bullāre*/ *bullīre* „a clocoti, a fierbe în clocot” (cf. alb. *avulloj* (5) „a scoate aburi”). Prin influența verbului *bullāre* (cu prefixul **ab-*), se pot explica, în plus, sensurile „val de căldură; dogoare, dogoreală” ale alb. *avull* și, parțial, sensul popular de „a dogori” al verbului r. *a aburi*.

Obținută prin simplificarea grupului *-lb-* din *albulus* și a lui *-ll-* din **abbullus*, din cele două cuvinte intrate în coliziune, forma arhetipală **á(b)bulus*

²³ Cf. r. reg. *aubu* = *alb(u)* – Marius Sala, *Contributions*, 31.

²⁴ Citeț câteva exemple de substantive postverbale latine, pentru comparație (cf. Ernout–Meillet): *ambulō* „umblu” – *fūn-ambulus* „dansator pe funie”, *coquō* „gătesc” – *coquus* „bucătar”, *currō* „alerg” – *currus* „car”, *dō* „dau” – *dōs* „zestre”, *genō* „nasc” – *genus* „obârșie, neam”, *mergō* „scufund, plonjez” – *mergus* „cufundar”, *prōmō* „scot ceva din ceva” – *prōmus* „(sclavul care scoate vinul din amfore/ sururile din bibliotecă), chelar, custode”, *sonō* „sun” – *sonus* „sunet”, *titillō* „gădil” – *titillus* „gădilare”, *vellō* „smulg, tund” – *vellus* „lână tunsă, smoc”, *volō* „(eu) zbor” – **volus* „zbor” etc.

ar fi dobândit astfel sensul general păstrat până în prezent, cel de vapori de apă, albicioși, calzi, dar nu neapărat fierbinți. Practic, lat. *albulus* l-ar fi „absorbit” pe **abbullus*, din contopirea lor două rezultând evoluția fonetică: *-lb-* (*-yb-*) + *-bb-* > *-bb-* și schimbarea desinenței *-ullus* > suf. *-ulus*²⁵, cu păstrarea accentului tonic pe *a* inițial.

Ipoteza astfel formulată poate părea nejustificată din cauza faptului că verbul reconstruit **ab-bullāre* nu s-a păstrat nemodificat nicăieri în limbile și dialectele romanice, motiv pentru care nici nu putea fi înregistrat în REW³, chiar dacă W. Meyer-Lübke ar fi avut în vedere o asemenea formă romanică.

Realitatea existenței variantelor prefixate din latina populară **ab-bullāre/ab-bullīre* „a fierbe în clocote scoțând aburi”, care au preluat și înțelesul verbului *ēbullīre* „a da pe dinafară (despre apa care fierbe)” sau pe cel al verbului *bullāre* „a clocoti” este c o n f i r m a t ă, totuși, de sensurile divergente ale lat. pop. **abburāre* „a arde, a pârlî, a pârlî” (cf. lat. cl. *ambūrēre* „a arde jur împrejur, a arde pe jumătate, a pârlî”), deoarece în REW³, nr. 15, s.v. **abburāre*, apar unele forme romanice care au o altă semnificație decât „verbrennen”, anume it. dial. (Subiaco, Romagna) *abburare* „a da pe dinafară” (despre apa care fierbe în clocot într-o oală cu capac) sau wallon. (Liège/ Lüttich) [scris fonetic:] *a b u r* „a clocoti” (REW³, 1389) [*aboûre* „jaillir à gros bouillons, déborder”, VLW, 63; Haust, DL, 5].

Relația semantică dintre combustie și fierberea apei în clocote a condus astfel la contaminarea din latina târzie dintre lat. *ēbullīre*, lat. pop. **ab-bullāre/ab-bullīre* și **abburare*, având ca reflexe romanice occidentale: sp. *aburar* „a arde (complet)”, galiz. *aburar* „a pârlî”; v. prov. *abrâ* „a aprinde, a ațâța, a arde (rufe, cu fierul de călcat)”; wallon. (Lüttich/ Liège) *abur* [*aboûre*] (cf. lat. *ēbullīre*) „a clocoti, a da pe dinafară (despre apa care fierbe)”; fr.-prov. (Lyon) *abürô* „a resimți o durere”; it. dial. *abburare* „a se pârlî la soare” (tosc. „a pârlî, a arde rufe”; cors. „a se pârlî la foc, a se arde la soare”); it. dial. (Subiaco, Romagna) *abburare* (cf. lat. *ēbullīre*) „a da pe dinafară (despre apa care fierbe)”; gîgl. *abburâ* „a se înroși, a se învăpăia”; nap. *abburrâ* „a lăsa pete ruginii, pe rufe, la călcat”; friul. *zborâ* „a face aburi” < lat. pop. **exburāre* (< *exūrēre* + **abburāre* + **abbullāre*) și nu din *boreas* – REW³, 1219.

Din punct de vedere semantic, putem observa că albaneza păstrează mai bine decât româna sensurile de bază ale verbului latin popular **abburare* „a arde, a pârlî, a pârlî”, dacă avem în vedere înțelesurile exclusiv albaneze ale substantivului *avull*: „dogoare, dogoreală”; „opărire, boală a unor arbori, manifestată prin veștejirea frunzelor și putrezirea rădăcinilor (atunci când după o ploaie urmează o căldură excesivă)”; cf. *marr një avull pranë sobës* „mă încălzesc (puțin) la sobă”; *më hipën një avull* „mă ia cu cald”; *flet me avull* „vorbește cu înflăcărare”; apoi ale adjectivului *avull* „fierbinte, foarte încălzit” și ale verbului *avulloj*, refl. *avullohem*: (reg.) „a deșteleni prin ardere”, „a se încălzi/dezmorți (puțin) la foc”, cf. *më*

²⁵ Vezi și lat. pop. **termulus* (> r. *țarm(ur)*), înlocuind lat. cl. *terminus* (DLR, s.v.) etc.

avullon koka (lit.) „îmi arde/ clocotește capul” = „nu știu unde îmi este capul (de atâtea griji/ necazuri)”, cf. Topciu–Melonashi, DA-R; *iu avullua gjaku* „îi fierbe [clocotește!] sângele (de mare supărare, de ură [de mânie])”, *ap.* Brâncuș, *Concordanțe*, 155; etc.

Cu toate acestea, în forma sa actuală, verbul alb. **avulloj** are înfățișarea unui derivat pe teren albanez din *avull* (< lat. **a(b)bulus*), deoarece lat. **ab-bullāre* ar fi avut mai probabil, prin derivare directă, reflexul alb. **abuļoj/ *avuļoj*, iar lat. **abburāre*, alb. **aburoj/ *avuroj*, forme inexistente. Pentru a explica apariția sensurilor secundare pe care le-am citat, ale verbului alb. *avulloj/ avullohem*, singura soluție ar fi să admitem că a avut loc, cu vădită necesitate, o contaminare semantică inițială între prototipul latin **a(b)bulare* „a scoate aburi” (care stă la baza alb. *avulloj* pe baza unei potențialități permanente a derivării verbale) și cele două forme romanice, **abbullāre* și **abburāre*, care, în exclusivitate, aveau sensurile de „a clocoti”, respectiv de „a arde, a pârloli”.

Tot astfel pot fi explicate sensurile secundare ale verbului r. *(a) abura*²⁶ (ind. pr. 3 sg. și: *abură*) care, pe lângă „a scoate aburi, a exala, a adia (despre vânt), mai înseamnă și a (se) **îmbujora**, a (se) **rumeni (la foc)**, în cuptor, despre friptură)” sau sensul secundar al verbului *(a) aburi*: „a sufla” și „a **dogori**” în același timp, cf. Hasdeu, EMR, I, 105: *Ș-un vânt cald ce-o aburit / Florile le-au oborit* (Pompiliu, Sibiu); *Dincotro [vântul] aburește / Tot mă arde, mă pârlăște...* (com. Gârcina, Neamț).

O problemă nerezolvată până acum este aceea a identificării originii celui de al doilea sens românesc al lui *abur*, cel de suflare, suflu, răsuflare sau suflet, asupra căruia B.P. Hasdeu insistă în mod special, cu deplină justificare, în EMR, I, 96–102.

Limba populară abundă în exemple de utilizare a acestui al doilea sens, care aparține și verbelor *a abura* și *a aburi* (după Hasdeu, EMR, I, 97 și urm.): *Fugi deochi fierbinte, / Că te-ajung aborii de părinte* (descântec din Orlat, Sibiu) [*abori* = suflare (peste cap) împotriva deochiului]; *acela n-are suflet ca oamenii, ci numai abor ca câinii* (com. Cugieru, Transilvania); *aburul dobitocului, muritor și nemică întorcător* (Cantemir, *Divanul lumii* A.I.R. II, 128); *Îndată pornirăm / Și venirăm /*

²⁶ Dacă în dacoromână verbul *a abura* are și înțelesul de „a adia (despre vânt)”, explicabil prin sensul de „suflare” al lui *abur*, trebuie să semnalăm faptul că originile altor sensuri locale ale lui *a abura*, de exemplu *a dormi aburat*² „a dormi buștean” (*Glosar dialectal. Oltenia*, 1967, p. 1) sau, în aromână, *aburedzû, aburare*: 2. „a șopti” și 3. a(-și) aminti” (Papahagi, DDA, 100) au rămas deocamdată insuficient explicate.

În legătură cu verbul *a abura*, prezența radicalului *-bur-* ar putea să fie relevantă pentru alte câteva verbe moștenite, evidențiindu-se astfel similitudinile și posibilele relații etimologice dintre *a abura*, *a bolbura* și *a volbura*. Verbul *a bolbura* (cu var. *bolbora*, *bolborăi*, *bulbura*) „a bolborosi” și „a se agita, a face zgomot” este în mod cert o formație expresivă moștenită, probabil din lat. pop. **volbulāre/ *bolbulare/ *bolbolāre*, și acestea din lat. *(*)volvola / *volvula* „vârtej, *agitație”, sub influența semantică a lat. *bullāre* „a clocoti, a bolborosi”. Alternanța *bo-/bu-* ~ *vo-* poate fi comparată cu lat. *bulbus/ volvus* „bulb” (< gr.). (Vezi și CDDE, 785; REW, 1386, 1388; Vătășescu, 1999, p. 175 etc.)

pe fața pământului, / Pe *aburii* vântului (com. Doamna, j. Neamț). Cf. *aburel* [suflare, adiere] de vânt; cf. *abureală* „vânt de miazăzi sau borilă” (com. Găiceana, Tecuci).

Sensul de „răsuflare, suflet sau duh” este și el prezent la Dosoftei, *Psaltirea în versuri*, 1673, Ps. 134. 17 (ap. Hasdeu, EMR, I, 97): *Urechi au și nu pot s-audză, / Nice a b u r i nu le iaste-n budză*, comparat de Hasdeu cu Silvestru, 1651: *nici iaste răsuflare în rostul lor*; cu Coresi, 1577: *nece iaste suflet în rostul lor*; cu Arsenie de la Bisericiani (ms., cca 1650): *nice iaste suflare întru gurile lor*; la care mai adăugăm noi *Psaltirea Hurmuzaki* (115^r/23): *nece amu e a b u r ũ în rrostul lor*; *Psalt. Sch.* (221^r, 134.17): *nece iaste duhu în rostul lor*; *Biblia*, 1975: *Că nu este duh în gura lor*; Cornilescu, 1931: *nici nu este vreo răsuflare în gura lor* și *Psalmii*, 1993: *și nu este suflare în gura lor* (slav.: *нибѡ ѣсть дѣха оустѣхъ нѣхъ*; lat.: *neque enim est spiritus in ore ipsorum*).

În textul încă insuficient valorificat al *Psaltirii Hurmuzaki* (v. ed. 2005), *abur* este de cele mai multe ori sinonim cu *duh*, care nu înseamnă doar „suflare” sau „suflet” ci și „duhul dumnezeiesc (Sfântul Duh)” în sens teologic creștin, așa cum apare el în *Psalmi*. Fiind un aspect prea puțin relevat până acum, consider că este necesară prezentarea tuturor contextelor în care *abur* este folosit cu sensul predominant din PH, cel de *duh*, traducând slav. *Дѣхъ, дѣхънобѣніе (дѣха), дѣхъ вѣренъ*, lat. *spiritus, spiritus procellarum*.

Ps. 118. 131. – slv. *ѣ възвѣкохъ дѣхъ*, lat. & *attraxi spiritum*: PH, 107^v/24 – *și trașu abur...* PS, 207^r (263. 5–6) și C, 1577, 243^r (521) – *și traș duhū...* Dosoftei, Ps. v. – *și-am tras suflet...* *Biblia*, 1914 – *și am tras duh...* *Biblia*, 1975 – *și am aflat...* Cornilescu, 1931 – *și am suspinat...* *Psalmii*, 1993 – *și am sorbit...*

Din Ps. 103. 31. – slv. *пклѣши дѣхъ своимъ*, lat. *Emittes spiritum tuum*: PH, 87^v/6 – *Trimite-veri aburul lor...* PS, 170^r (217. 1-2) și C, 1577, 201^r (435) – *Tremeți duhul tău...* Dosoftei, Ps. v. – *Duhul tău când li-i trimite...* *Biblia*, 1975 – *Trimite-vei Duhul Tău...* Cornilescu, 1931 – *Trimiți Duhul Tău...* *Psalmii*, 1993 – *De vei trimite duhul tău...*

În *Psaltirea Hurmuzaki*, de asemenea, *aburul* poate fi sufletul și credința omului în Dumnezeu, ca în Ps. 141. 4. – slv. *ѣгда ѣмѣздалше ѿ мене дѣхъ мой*, lat. *In deficiendo ex me spiritum meum*: PH, 119^v/24 – *Cându se cumpliia de la menre aburul meu...* PS, 230^r (294. 8-9) – *Cându peria de la mere sufletul meu...* C, 1577, 270^v (578) – *Când peria de la mine sufletul meu...* Dosoftei, P.v. – *Pentru greu ce mi se strânge pregiur suflet, de mă stânge...* *Biblia*, 1975 – *Când lipsea dintru mine duhul meu...* Cornilescu, 1931 – *Când duhul meu era copleșit în mine...* *Psalmii*, 1993 – *Și de slăbește în mine duhul meu...* Sau ca în Ps. 142. 7. – slv. *скоро оуслыши ма гн скончаса дѣхъ мой*, lat. *Velociter exaudi me, Domine: defecit spiritus meus*: PH, 120^v/11 – *Currundu audzi-me, Doamne, cumpli-(se) aburul meu...* PS,

231^v (296. 4-6) – *Curundu me ascultă, Doamne, cumpli-se sufletul meu...* C, 1577, 272^f (581) – *...cumpli-se duhul meu...* Dosoftei, P.v. – *De sârg să mi-audz Dumnedzău svinte /Din suflet săc mișea rugăminte...* Biblia, 1914 – *Degrad auzi-mă Doamne, slăbit-a duhul mie.* Biblia, 1975 – *Degrad auzi-mă Doamne, că a slăbit duhul meu...* Cornilescu, 1931 – *Doamne grăbește-te, răspunde-mi! Mi se topește duhul:...* Psalmii, 1993 – *Degrad' auzi-mă Doamne; s-a istovit sufletul meu...*

Desigur, *aburul* are în *Psaltirea Hurmuzaki*, uneori, și sensul teologic al suflării divine sau al vântului dumnezeiesc, de exemplu în Ps. 147. 7. (Psalt. Sch: 147. 8.) – slv. *ДЪХНЕТЬ ДЪХЪ ЕГО*, lat. *flabit spiritus ejus*: PH, 124^f/11 – *sufla-va aburul lui...* PS, 238^v, (305. 6-7) și C, 1577, 280^f (597) sau Biblia, 1914/ 1975 – *sufla-va Duhul Lui...* Cornilescu, 1931 – *face să sufle vântul Său...* Psalmii, 1993 – *stârnește vântul...* Sau în Ps. 17. 18. – slv. *Њ ЗАПРЪЩЕНІА ТВОЕГО ГН. Њ ДЪХНОЕНІА ДЪХА ГНАВА ТВОЕГО*; lat. *Ab increpatione tua, Domine, ab inspiratione spiritus irae*

tuae: PH, 12^f/19 – *de cunțimântul tău, Doamne, și de aburul duhului mâniei tale.* PS, 23^v/24^f (26. 6-8.) – *de zepretitul tău, Doamne, de suflare duhului mâniei tale.* C. 1577, 26^f/5-11 (85) – *de zăpretitul tău, Doamne, de suflarea duhului mâniei tale.* Dosoftei, P.v. – *De îngrozătură și de grea-înfocare/ Ce-a să slobodzască Domnul cu suflare.* Biblia, 1975 – *De certarea Ta Doamne, de suflarea Duhului mâniei Tale.* Cornilescu, 1931 – *la mustrarea Ta, Doamne, prin vuietul suflării nărilor Tale.* Psalmii, 1993 – *de mustrarea ta, Doamne, de vișorul suflării nărilor tale...*

Tot în *Psaltirea Hurmuzaki*, *aburul* poate avea sensul exclusiv material de „bătaie a vântului/ vânt puternic”, cf. slav. *...СНѢГЪ. ГОЛОТЪ И ДЪХЪ ВЪЗРЕНЪ*²⁷, lat. *...nix, glacies, spiritus procellarum*, anume în Ps. 148. 8: PH, 124^v/3 – *Focul, grindirea, neaoa, bruma, abur de vicol...* PS, 239^f-239^v (306. 8-9) – *Focul, grindirea, neoa, sturii și duh răpede...* C, 1577, 281^f (599) – *Focul, grindinea, zăpada, ghețile și duh reapede...* Dosoftei, P.v. – *Omeții și ghețile și vântul...* Biblia, 1914 – *Focul, grindina, zăpada, gheața, duhul cel de vișor...* Biblia, 1975 – *Focul, grindina, zăpada, gheața, vișorul...* Cornilescu, 1931 – *foc și grindină, zăpadă și abur, vânt al furtunii...* Psalmii, 1993 – *Focul, grindina, neaua, ceața, suflarea vijeliei...*

În limba veche întâlnim sensurile de „suflare, răsuflare, duh” ale lui *abur* transmise și diminutivului *aburel*, de exemplu la Dosoftei (1683, f. 86, ap. Hasdeu, EMR, I, 103): *...priimițu roaă a Duhului svântu, roă înfocată, roaă nu umădă și cu aburelă de vântu pemintescă, ce roaă înfocată cu aburelă Dumnedzăescă ce suflă cu focă, nu cu focă de cesta ce arde și veștedziaște, ce cu focă luminători și întrămători...*

În consecință, sensul de bază al cuvântului *abur* din *Psaltirea Hurmuzaki* este cel de „suflare”, „suflu”, „răsuflare”²⁸, în cartea *Psalmilor* lipsind conotația materială a

²⁷ Citatele slavone au fost reproduse după ediția din 1976 a *Psaltirii slavo-române*, tipărită de diaconul Coresi în 1577.

²⁸ Cuvintele *răsuflare* și *suflare* nu apar deloc în indicele de cuvinte al *Psaltirii Hurmuzaki*.

vaporilor de apă. *Abur* este însă permanent sinonim cu *duh* în toate sensurile exemplificate:

„**suflare**” – *abur* în rrostul lor (PH, 115^r/23, Ps. 134.17) vs. *duhul* a rrostului a lui (PH, 26^v/21, Ps. 32.6), cf. *duhul* gurii lui (Biblia, 1975) sau *suflarea* gurii lui (Cornilescu, 1931);

„**duhul dumnezeiesc**” – Trimite-veri *aburul* lor (PH, 87^v/6, Ps. 103.31), cf. Trimite-vei *Duhul* Tău (Biblia, 1975) vs. *Duhul* sfântu al tău nu-l lua de la menre (PH, 43^v/4, Ps. 50.13);

„**suflet** (al omului credincios)” – Cându se cumpliia de la menre *aburul* meu (PH, 119^v/24, Ps. 141.4), cf. Când lipsea dintru mine *duhul* meu (Biblia 1975) sau S-a istovit sufletul meu (Psalmii, 1993) vs. Nece încredzu cu Dumnedzău *duhul* său (PH, 65^v/10, Ps. 77.8), cf. nu și-a încredințat lui Dumnezeu *duhul* său (Biblia, 1975);

„**vânt puternic**” – *abur* de vicol (PH, 124^v/3, Ps. 148.8), cf. vânt al furtunii (Cornilescu, 1931) vs. *duh* de vihor²⁹ (PH, 8^r/1, Ps. 10.6) și *duhul* vihorului (PH, 40^v/2, Ps. 47.8) etc.

Întrucât manuscrisul *Psaltirii Hurmuzaki* pare să fi fost copiat de o singură persoană, e necesar să știm de ce slavonul **Духъ Божіенъ** (lat. *spiritus procellarum*)

„vânt de furtună” a fost tradus de două ori la începutul *Psaltirii* prin *duh* de vihor, iar la sfârșitul ei prin *abur* de vicol, fiind greu de crezut că cele două sintagme pot coexista firesc în graiul aceluiași vorbitor.

Explicația noastră pornește de la concluziile studiului *Filiația Psaltirilor românești din secolul al XVI-lea*, de Alexandru Mareș, în legătură cu traducerea și copierea *Psaltirii Hurmuzaki* (1982, p. 227–228): copistul a utilizat un izvod slavon cu o traducere românească intercalată între rânduri, pe care a prelucrat-o în grabă și neatent, comparând-o și cu o altă versiune slavonă, puțin diferită, dovadă fiind cuvintele slavone intercalate din greșeală în text. Scribul nu era un simplu copist, el prelucra sursele sale, având ambiția de a interveni cu soluții proprii în traducerea copiată. Ținem seama totodată și de opinia lui Ion Gheție privind localizarea traducerii *Psalmilor*, rezumate în *Studiul filologic* al ediției din 2005 (p. 20–21): «originalul *Psaltirii Hurmuzaki* provine din colțul sud-vestic al țării (Banat–Hunedoara), fiind copiat apoi în Moldova³⁰. Existența unui intermediar nord-ardelenesc rămâne incertă...»

²⁹ Compară cu traduceri mai servile din slavonă: **Духъ Божіенъ** – *duh* bure sau *duhul* buriei (*Psaltirea Scheiană*, p. 17/6, f. 15^v; p. 91/4, f. 75^r), ori *duh* cu bură (Coresi, *Psaltirea slavo-română*, 1577, p. 66, f. 16^v).

³⁰ Vezi însă Andrei Avram (1990, 135–136): «Așadar constatarea că în PH apar de regulă grafii de tipul **лѣхъ** (**лѣхъ**) și că, în epoca în care se poate presupune că a fost tradus și copiat acest text, în documentele slavone redactate în Moldova apar numai grafii de tipul **лѣхъ** pledează în favoarea părerii că rotacismul din PH este o particularitate provenită dintr-un grai vorbit în Maramureș sau într-o regiune apropiată din nordul Transilvaniei, nu dintr-un grai vorbit în nordul Moldovei».

La începutul *Psaltirii Hurmuzaki* întâlnim un prim strat de limbă, care utilizează consecvent formele *duh* (f. 8^r, 26^v, 40^v, 43^v, 65^v), *duh de vihor* (f. 8^r, 40^v), *den sāmânță în sāmânță* „din neam în neam” (f. 6^v, 68^r, 72^r, 82^v, 106^r). Cam de la mijlocul manuscrisului (cu aproximație, de la *Psalmul* 79) începe să apară un strat de limbă parțial diferit, cu mai multe arhaisme, caracterizat de exemplu prin *abur* „sufare, duh” (f. 87^v, 115^r, 119^v), *abur de vicol* „vânt de furtună” (f. 124^v), *i-voru* „vor merge” (f. 69^v, 71^v) și *voiu i*³¹ „voi merge” (f. 73^r, 117^v, 120^v), *pre gintul gintului/ ginturelor* „din neam în neam” (f. 76^v, 84^r, 84^v, 91^v, 115^r, 122^r, 123^r) etc.

Ținând seama de varianta: *pre sāmânța sāmânțelor vestim hvala*³² [„lauda”!] *ta* (68^r/13), putem aprecia cu certitudine că primul strat de limbă aparține graiului bănățean-hunedorean. Cu aceeași certitudine, putem spune despre sintagma *pre gintul ginturelor* că nu putea circula simultan cu varianta sinonimă *den sāmânță în sāmânță*, tot acolo, în aceeași zonă, Banat – Hunedoara.

Cel de al doilea strat de limbă, care se suprapune la un moment dat peste primul, f ă r ă să-l înlocuiască integral, nu poate fi localizat cu precizie, dar este evident că aparține ariei nordice³³. Tot ce putem spune, având în vedere sinonimia discontinuă cronologic și geografic dintre *sāmânță*, *gintu* și *neam*, este că stratul nordic al *Psaltirii Hurmuzaki* poate fi recunoscut cu ușurință și pe tot parcursul manuscrisului *Psaltirii Scheiene*, dovadă fiind contextele în care, în locul variantei inițiale din PH: *den sāmânță în sāmânță* (vezi f. 6^v, 68^r, 72^r, 82^v), în PS figurează de la început: *din gintu în gintu* (p. 14/12 – f. 13^v, p. 175/7 – f. 138^r, p. 205/10 – f. 162^r), iar numai spre sfârșit (cf. PH, 106^r): *în neamu și neamu* (PS, p. 258/17 – f. 203^v).

Aceste fapte certe vin să întărească cea de a doua ipoteză a lui Ion Gheție (PH, 2005, 21), conform căreia *Psaltirea Hurmuzaki* derivă din traducerea intercalată în izvodul de proveniență bănățeană, probabil uzat³⁴, care a suferit la un

³¹ Verbul defectiv arhaic *i* < lat. *īre* „a merge” (traducerea sl. *iti* „id.”), în afară de *voiu i* din PH (cf. sp. *voy a irme* „mă voi duce”), s-a mai păstrat doar în *Psaltirea Scheiană* (p. 328/17) sub forma *imu* pers. 1. pl. pr. ind. (cf. pg. *imus*), apoi în istr. *yid* pers. 2 pl. pr. ind. (REW³, 4545), cf. pg. *ides*, și în imp.: (*Murgu*,) *i!* din aromână (Papahagi, DDA, 670); posibil și în dr. (*calule*) *di!* < *i* repetat, cu *d* protetic, cf. *alb – dalb* (v. Pușcariu, LR, II, 387); cf. fr. *va-t-il?*, *y a-t-il?*. (Vezi și bg. *di!* „idem”).

³² Reg. (Banat) *hvala* < srb. *hvala* „laudă”, cf. r. *fală*.

³³ Arhaismul *gintu* „neam, generație” (< lat. *gens* și *genitus*) a mai supraviețuit în *Codicele Voronețean* (15^v/7, cf. *ibid.*: *neamure* 54^r/5, 55^r/9) și în *Codex Sturdzanus*: *Cuvântu de îmblare pe la munci* (*Apocalipsul Maicii Domnului*), f. 17^v/5, 10, 35^r/5; *Cugetări în ora morții*, f. 37/8, 38^v/14 (v. și Chivu, 1993, CS, p. 101–102). Ținând seama de localizarea copiilor păstrate, O. Densusianu specifica (ILR, II, 313) că: *gint, i* [vb.] și alte câteva [...] «nu le întâlnim decât în texte care provin din regiunile nordice, așa încât acolo putem fixa ultima lor etapă de circulație.» De aceeași părere sunt Florica Dimitrescu (1964, 547) și Alexandru Mares, care, recent, îl include pe *gint* printre „alte elemente lexicale nordice” (2006, 35). Această opinie general acceptată se coroborează parțial și cu faptul că *vicol* „viscol”, din sintagma *abur de vicol* (PH, 124^v/3), este un cuvânt care aparține în mod cert ariei nordice.

³⁴ Pentru ca un preot să scrie o nouă copie a *Psaltirii*, vechiul manuscris trebuia să fie ori deteriorat, ori prea incomod la citire (în cazul traducerii românești intercalate între rândurile originalului slavon), ori împrumutat pe termen scurt. Copierea manuscriselor se putea face și în afara centrelor mănăstirești (vezi cazul popii Grigorie din Măhaci, semnatarul unora dintre copiile incluse în *Codex Sturdzanus*).

moment dat³⁵ unele modificări prin folosirea versiunii care conținea un neîndoielnic strat de limbă nordic³⁶ [probabil maramureșean, *n.n. P.B.*], din care descinde în primul rând *Psaltirea Scheiană*. Este puțin probabil ca exemplele *i-vor*, *gintu* și chiar *abur* „duh” să se datoreze exclusiv intervenției permanente a copistului în traducere, întrucât nu vedem motivul pentru care acesta ar fi devenit brusc conștient, abia pe la jumătatea manuscrisului, că traducerea din izvod nu se mai potrivea cu propriul său grai.

Existența celei de a doua versiuni românești, pe care n-o putem denumi decât nordică, poate fi dovedită prin consecvența cu care apare cuvântul *gint* în *Psaltirea Scheiană*, în aceleași contexte cu *sămânță* și *gint* din *Psaltirea Hurmuzaki*, în timp ce în celelalte *Psaltiri* din secolul al XVI-lea întâlnim în aceleași locuri doar *neam* sau *rudă*, iar mai târziu, la Dosoftei, și *rod* (toate sinonimele traducând pe sl. *рѡдъ*). Este foarte probabil ca această versiune cu un limbaj arhaic, posibil intercalată și ea între rândurile unui vechi manuscris slavon, să mai fi fost folosită ulterior (direct sau printr-un izvod intermediar) la copierea *Psaltirii Scheiene*, după care s-ar fi pierdut.

Deși nu avem date suficiente pentru a stabili cu maximă certitudine care a fost situația reală, cred că perfectă sinonimie dintre *abur* și *duh*, atestată doar în *Psaltirea Hurmuzaki*, cel mai vechi text literar românesc păstrat până la noi, va trebui să fie explicată nu numai în plan diatopic, dar și, într-o oarecare măsură, în cel diacronic.

În limba albaneză, prin contrast, cel de al doilea sens românesc al lui *abur*, cel de „suflare, suflu, răsuflare” sau „suflet” poate fi întâlnit doar izolat, pare-se numai în expresia *ia mori avullin dikujt* „i-a scos sufletul cuiva” (lit.: „i-a luat *aburul* cuiva”), în timp ce echivalentele lui *abur* cu sensul (2): alb. (reg.) *avë* „răsuflare, suflet”, *afsh* (2) „duh, suflare, răsuflare caldă, aburi care ies din gură; duhoare, mireasmă” și *aft* „rafală de vânt” sunt autohtone în albaneză și pot fi raportate fără dificultăți la rad. i.-e. **ue-*, **aye-* „a sufla, a bate vântul” (cf. Orel, AED, 2; vezi și Hasdeu, EMR, I, 101), o raportare însă greu de admis, mai ales din punct de vedere fonetic, în privința lui *abur*. În consecință, originea *p r e r o m a n ă* a celui de al doilea sens al lui *abur* nu poate fi demonstrată prin comparația cu alb. *afsh*, *aft* sau (reg.) *avë*, care în albaneză au o origine autohtonă.

Pe de altă parte, nici măcar dacă am încerca să reconstruim, cu respectarea strictă a legilor foneticii istorice i.-e., un strămoș autohton al cuvântului *abur*, alăturând (artificial și total neverosimil!) radicalele i.-e. **ab-* „apă, râu”, cf. v. irl. *ab* „râu”, *Avon* (râu în Anglia) și **bher-* „a clocoti etc.”, respectiv. i.-e. **bhuro-*

³⁵ Utilizarea celei de a doua versiuni românești pare să înceapă cu aproximație de la f. 68^r, ținând seama de locul unde apar în manuscris cuvintele și sintagmele nordice, arhaice, exemplificate mai sus.

³⁶ În același strat de limbă al *Psaltirii Hurmuzaki* se includ arhaismele *a se înarreta* (119^v/1), *a prevence* (112^v/10) și *a scurrima* (80^f/22), care nu se mai regăsesc în niciun alt text românesc ulterior.

(WP, II, 167, 191), cf. v. ind. *bhurāti* „se mișcă (brusc), fierbe”, sau i.-e. **ab-* „apă” și **bholo-* „ceață, pâclă, abur etc.” cf. leton. *buls, bula* „ceață înăbușitoare, aer încărcat cu aburi, negură, pâclă etc.” (cf. Pokorny, IEW, 162, 132), tot n-am putea dovedi existența sensului etimologic de „(ră)suflare” al lui *abur*.

Singura concesie ce s-ar putea face ipotezei originii autohtone a lui *abur*, ar fi să presupunem că în limba daco-moesică ar fi existat totuși acel cuvânt reconstruit de Lucia Wald și Dan Slușanschi (ILIE, 114, cf. B.P. Hasdeu, EMR, I, 101): **awolo* „suflare” care, deși nu s-a păstrat sub forma așteptată: **úor* (de la i.-e. **au-* *ol-* nu se ajunge la tr.-dac./il. **ab-ulo*³⁷ și apoi la r. *ab-ur!*), în timpul bilingvismului latin daco-get ar fi putut să-și transfere sensul său principal paronimului latin *a(l)bŭlus* „(ceva) alburii” → „(aburii) alburii ai **răsuflării**”, motivând astfel mai puternic evoluția semantică a acestuia în contaminarea cu postverbalul **abbŭllus*, de la verbul lat. **ab-bullāre* „a scoate aburi prin fierbere”, precum și evoluția fonetică *‘-ullus* > *‘-ulus*, tratată ca o schimbare de sufix, probabil în urma unei false analize.

În consecință, sensul de „suflare” al lui *abur* este datorat, foarte probabil, c o n t a m i n ă r i i cu presupusul cuvânt d a c o - m o e s i c **awolo*, care avea d o a r acest sens particular, fără să excludem rolul a n a l o g i e i (cf. DA, s.v. *abur*, sensul 2) și nici i n f l u e n ța s l a v ă, atât în limba populară (cf. *a scoate aburi pe gură* „a vorbi zadarnic”), cât și în limba vechilor traduceri românești după originalele slavone ale cărților bisericești.

În *Lexiconul* slavo-român al lui Mardarie Cozianul (ed. Crețu, p. 134) slavonul *duhŭ* este tradus prin *duhul sfânt* (884 ДѢХЪ СѢТЪИЙ), *înger* (885 = ѧ҃гѣль), *vântul* (886 ДѢХЪ), *suflet* (887 ДѢХЪ), *vânt vihorât* (889 ДѢХЪ ВѢРНЫЙ), iar traducerea *sufflare* (888 ДѢХЪ), cea care ne interesează în mod deosebit, este urmată pe același rând de cuvântul *пары*, notat cu un semn de întrebare de către Gr. Crețu.

Pluralul *пары* al slv. *пára* „abur”, adăugat pare-se special de către Mardarie Cozianul, este un alt echivalent slav al sl. *duhŭ* „suflare”, fapt care coincide în mod semnificativ cu utilizarea neobișnuit de frecventă a lui *abur*, cu sensul de *duh*, *sufflare* sau *răsuflare*, în *Psaltirea Hurmuzachi* și în *Psaltirea în versuri*, tradusă de mitropolitul Dosoftei.

Este foarte probabil ca în limbile slave cuvântul *pára* „abur” să fi avut inițial ambele înțelesuri, atât pe cel de abur cât și pe cel de răsuflare, o complexitate semantică păstrată în prezent, după câte știm, numai în limba *poloneză*. Vezi, de exemplu, pol. *puścila ostatnią parę* „și-a dat ultima suflare” (lit.: „i-a ieșit/ a scos/ ultimul *abur*”); *uszła z niego cala para* „i-a ieșit (scos) sufletul (muncind din greu)”/ „a rămas fără suflare (din cauza efortului)”, (lit.: „a ieșit din el tot *aburul*”) sau *prożną parę puszczasz z ust* „îți bați gura degeaba” (lit.: „în zadar scoți *aburul* din gură”); *nje śmjał pary z ust puścić* „tăcea chitic/ nu îndrăzne să sufle/ să scoată

³⁷ Cf. Brugmann, *Abrégé*, 103–114, 156–158, 495. Vezi și Pokorny, IEW, I, 71–89 etc.

o vorbă”, (lit.: „nu îndrăzne să lase să-i iasă *aburii* din gură”), cf. PH: *nece amu e aburū în rrostu<l> lor*, cf. Dosoftei: *nice aburi nu le iaste-n budză*.

S-ar părea că în *Psaltirea în versuri* avem a face, măcar parțial, cu un calc după sensurile poloneze ale lui *para*: „abur” și „răsuflare”, întrucât mitropolitul Dosoftei era un bun cunoscător al acestei limbi. Cu greu s-ar putea însă presupune că traducătorul anonim al *Psaltirii Hurmuzaki* ar fi fost și el, la timpul său, un cărturar român (ardelean!) care vorbea poloneza.

Echivalarea *duhului dumnezeiesc* cu *aburul*, aparținând numai *Psaltirii Hurmuzaki*, este în mod cert o supraviețuire din dacoromâna arhaică, din vremea când *abur* era folosit nediferențiat pentru a desemna în același timp o realitate fizică și un concept religios, cu mult înainte de împrumutarea cuvântului slavon *duh*. Conotația religioasă se putea datora înlocuirii lui *spiritus* cu **a(b)bulus* în terminologia creștină *p o p u l a r ă* din latina de la *n o r d u l* Dunării, sub influența cuvântului autohton amintit mai sus, fenomen care nu este atestat în dialectele românești sud-dunărene sau în limba albaneză³⁸.

Prezența mai vechiului *abur* în limba română a determinat evoluția semantică specific românească a împrumutului vechi slav *pară*, care, pierzându-și înțelesul inițial de „vapori” sau de „exhalatie”, acesta din urmă păstrat încă la Coresi, Ev. 275: *pară iute dintr-acele udături [ale corpului]*, a devenit aproape sinonim cu „flacăra, vâlvătaie, dogoare”³⁹.

Legăturile etimologice directe dintre *abur* și *boare* mi se par prea puțin probabile, în ciuda ipotezelor care propuneau derivarea lui *abur* din *boare* (Philippide; Petrovici) sau a lui *boare* din *abur* (Pușcariu, EW; Tiktin, DRG; DA; cf. REW³, 1219), coincidențele semantice dintre cele două cuvinte, precum și varianta *aboare* putându-se explica mult mai firesc prin contaminarea parțială dintre *abur* și *boare*⁽²⁾, care sunt destul de apropiate ca formă și ca sens. Trebuie spus că *boare* nu are încă o etimologie sigură⁴⁰.

³⁸ Lat. *spiritus* s-a păstrat în toate limbile romanice, cu excepția românei, fiind împrumutat încă din secolele II–IV d. Hr. și în limba albaneză, datorită creștinismului de expresie latină: *shpirt* „suflet, suflare, viață, duh” etc., *Shpirt i Shentjē* „Sfântul Duh” (cf. alb. *kishë* „biserică”, *fe* „credință” etc., vezi Vătășescu, 2006, 13–32). Vezi și alb. *duf* „năduf, mânie”, *duhi* „vânt, furtună” (< sl.).

³⁹ În privința cuvântului *bură*, aparent înrudit cu *abur* din cauza secvenței fonetice comune *-bur-*, este aproape general acceptat că a fost împrumutat din v. sl. și sl. *burja* „vijelie, furtună, vânt puternic”, cf. rus., bg. *burja* „furtună, vijelie”, rus. *burán* „viscol”; cf. bg. și srb. *bura* „furtună, uragan”. Slavonul *burja* a devenit în română *burie* (Coresi, Ps., 125) și apoi *bură*⁽¹⁾ (înv.): „furtună (pe mare)”, nu numai sub influența formei sud-slave *bura*, dar mai ales prin apropiere de omonimul *bură*⁽²⁾ „ceață umedă, ploaie mărunță și deasă, chiciură”, care pare să fie un străvechi cuvânt românesc, autohton, cf. lituan. *būris* „aversă, ploaie” (*būrys* la Pokorny, IEW, 98), cf. alb. *borë* „zăpadă” (Orel, AED, 32) etc. Înrudirea dintre *bură*² și lat. *boreas* (cf. REW³, 1219) nu este justificată.

⁴⁰ Se pare însă că sub acest cuvânt-titlu se ascund două omonime cu înțelesuri ireductibile opuse: *boare*¹ „adiere” și *boare*² „păclă, zăpușeală”, pe care ar trebui să le explicăm separat din punct de vedere etimologic. *Boare*¹ s-ar putea raporta la rad. onomat. i.-e. **b(e)u-*, **bh(e)u-* „a sufla, a umfla”, fiind o formație expresivă derivată dintr-un primitiv **bu* „suflare (lină)”, lexicalizat parțial în onomatopeea r. *bua* „nani”, apoi amplificat analogic cu sufixul *-are*, după modelul lat. *sufflare* etc., fără a deveni prin aceasta un infinitiv lung. Același primitiv **bu* polisemantic, care supraviețuiește în alb. *bu* „vâj” sau în r. *bu* „strigătul bufniței”, a stat la baza verbelor gr. *βοάω* „strig” și lat. *boāre* „a chema, a răsună” etc. (Pokorny, IEW, 97, 98). Pentru *boare*² „păclă” etc., vezi I.I. Russu, ER, 265.

Ecuatia ipotetică: r. *abur* și v. alb. (și gheg.) *abull* (> *avull*) < lat. pop. **a (b) būlus* < *(*)a(l)bulus* + **abbul(l)us*, postverbal de la **ab-bullāre*, cf. lat. **abburāre* explică în mod satisfăcător și convergent semantismul și evoluțiile fonetice din română sau din albaneză (adăugând influența semantică a unui posibil daco-moesic **awolo* „suflare” și a sl./pol. *para* „abur, suflare” doar în ceea ce privește dacoromâna).

Înainte de a încheia, văzând nenumăratele exagerări și erori din cel mai recent dicționar etimologic publicat (M. Vinereanu, DEIE, 2009), conform căruia așa-zisele elemente traco-dace „nou descoperite” în lexicul românesc ar fi cu mult mai numeroase decât cuvintele moștenite din limba latină, cred că este necesar să argumentez, în plus față de cele spuse până acum, de ce **nu** cred că *abur* ar fi un cuvânt care ar aparține substratului traco-geto-dac. Un prototip traco-dac **ad-bolo* (Vinereanu, DEIE, 58), raportat la rad. i.-e. **bholo* „abur, ceață” (Pokorny, IEW, 162) este cu totul neverosimil, din cauza vocalei inițiale accentuate *á-*, ce nu poate proveni dintr-un prefix *s u b s t a n t i v a l* indo-european, indiferent care ar fi fost el! Acest lucru era bine știut de către cercetătorii avizați ai substratului limbii române: B.P. Hasdeu, I.I. Russu, H. Krahe, Gr. Brâncuș etc. Radicalele propuse anterior: i.-e. **aue-*, **ab-* au cel puțin meritul de a respecta o primă condiție de ordin fonetic – explicarea păstrării lui *a* inițial accentuat. Dacă rad. i.-e. **aue-* „a sufla” trebuie să fie acceptat pentru semantism, ca termen secund al unei contaminări (v. *supra*), ipoteza unui rad. i.-e. **ab-* „apă”, amplificat cu un sufix autohton, nu numai că nu justifică păstrarea lui *b* intervocalic, dar nu poate fi susținută mai ales din punct de vedere semantic. Daco-moes. *Calabeus*, la fel ca și v. irl. *Abann*, gall. brit. *Abona* și let. *Abava* sunt doar nume de râuri. Cuvintele înrudite din domeniul celtic: m. irl. *abac*, cymr. *afanc* au numai sensul de „castor”, „demon al apelor”, „spiriduș” (Pokorny, IEW, 1). Evoluția semantică *apă* → *abur*, atribuită rad. i.-e. **ab-*, nu este atestată nicăieri.

Cea mai ingenioasă soluție rămâne, până acum, cea a lui Vl. Orel (AED, 12), care pornește de la rad. i.-e. **nebh-* „ud, ceață, nor”, amplificat cu formantul *-l* în **nebhelā* (Pokorny, IEW, 315). Din reducerea sau sincoparea primului *e* ar fi rezultat prototipul **p̥bh(u)lo-*, cu sonanta silabică *ṇ* (accentuată) care, după J. Pokorny (IEW, 770), se poate transforma câteodată într-un *a* inițial, deși rareori accentuat. Nici ipoteza lui Vl. Orel nu rezistă însă criticii, deoarece *e* din i.-e. **nebh-(u)lā* nu a „căzut” sau nu a fost niciodată „absorbit” de nazala inițială. Un i.-e. **p̥bh-* n-a fost identificat până acum în celelalte limbi indo-europene, deși avem radicale i.-e. de grad redus – apropiate fonetic și înrudite semantic cu i.-e. **nebh-elā* (cf. lat. *nebula* „negură”) – înregistrate de J. Pokorny (IEW, 316): i.-e. **p̥mh-(ro-)* și **emb(h)-* : **omb(h)-*, cf. v. ind. *abhrá-* „nor”, avest. *awra-* „id.”, n. pers. *abr* „id.”, kurd. *(h)avr* „id.”, arm. *amp* „id.”, f ă r ă să conțină un *b* intervocalic, sau v. ind. *ambu* „apă”, gall. *ambe* „râu”, gr. *ὄμβρος* „ploaie”, lat. *imber* „ploaie torențială”, inclusiv o serie de nume de râuri europene: engl. *Amber*, fr. *Ambre*, sp. *Ambron*, it. *Ambria* etc., care păstrează grupul nazal *-mb-*, uneori redus la *-m-*, cf.

m. cymr. *Amyr*, germ. *Ammer*, *Emmer* etc. Să mai remarcăm că etimologiile bazate doar pe coincidența cu un radical indo-european sau altul (așa numitele *Wurzeletymologien*) nu pot avea o valoare probantă decât dacă sunt susținute de un număr semnificativ și convingător de mare al termenilor de comparație, al cuvintelor cu existență reală, atestate cu certitudine în limbile înrudite⁴¹.

Comparația indo-europeană ne ajută însă să înțelegem mai bine convergența *s e m a n t i c ă* latină târzie a paronimelor lat. **abburare* „a arde, a pârloli”, lat. *ēbullire* „a da pe dinafară (clocotind), a clocoti” și lat. **ab-bullāre/ *ab-bullire* „a scoate aburi (*d i n fierbere)”, verbe latine contaminate și evolute în română până la *a abura* și *a aburi*. Este suficient să dăm exemplul cuvântului slav *para* „abur, răsuflare, exhalatie etc.” care, raportat la rad. i.-e. **perə: *prē-* „a împrăști, a stropi; a sufla, a găfâi etc.”, este înrudit în plan indo-european cu hitt. *parāi-* „a ațâța (focul), a sufla, a (se) agita”; cu gr. *πρηστήρ* „cel care arde sau dă foc – fulger, tornadă cu fulgere etc.”, gr. *πρημαίνω* „a sufla violent”, cu sl. **prējeti*, cf. pol. *przeć* „a se înfierbânta, a încinge, a fierbe înăbușit”, cf. rus. *npemь* „a fierbe înăbușit, a (se) aburi” (Pokorny, IEW, 809).

În rezumat, propun noile etimologii:

ÁBUR (Var. *abor*, *abore*, *abure*) – Lat. pop. **á (b) būlus*, foarte probabil din lat. *a(l)būlus* „ceva alburii” (+ daco-moes. **awolo* „suflare”, Wald-Sluzanschi, ILIE, 114) → „aburul vizibil al răsuflării” + **abbūllus* „aburul fierbinte” < (**ab*)-*bullāre* (despre apa fiartă care dă în clocot) „a scoate aburi fierbinți” < lat. *bullāre/ bullire* „a fierbe în clocot”, cf. lat. *ēbullire* „a da pe dinafară (clocotind)”, cf. lat. **abburāre* „a arde, a pârli”, dar și (romanica dial.) „a clocoti, a da pe dinafară”. Cf. pol. *para* „abur, suflare”.

**A(b)būlus* > r. *abur* și alb. dial. gheg înv. *abull*, cf. alb. *avull* (subst.) „abur”, (adj.) „fierbinte” și *avulloj* „a scoate aburi” etc.

ABURÁ¹/ ABURÍ¹ (DA, sensul 1.) – Din **abur**.

ABURÁ²/ ABURÍ² (DA, sensul 2.) – Lat. pop. **a (b) būlāre/ *a (b) būlire*, cf. **á(b)būlus* „abur”. Cf. lat. **ab-bullāre/ *ab-bullire* (despre apa/ zeama care fierbe în clocote) „a scoate aburi fierbinți/ a împrăști mirosuri”, cf. lat. **abburāre* (cl. *amburere*, REW³, 15) „a arde, a pârli” dar și (dial.) „a clocoti, a da pe dinafară”, cf. lat. *ēbullire* „a da pe dinafară (clocotind)”. Cf. alb. *avulloj* (5) „a produce/ a scoate aburi (uscându-se)”.

Alb. *Avull* (Înv., dial. *abull*) „abur etc.” – Lat. pop. **á (b) būlus*. Vezi **abur**.

Alb. *Avulloj*, *avullohem* „a scoate aburi, a (se) aburi etc.” – Lat. pop. **a (b) būlāre*, cf. alb. *avull*, cf. r. *a abura*.

⁴¹ Cf. A. Meillet, *La méthode comparative en linguistique historique* (Oslo, 1925, p. 25, 38): Là où il s'agit de mots remontants vraiment à la «langue commune», il faut restituer un mot de cette langue défini à tous égards, et ne pas se contenter de rapprocher de petits éléments radicaux... La règle de méthode est que seuls des faits positifs bien déterminés justifient un rapprochement...

ABURCĂ – Lat. dun. **ab-*(b) ũ r ĩ c ā r e** (= **ōřicāre*), cf. lat. cl. *orĩrĩ* „a se ridica”; *aburc*, cf. *búrec*, *búric*, *a burica* „idem”.

BOÁRE¹ „adiere” – Formație onomatopeică. ***Bu** „suflare (lină)” + suf. *-are*, cf. *suflare*, cf. **b u a** „nani” (i.-e. **b(e)u-*, **bh(e)u-* „a sufla” etc., cf. Pokorny, IEW, 97). Pentru *boare*² „pâclă” etc., vezi I.I. Russu, ER, 265.

BÚRĂ² „ploaie mărunță și deasă, chiciură” – Cuvânt probabil autohton. Cf. lituan. *búris* (*būrys*) „aversă, ploaie”; cf. alb. *borë* „zăpadă”.

Scrob³ (Reg. „groapă cu apă”) – Lat. pop. ***scrōbūs** (lat. cl. *scrobs/scrobis* „groapă”).

Friul. **Zborá** („a face aburi”) – Lat. ***exburāre** < *exūrēre* + (**ab*)-*bullāre* + **abburāre*.

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE⁴²

Avram, 1990	= Andrei Avram, <i>Nazalitatea și rotacismul în limba română</i> , București, EA, 1990.
Barić, ARS	= H. Barić, <i>Albanorumänische Studien, I. Teil</i> , Sarajevo, 1919.
Biblia, 1914	= <i>Biblia adică Dumnezeasca Scriptură a Legii Vechi și a celei Nouă</i>Ediția Sfântului Sinod. București, Tipografia Cărilor Bisericești, 1914.
Biblia, 1975	= <i>Biblia sau Sfânta Scriptură</i> , tipărită acum a doua oară..., cu aprobarea Sfântului Sinod, București, Editura Institutului biblic și de misiune ortodoxă al B.O.R., 1975.
Biblia, <i>Vulg.</i>	= <i>Biblia Sacra Vulgatae editionis</i> , ...Venetiis, apud Nicolaum Pezzana, MDCCXXXVII.
Brâncuș, <i>Concordanțe</i>	= Grigore Brâncuș, <i>Concordanțe lingvistice româno-albaneze</i> , Bibliotheca Thracologica XXX, București, M.E.N., Institutul Român de Tracologie, 1999.
Brâncuș, SILR	= Grigore Brâncuș, <i>Despre evoluția lat. -ulus în română</i> , în vol. <i>Studii de istorie a limbii române</i> , (I), București, EA, 2007, p. 158–160 (și urm.).
Brâncuș, VA	= Grigore Brâncuș, <i>Vocabularul autohton al limbii române</i> , București, EȘE, 1983.
Brugmann, <i>Abrégé</i>	= K. Brugmann, <i>Abrégé de grammaire comparée des langues indo-européennes</i> , traduit par J. Bloch, A. Cuny et A. Ernout, sous la direction de A. Meillet et R. Gauthiot, Paris, 1905.
Çabej, InILA	= Eqrem Çabej, <i>Introducere în istoria limbii albaneză</i> . Traducere din albaneză: Adriana Ionescu. <i>Prefață, note, bibliografie</i> : C. Poghiric. Editura Universității din București, 1997.
Çabej, SE	= Eqrem Çabej, <i>Studime etimologjike në fushë të shqipes</i> , I, <i>Hyrje</i> . Tiranë, Akademia e Shkencave, Instituti i Gjuhësisë, 1982 (vol II: literale A–B, 1976; vol. III: literale C–D, 1987).

⁴² Adresez calde mulțumiri doamnei Cătălina Vătășescu, cercetător științific principal la Institutul de Studii Sud-Est Europene al Academiei Române, pentru sprijinul primit la completarea bibliografiei cuvântului *abur*, precum și pentru observațiile făcute pe marginea unei prime versiuni a acestui articol.

- Caciuperi, 1996 = Apostol N. Caciuperi, *Dicționar român-aromân*, editat de Katharina Caciuperi-Titz & Herbert-Werner-Mühlroth, Ed. Atlas.
- CADE = *Dicționarul enciclopedic ilustrat „Cartea Românească”*, Partea I: I.-A. Candrea, *Dicționarul limbii române din trecut și de astăzi*, București, 1931.
- Candrea, *Le consonantisme* = I.-A. Candrea-Hecht, *Les éléments latins de la langue roumaine. Le consonantisme*. Paris, Librairie Émile Bouillon, Éditeur, 1902.
- CDDE = I.-A. Candrea, Ov. Densusianu, *Dicționarul etimologic al limbii române. Elementele latine* [A – Putea], București, 1907–1914.
- Chivu, 1978 = Gh. Chivu, *Copiștii Codicelui Sturdzan*, în LR, 27, nr. 1, p. 59–71.
- Chivu, 1993 = Vezi CS.
- Cihac, DEDR = A. de Cihac, *Dictionnaire d'étymologie daco-romane*, I, II, Francfort s/M – Berlin – București, 1870, 1879.
- Ciorănescu (CDER) = Al. Cioranescu, *Diccionario Etimológico Rumano*, Tenerife, Universidad de la Laguna, 1958-1966 (Versiunea românească: DER. *Dicționarul etimologic al limbii române*, București, Saeculum I.O., 2001).
- Coresi, 1577 = Diaconul Coresi, *Psaltirea slavo-română (1577) în comparație cu psaltirile coresiene din 1570 și din 1589*. Text stabilit, introducere și indice de Stela Toma. București, 1976.
- Corominas–Pascual = Joan Corominas, José A. Pascual, *Diccionario crítico etimológico castellano e hispánico*, I–V, Madrid, Editorial Gredos, 1991.
- CS = *Codex Sturdzanus*. Studiu filologic, studiu lingvistic, ediție de text și indice de cuvinte de Gheorghe Chivu. [București], EA, 1993.
- DA = Academia Română, *Dicționarul limbii române* (A – De, F – Lojniță). București, Socec și Sfetea, (1907) – 1913–1949.
- Demiraj, AS = Bardhyl Demiraj, *Albanische Studien (Untersuchungen zum albanischen Erbwortschatz)*, Amsterdam – Atlanta, GA, Editions Rodopi B.V., 1997.
- Densusianu, HLR/ ILR = Ovid Densusianu, *Histoire de la langue roumaine*, I–II, Paris, 1901, 1938. Traducere în limba română: *Istoria limbii române*, I–II, București, EȘ, 1961.
- Diez, EWR = Friedrich Diez, *Etymologisches Wörterbuch der romanischen Sprachen*, I, II, (1852), Dritte verbesserte und vermehrte Ausgabe, Bonn, Bei Adolph Marcus, 1869.
- Dimitrescu, 1964 = Florica Dimitrescu, *Contribuții la repartizarea regională a lexicului românesc în secolul al XVI-lea*, în SCL, 15, nr. 4, p. 539–559.
- Dimitrescu, 1967 = Florica Dimitrescu, *Introducere în fonetica istorică a limbii române*, București, Editura Științifică.
- DLR = Academia Română, *Dicționarul limbii române*, serie nouă. Tom IV–XIV (Literele D–E; K–Z), București, EA, 1965–2010.
- Dosoței, Ps. v. = Dosoftei, mitropolitul Moldovei, *Psaltirea în versuri* (1673), în *Opere*, I., *Versuri*. Ediție critică de N.A. Ursu. Studiu introductiv de Al. Andriescu. București, Minerva, 1978.
- DR = *Dacoromania*, Buletinul „Muzeului limbii române”, condus de S. Pușcariu, Cluj, 1920–1948.
- Duridanov = Duridanov, *Thrakisch-dakische Studien*, I Teil, *Die thrakisch- und dakisch-baltischen Sprachbeziehungen*, Sofia, 1969.
- FEW = Walther von Wartburg, *Französisches etymologisches wörterbuch. Eine darstellung des galloromanischen sprachschatzes*. 1. Band, A – B. Tübingen, J.C.B. Mohr (P. Siebeck), 1948.

- Gheție, 1978 = Ion Gheție, *Psaltirea Hurmuzachi și filiația Psaltirilor românești din secolele al XVI-lea și al XVII-lea*, în LR, 27, nr. 1, p. 51–57.
- Gheție, 1982 = Ion Gheție, *Banatul și textele rotacizante*, în LR, 31, nr. 3, p. 238–246.
- uglea, 1944 = G. Giuglea, *Uralte Schichten und Entwicklungsstufen in der Struktur der dakorumänischen Sprache*, Sibiu.
- Gl. dial. Olt. = *Glosar Dialectal Oltenia*, întocmit sub conducerea lui Boris Cazacu, de Galina Ghiculete, Paul Lăzărescu, Nicolae Saramandu și Magdalena Vulpe. București, Editura Academiei, 1967.
- Guțu, DL-R = G. Guțu, *Dicționar latin-român*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- Hamp, 1975 = Eric P. Hamp, *Abur*, în RRL, XX, 5, p. 499–500.
- Hasdeu, EMR = B.P. Hasdeu, *Etymologicum Magnum Romaniae. Dicționarul limbei istorice și poporane a românilor*, I–IV, București, Socec, 1887–1893; ed. Gr. Brâncuș, I–III, București, Minerva, 1972–1976.
- Haust, DL = Jean Haust, *Le dialecte wallon de Liège (2me partie). Dictionnaire liégeois*, Liège, 1933 [2008].
- Kokona, *Fj.Sh.-Fr.* = Vedat Kokona, *Fjalor shqip – frengjisht*, Tiranë, 1977.
- Krahe = Hans Krahe, *Die Sprache der Illyrier, Erster Teil: Die Quellen*, Wiesbaden, 1955.
- ILR, II = C. Poghirc, *Influența autohtonă*, în : Academia R.S. România, *Istoria limbii române*, vol. II., București, 1969.
- Ionescu, 1980 = Adriana Ionescu, *Sufixul românesc -ură*, în LR, nr. 5, p. 501–502.
- Ionescu, 1985 = Adriana Ionescu, *Lexicul românesc de proveniență autohtonă în textele din sec. al XVI-lea–al XVIII-lea*, București, Universitatea din București, Facultatea de Limba și Literatura Română.
- LB = *Lesicon / Românesc-Lătescu-Ungures/-cu-Nemțescu / quare/* De mai mulți autori, în cursul' a trideci, si / mai multor ani s'au lucrat. În Buda. Cu Tipariul' si cu Chieltuelele Tipografiei a Crăiescei Universității Unguresci. 1825.
- LaurM = August Tr. Laurian, I.C. Massim, *Dictionariulu limbei romane*, București, I–IV, 1871–1876.
- LEI = Akademie der Wissenschaften und der Literatur – Mainz. *Lessico etimologico italiano. Edito per incarico della Commissione per la Filologia Romanza da Max Pfister*. Wiesbaden, Dr. Ludwig Reichert Verlag, Band I, 1979–1984.
- Mardarie, *Lex.* = Mardarie Cozianul, *Lexicon slavo-românesc și tâlcuirea numelor din 1649...* studiu, note și indicele cuvintelor românești de Grigorie Crețu... București, Carol Göbl, 1900.
- Mareș, 1982 = Alexandru Mareș, *Filiația Psaltirilor românești din secolul al XVI-lea*, în vol.: Universitatea din București, Institutul de Lingvistică, *Cele mai vechi texte românești*, Contribuții filologice și lingvistice. Coordonator: Ion Gheție. București, p. 207–261.
- Mareș, 2006 = Alexandru Mareș, *Cărți populare din secolele al XVI-lea – al XVIII-lea. Contribuții filologice*, București, FNȘA, 2006.
- MDA = Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Micul dicționar academic*, 4 vol., București, UE, 2001–2003.
- Meyer, EWA = Gustav Meyer, *Etymologisches Wörterbuch der albanesischen Sprache*, Strassburg, 1891.
- Meyer, 1892 = Gustav Meyer, *Albanesische Studien*, III., *Lautlehre der indogermanischen Bestandtheile des Albanesischen*, Viena, 1892.
- Meyer-Lübke, *Grammaire* = W. Meyer-Lübke, *Grammaire des langues romanes*, t. II, *Morphologie*, Paris, 1895.

- Miklosich, AlbF = Franz Miklosich, *Albanische Forschungen*, I. *Die slavischen Elemente im Albanischen* (Denkschriften der Akademie, Wien, XIX, 1870, p. 337–374), II. *Die romanischen Elemente im Albanischen* (DAW, XX, 1871, p. 1–88).
- Orel, AED = Vl. Orel, *Albanian Etymological Dictionary*, Brill, Leiden - Boston - Köln, 1998.
- Papahagi, DDA = Tache Papahagi, *Dicționarul dialectului aromân, general și etimologic*. Ediția a doua, augmentată. [București], EA, 1974.
- Parlangeli, *StMs*. = Oronzo Parlangeli, *Studi Mesapici* (Iscrizioni, lessico, glosse e indici), Milano (Mem. Ist. Lomb. – Acc. Sci. Lett., vol. XXVI), 1960.
- Pascu, SR = George Pascu, *Sufixe românești*, București – Leipzig – Viena, Edițiunea Academiei Române, 1916.
- Petrovici, 1965 = Emil Petrovici, *Note etimologice. Abur*. În CL, X, 1965, p. 357–358.
- PH, (2005) = *Psaltirea Hurmuzaki*, vol. I, Studiu filologic, studiu lingvistic și ediție de Ion Gheție și Mirela Teodorescu; vol. II. *Indice de cuvinte*, de Rovena Șenchi. Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, București, EA, 2005.
- Philippide, *Principii* = Alexandru Philippide, *Principii de istoria limbii*, 1894, în *Opere alese. Teoria limbii*, editate de G. Ivănescu și Carmen-Gabriela Pamfil. Cu un studiu introductiv și comentarii de G. Ivănescu. București, EA, 1984 (pp. 1–225).
- Pisani, 1947 = Vittore Pisani, *Albanica*, în „Revue des études indo-européennes”, Tome IV, fasc. 1–2, Bucarest – Paris, p. 5–20.
- Poghirc = vezi ILR, II.
- Pokorny, IEW = Julius Pokorny, *Indogermanisches etymologisches Wörterbuch*, Bern und München; Band I–II, 1965.
- PS, (1916) = *Psaltirea Scheiană*, ed. critică de I.-A. Candrea, II. *Textul și glosarele*, București.
- Psalmii, 1993 = Biblioteca Scripturii, XI, *Psalmii*, Arhiepiscopia romano-catolică, București [Milano, Garzanti Editore].
- Pușcariu, EW = Sextil Pușcariu, *Etymologisches Wörterbuch der rumänischen Sprache*, I, *Lateinisches Element...*, Heidelberg, 1905.
- Pușcariu, LR, I / II = Sextil Pușcariu, *Limba română*, vol. I, *Privire generală*, București, Editura Fundațiilor Regale, 1940; vol. II, *Rostirea*, București, EA, (1959) 1994.
- REW³ = W. Meyer-Lübke, *Romanisches Etymologisches Wörterbuch*. 3. vollständig neu bearbeitete Auflage. Heidelberg, 1935. (7., unveränderte Auflage, 2009.)
- Russu, *Ilirii* = I.I. Russu, *Ilirii. Istoria – Limba și onomastica – Romanizarea*, București, EA, 1969.
- Russu, ER = I.I. Russu, *Etnogeneza românilor. Fondul autohton traco-dacic și componenta latino-romană*, București, EȘE, 1981.
- Sala, *Contributions* = Marius Sala, *Contributions à la phonétique historique du roumain*, Paris, Éditions Klincksieck, 1976.
- Sala, IER = Marius Sala, *Introducere în etimologia limbii române*, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, „*Etymologica*” 20, București, EA, 2005.
- Schmidt, KZ = Manfred Erwin Schmidt, *Untersuchungen zur albanischen Sprachgeschichte*, în „Zeitschrift für vergleichende Sprachforschung auf dem Gebiete der indogermanischen Sprachen, begründet von A. Kuhn”, 57. Band, Göttingen, 1930, p. 1–42.

- Scriban = August Scriban, *Dicționarul limbii românești*, Iași, Inst. de arte grafice „Presa bună”, 1939.
- SDEM = N. Raevschi, M. Gabinschi (redactori), *Scurt dicționar etimologic al limbii moldovenești*, Chișinău, ESV, 1978.
- SJP = *Słownik języka polskiego*, ułożony pod redakcją Adama Kryńskiego i Władysława Niedźwiedzkiego. Tom IV, Warszawa, 1908.
- Topciu–Melonashi = Renata Topciu, Ana Melonashi, Luan Topciu, *Dicționar albanez-român/ Fjalor shqip-rumanisht*, [Iași], Polirom, 2003.
- Vătășescu, 1997 = Cătălina Vătășescu, *Vocabularul de origine latină din limba albaneză în comparație cu româna*, Ministerul Educației, Institutul Român de Tracologie, „Bibliotheca thracologica”, XIX, București.
- Vătășescu, 1999 = Cătălina Vătășescu, *Alb. -ullë, rom. -ură în cuvinte de origine latină*, în LR, XLVIII, nr. 1–2, p. 173–178.
- Vătășescu, 2006 = Cătălina Vătășescu, *Studii româno-albaneze. Note semantice și etimologice*. Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, „*Etymologica*” 26, București, EA.
- Vinereanu, 2008 (2009) = Mihai Vinereanu, *Dicționar etimologic al limbii române pe baza cercetărilor de indo-europenistică*, București, Alcor Edimpex.
- Wald–Slușanschi, ILIE = Lucia Wald, Dan Slușanschi, în colaborare cu Francisca Băltăceanu, *Introducere în studiul limbii și culturii indo-europene*, București, EȘE, 1987.
- Walde–Hofmann, LEW = Alois Walde, *Lateinisches etymologisches Wörterbuch*, 3 neubearbeitete Auflage von J. B. Hofmann, I, II, Heidelberg, 1954.
- Walde–Pokorny/ WP = Alois Walde, Julius Pokorny, *Vergleichendes Wörterbuch der Indogermanischen Sprachen*, I–III, Berlin – Leipzig, vol I, 1930; vol. II. 1927.
- VLW = Aug. Doutrepoint, Jules Feller, Jean Haust, *Vocabulaire général de la Langue Wallonne*, în „Bulletin de la Société Liégeoise de Littérature Wallonne”, N°s 1 et 2, 1906, p. 59 și urm. Vezi: www.archive.org/stream/bulletinduct.

DIFFICULTIES OF THE ROMANIAN ETYMOLOGIES: **ABUR**

Abstract

Based on new research into Romanian and Albanian historical phonetics, the author demonstrates that both Rom. *abur* and Alb. *avull* (with the older/ Geg. form *abull*) „steam, vapour” have a Vlg. Latin origin: **abbūlus* < Lat. *albūlus* „(something) whitish (such as the whitish vapours exhaled in cold air)” + an hypothetical Daco-Moesian **awolo* „breath” + Vlg. Lat. **abbūllus*, back formation from **ab-bullāre* „to steam” (< *bullāre* „to seethe, to bubble up”), cf. **abburāre* „to burn, to singe” but also (dialectal) „to boil over, to seethe” etc.

Cuvinte-cheie: abur, vapori fierbinți, suflare; legi fonetice istorice românești și albaneze; cuvinte latine populare moștenite; substratul traco-dac al limbii române; comparația indo-europeană; contaminarea fonetică/ semantică.

Keywords: steam, hot vapours, breath; historical-phonetic laws in Romanian and Albanian; inherited Vlg. Latin words; Thraco-Dacian substratum in Romanian; Indo-European comparison; phonetic/ semantic contamination.

București, Șoseaua Iancului nr. 10, apart. 40

Iulia Mărgărit

O FAMILIE DE CUVINTE ÎNTREGITĂ: *COAJĂ*, *COJĂ*, *COJAN* ?

1. Cuvântul *coajă*, de origine slavă < *кожа*, sub aspectul sensurilor, a stat în atenția lingviștilor, în nenumărate rânduri. Astfel, Sextil Pușcariu semnalează și comentează *coajă* printre termenii de origine slavă care, pe terenul limbii române, și-au modificat înțelesul: „*învăli* nu mai însemnează «înfașura», ca slavul *valiti*, *clîn* nu *cui* ca slavul *klinŭ*, *coajă* nu «piele», cel puțin la dacoromâni și aromâni, ca slavul *kóža*” (LR, I, 282). Ulterior, ocupându-se de „împrumuturile vechi sud-slave în limba română”, G. Mihăilă discută termenul din același punct de vedere. El enumeră principalele accepții cu care acesta este cunoscut, urmând, până la un punct, DA: a. „scoarță (de copac etc.)”; b. „învelișul exterior al fructelor, al semințelor etc.”; c. „învelișul oului”; d. „partea exterioară, mai tare, a unor elemente coapte, fripte etc.”; e. „crusta unei răni”; f. „scoarța pământului”; g. (înv., rar.) „învelișul tare al unor moluște sau crustacee” (Mihăilă 1960, 76). Împărtășind punctul de vedere al înaintașului său, G. Mihăilă exclude sensul 8. din DA [fig.] „vită foarte slabă”. Prin desfășurarea astfel limitată, lingvistul marchează absența înțelesului „*pellis*” (Bernecker: 597) al etimonului slav, păstrat în bg. *кожа* a. „piele (de om, de animal); b. „blană, piele de animal”; scr. *kóža* „piele (de om, de animal); blană”; sloven. *kóža* „idem”, rus., ucr. *кожа* a. „piele”; b. „blană prelucrată” (*ibid.*). Așadar, până la o anumită dată, s-a susținut, în mod unanim, că semantismul etimologic al împrumutului vechi slav *coajă* nu s-a perpetuat în limba română.

2. Cea mai veche atestare de care dispunem, *coajă* „piele de animal”, provine din Muntenia: *Locul era pe moșia unor oameni pitici. Cetățile și colibe lor erau făcute din coji de oaie* (P. Ispirescu, *Basme păgânești*, 1879, 62). Către începutul secolului trecut, Herzog, Gherasim, M., IV: 235, au consemnat, pentru Bucovina *coajă* cu evoluție de sens: de la „piele” la „vită, animal numai piele”, cu alte cuvinte „vită foarte slabă”. Accepția, în compusul *coajă de vacă*, fusese atestată pentru Moldova, cu ceva timp înainte (valorificată ulterior în DA): *Demult, hăt demult, pe când bunica mamei era copilă mică, în orașelul Neamț trăia o femeie văduvă care avea ca avere câteva coji de vaci, niște oițe și un băiețel slab și el de sufla vântul prin el* (Șez., VII, 137). Probabil, sintagma *coji de vaci* definește, animalele indicate, într-un stadiu de degradare fizică, corespunzător expresiei „piele și os”. Reținem, prin urmare, semantismul dialectal *coajă* „vită (vacă) extrem de slabă”. După îndelungată vreme, aproximativ o jumătate de secol, acesta este semnalat, într-un spațiu total diferit (Făgăraș, com. Șercaia, satul Vad), unde *coajă* reapare tot ca termen peiorativ „vită slabă, neîngrijită” (*Lexic reg.*, II: 41). Sensul (înv. și fig.) „vită sau oaie foarte slabă” este actualizat recent în MDA s.v. 18.–19.

Relativ în aceeași perioadă, *Gl. Argeș* (1957) aduce date în plus, căci s.v. *coajă*, întâlnim grupate câteva expresii al căror nucleu nominal semnifică, de

această dată, „piele (la om)”: *a-i da (a-i trage) (cuiva) pe coajă* „a bate”; *a întări din coajă* (sau *din piele*), așadar, în completarea autorului, a. „a răbda, a suferi”; b. „a refuza cuiva ceva, a se face a nu pricepe”; *a fi tare de coajă* „a suferi, a răbda; a fi încăpățânat, a nu ceda”. Corespondența celei de a doua expresii, *a întări din coajă* (sau *din piele*), menționată de către autor, ne întărește convingerea că neîndoielnic vechiul termen slav a continuat să supraviețuiască la nivel dialectal. În varianta *a o lua pe coajă*, expresia se întâlnește în ținutul învecinat (Teleorman), după cum atestă opera lui M. Preda: *Ce dracu o fi acolo în Spania, ce caută nemții acolo? – Ce să caute, răspunse Cocoșilă, Vrea s-o ia pe coajă!* (Moromeții, 1955: 130). *Îa spune, Polino, vrei s-o iei pe coajă? spuse tatăl, amenințător (id., ibid.: 237). Vreți să vie directorul și s-o luați pe coajă?* (op. cit.: 423). Mai târziu, aceeași expresie apare și în opera lui D. R. Popescu, *Orașul îngerilor*, 1985: 177: *No, zic, ai început bine! O iei tu pe coajă!*”. Din mărturia orală a scriitorului, acesta cunoaște structura citată din Oltenia, unde a copilărit. Mai amintim *Ostinato*, 21, de Paul Goma, ca și *Păsările*, 94, de Alexandru Ivasiuc, care înscriu termenul în aceeași zonă a atestărilor pentru *coajă*, recte, Transilvania și Muntenia. În ultima dintre provincii, de altfel, expresia în diverse variante, are curs destul de larg, în prezent.

În același sens, al informațiilor referitoare la termenul discutat, atlasele lingvistice regionale aduc noi mărturii referitoare la conservarea înțelesului etimologic. Pe hărțile ALRR – Munt. și Dobr., I, h. 1. MN, în puncte din Teleorman, Olt, Argeș, Dâmbovița și Giurgiu, respectiv, pct. 770, 773, 779, 757, 767, 768, 770–773, 788, 796, 802, 803, 806, 827, a fost notat, ca *pl. tant.*, *coji* „mătrează”¹, afecțiune legată de... pielea capului (la om) (*am făcut coji în cap; ele [femeile] știe, că să lă mai des / pct. 770; are coji în cap / pct. 779*), cu același semantism, compusele *coji de cap / pct. 716, coji din cap, ibid. / pct. 827*, dar și la animale, *coji* „boală de piele la oi, manifestată prin descuamare și căderea lânii” (*ibid.*, V, Pl. 157 / pct. 714, 763, 773, 827, 891), reprezentând județele Prahova, Argeș, Olt, Constanța. De fapt, *coajă*, semnificând „piele (la animale)” și figurat „piele la om”, este și firesc ca dezvoltarea de sens „boală de piele” să urmeze același paralelism. În aceste condiții, considerăm că putem afirma, fără riscuri, faptul că termenul *coajă*, cu sensul originar „piele”, a pătruns în limba română. În plus, apelând la dialectele sud-dunărene, găsim elementele care să ne sprijine afirmația.

Așa, de pildă, împrumutul slav, cu accepția menționată, s-a păstrat și în meglenoromână: *Dúpu țea rugăcúnğa, mulărğa ărmási grăăuă și rudí ună fěată, cu cōajă di pōrcu prísti ia*. (După acea rugăciune, nevasta rămase grea și născu o fată cu piele de porc pe ea). DP 183/5; *Cuǎja aǔ dǎrǎra fuǎli, di si puǎrtǎ ǎpu*. (Pielea

¹ Vezi, în acest sens, definiția termenului din DEX, „părțile de epidermă de culoare albicioasă care se desprind de pe pielea capului”. De fapt, termenul *coji*, *pl. tant.*, cu semantism dialectal, amintește fr. *pellicules*. Similitudinea dintre acestea, prin semantismul exprimat, pare deplină, cu mențiunea că termenul romanic și formal, prin aspectul său diminutival, amintește baza derivativă (*pellis*), fragmentată în mici particule = *pellicules*.

o făcură burduf, ca să care apă) MP 244/1; *U scuási cǔǎja* [di cápră] di pri ia sfiási fǎtǎ. (Scoase pielea [de capră] de pe ea, [și] se făcu fată.) MP 128/7; *Gáida i fátă din únă cǔǎ di uáǎ.* (Cimpoiul e făcut dintr-o piele de oaie). Cerna T. *Cǔǎ di (la) ókǎ.* Pleoapă. ALR I, 1, h. 17/013².

Poziția consolidată a vechiului împrumut slav în lexicul meglenoromân se reflectă și în faptul că numele a generat ca și în dacoromână, numeroase expresii: *L'-u anflǒ cǔǎja.* (Lit. I-a umflat pielea = I-a tras o bătaie). Cap 172/32; *Cǔǎja u scǔǎti.* (Scoate pielea [de pe om], îl sărăcește.) Cap 172/34; *Mi turésti coj di mǎccǎ.* (Lit. Îmi aruncă blănuri de urs. = Îmi vinde blana ursului din pădure.) Pap M 66/11; *Neágrǎ cǔǎǎ-n lipís pri fǎtǎ.* (Lit. fig. Neagră piele mi-ai lipit pe față. = M-ai întristat.) Cap 191/5; *Lǎ prumǎncǒ cǔǎja.* (A început să-l „mănânce” pielea.) Dms, s.v.; *Ai cǔǎǎ grǎsǎ.* (Lit. Ai piele groasă. = Ai obrazul gros.) Dms.

Raportul dacoromână-meglenoromână i-a preocupat pe lingviști care au exprimat opinii diferite. Ov. Densusianu considera meglenoromâna „un subdialect al dialectului dacoromân” (ILR, I, 214). În acest sens, el oferă o listă a cuvintelor existente numai în meglenoromână și dacoromână (cf. *antsileg* – *înțeleg* – ar. *prindu*; *arzint* – *argint* – ar. *asime*; *drum* – *drum* – ar. *kale*; *flǎari* – *floare* – ar. *lilitse*; *friguri* – *friguri* – ar. *h'jávrog*; *frik* – *frig* – ar. *arcǎare*; *criel*, *crier*, – ar. *mǒduǒ*, *minte*; *leç* – *leac* – ar. *yatrie*; *moş* – *moş* – ar. *auş*; *nas* – *nas* – ar. *nare*; *pimint* – *pământ* – ar. *lok*; *skimp* – *schimb* – ar. *aleksesku*; *timp* – *timp* – ar. *keró*, *an*; *trimet* – *trimet* – ar. *pitrek*; *utsit* – *ucid* – ar. *vatom*; *vink* – *înving* – ar. *nikisescu* (Densusianu, ILR, 214; *Dialectologie*, 103). Recent, Atanasov 2002, 284 susține aceeași apropiere, punând accent pe elementele vechi slave comune dacoromânei și meglenoromânei. El confirmă *coajǎ* (p. 111, 165, 284), pl. *coj* (p. 112, 163, 175) între împrumuturile vechi slave, identificând un număr destul de mare de elemente comune meglenoromânei și dacoromânei: *ǎmplítiri* – *împleti*; *ǎnvǎrtiri* – *învǎrti*; *babǎ* – ~; *brazdǎ* – ~; *cleşti* – *cleşte*; *clóput* – *clopot*; *cǎn*, *cǎnǎti* – *clin*; *cǔǎǎ* „piele” – ~; *cojoc* – ~; *cǔǎsǎ* – ~; *coş* – ~; *cusítǎ* – *cosítǎ*; *gǎrdu* – *gard*; *gréndi* – *grindǎ*; *gǎrşiri*, *gǎrşóri* „a greşi, a uita” – *greşi*; *gléznǎ* – ~; *gol* „dezbrăcat” – *gol*; *gréblǎ* – ~; *guniri* – *goni*; *izvór*, *izvórcǎ* – *izvor*; *jal'* „necaz” – *jale*; *jar* – ~; *lapuvítǎ* – *lapovítǎ*; *lipiri* – *lipi*; *lǒncǎ* – *luncǎ*; *lupátǎ* – *lopatǎ*; *nivǎstǎ* – *nevestǎ*; *mǎncǎ* – *móncǎ* – *muncǎ*; *mǎncíri* „a se chinui”; *nivolǎ* – *nevoie*; *pǎrleaz* – *pârleaz*; *pǎrlóg* – *pârloagǎ*; *pǎtíc*, *pétic* – *petic*; *plaz* – ~; *plátiri* – *plăti*; *prag* – ~; *pumǎnǎ* – *pomanǎ*; *pupǎriri* – *opǎri*; *rǎnǎ* – *ranǎ*; *rǎniri* – *rǎni*; *rǎşniţǎ* – *rǎşniţǎ*; *rǎşniri* – *rǎşni*; *sítǎ* – ~; *scǎmpu* – *scǎmp*; *slab* – ~; *sútǎ* – ~; *trup* – ~; *ubráz* – *obraz*; *vrǎmi* – *vreme*. Reproducerea integrală a listei demonstrează, pe de o parte, apropierea dintre meglenoromână și dacoromână, pe de altă parte,

² Exemplele au fost preluate din *Dicţionar meglenoromân*, coordonator Nicolae Saramandu, în curs de publicare (cf. „Fonetica și dialectologie”, 2010).

evidențiază semantismul etimologic al unor termeni necomentat de către autor în vreun fel: cel dintâi, *coajă* „piele” (cf. ar. *kele*), apoi *gol* „dezbrăcat” (cf. *goli* refl. „a se dezbrăca”, în sec. al XVI-lea, *dezgoli* „idem”, în graiurile românești din *Bulgaria* – Mărgărit, CES, 94), *mănciri* „a se chinui, la care a fost omis corespondentul *munci*, ori glosa *măncă*, *mōncă* „chin, necaz”; la altele, semantismul indicat nu apare în dacoromână: *greși* „uita”, probabil, un aport ulterior al mediului neoslav. Poziția lui Sextil Pușcariu și Theodor Capidan, care susțin originea sud-dunăreană a meglenoromânilor nu interesează în cazul de față.

3. Pe lângă numele *coajă*, textele dialectal-folclorice atestă prezența verbului *coji*, cu înțeles etimologic, „a îndepărta pielea unui animal, a jupui, a despuia”, un derivat intern, atestând indirect baza derivativă *coajă*. Cea mai dintâi atestare de care dispunem, provine din Bistrița-Năsăud, verbul fiind înregistrat într-un glosar local (v. Iuliu Bugnariu, *Dicționar poporal*. Cuvinte românești din jurul Năsăudului, de popor grăite și tot pentru popor alcătuite, „Gazeta de Transilvania”, Brașov 1887/1888). Aproximativ în aceeași epocă, termenul a fost înregistrat în partea sudică a țării, în creații folclorice: *Dat-a ciuta fără de vad, / Eu mai jos că m-am lăsat / Cu murgu-n apă-am intrat: / În sulică c-o luai / Și pe mal c-o aruncai / Zăbovii pân ce-o cojii* (= belii) (Teodorescu, P. P., 69). Adaosul din paranteză pare o intervenție, deloc întâmplătoare, a culegătorului: *Unii la berbeci cojea* (= jupuiiau) / *Alții lemne grămădea, / Alții carne perpelea* (id., *ibid.*, 515). Procedul ar putea semnifica preocuparea autorului pentru dezambiguizarea textelor și îndepărtarea posibilităților de percepere eronată a verbului *coji*. Același semantism apare și în texte din Bucovina, publicate puțin timp mai târziu: *Alții oi că cojea, / Alții maiuri* [= ficiți] *pârjolea, / Inimioara-și mai prindea* (Vasiliu, *Cântece*, 17).

Materialele dialectale culese în anii din urmă, după principiile AFLR, îmbogățesc atestările. În acest sens, volumele de texte dialectale din partea sudică a țării, aduc astfel de mărturii: *Când să cojește pielea unui ied sau a unui miel, anume pentru burduf, nu să mai spintecă peste tot* (AFLR / pct. 679, Cepari, Argeș). *Am pus rosacu acolo* [în cabină], *că dimineața să-l cojim și când el* [jderul] *a înviat, răcăia în rosac* [= rucsac] (TDM, I, 56, pct. 676, Lerești, Argeș): *Mielu-l cojim frumos* (AFLR / pct. 721, Andreiașu de Jos, Vrancea). Aici se cuvine să subliniem o anumită extensiune a semantismului de bază, prin cuprinderea altor agenți în afara omului. De pildă, acțiunea prin care se îndepărtează *coaja* poate fi săvârșită și de animalele de pradă: [Ursul] *nu mănâncă carnea, dăcât o cojește oaia, rămâne pielea-ntreagă. O cojește ca omu, cu ghearele dă alături pielea* (AFLR / pct. 674, Nucșoara, Argeș). Informațiile din ALRR – Munt. și Dobr., V, Pl. 180, cuprinzând răspunsuri la chestiunea [2529] „Ce zici că faci cu mielul, când, după ce l-ai tăiat ieși pielea de pe el?” confirmă, pentru verbul *coji*, aproximativ aceleași zone din partea sudică a țării, de unde au fost extrase exemplele citate *supra*, respectiv, Argeș (majoritar, pct. 674, 676, 677, 681, 682) și Vrancea (pct. 721). Secvența redundantă *cojește pielea* atestă perpetuarea bazei derivative, indirect ca verb, preferat, pentru transparența lui lexicală.

3.1. Verbul *coji* a dezvoltat un sens figurat „a bate foarte tare pe cineva (până la a-i lua pielea)”, sens cu care a fost atestat în Pârtești de Jos, Suceava: *Dacă mai faci o poznă te cojesc* (LR, XI, 1962, nr. 6, 648), *ad-litteram*, „îți iau *coața* = pielea” (cf. *a fi vai și amar de pielea cuiva* – v. DLR s.v. *piele* I.1.). Același înțeles, dar pe baza expresiei corespunzătoare, a fost notat de Herzog, Gherasim, M. IV 43: *a coji* (pe cineva) *în bățai* „a(-l) bate bine”.

În paralel cu acest verb, dicționarele înregistrează un paronim, dar cu același sens, *coși*, atestat începând cu LB. Cele mai multe atestări provin din Bucovina și din nordul Moldovei: *De n-ar afla toate în rânduială și macul strâns până-ntr-un fir, curat-curățel, apoi să știe că or coși-o în bătaie* (Sbiera, *Povești*, 214/2). *Ia ciomagul lui de vâcărie, căci era vâcar și unde prinde a mi-l croi pe cel de la margine, adică pe bietul Sfântu Petrea [...]. Atunci Sfântul Petrea zise: „– Doamne, mai dă-te și Tu la margine, că pe mine m-a coșit în bătaie!”* (Șez., I, 264/12 – Suceava). *De nu-i repede la picior, îl coșește de bătaie* (Elena Sevastos, *Nunta*, 260/16). *Îți vine câteodată să-i coșești în bătaie, dac-ai sta să te potrivești lor* (Creangă, *Amintiri*, 39/6).

Apropierea paronimică determină suprapunerea acestora: *Mă coșeșc și m-or cojit puricii* (Herzog, Gherasim, M, IV, 241, 243).

3.2. DA consideră *coși* un împrumut din ruteană, SDLR optează pentru rusă *kokošiti* „a bate” ori sârbă *kòsiti* „a sfâșia”, atribuind aceluiași verb ambele accepții: 1. „bat rău, snopesc, burdușesc”: *L-a coșit în bătaie*, dar și 2. „ciupesc, pișc tare”: *Ne-au coșit țânțarii* (Creangă). CADE procedează similar, reunind ambele înțelesuri s.v. *coși*, cu repartitia „Mold., Bucov., Trans.”

Greu departajabile, formal și semantic, *coji* / *coși* ar putea avea aceeași origine. Formal, descendența *coși* < *coji* nu este imposibilă. Menționăm că în ALRR – Munt. și Dobr., V, Pl. 157 / pct. 714, pentru „boală la oi, manifestată prin descuamare și căderea lânii”, se indică în pct. 714 var. *coși* în loc de *coji*. Această posibilitate ar fi deschis drumul către etimologia populară și posibilitatea ca, cel puțin unele acțiuni să fie raportate la *coș*, ~-i „inflamații mici ale pielii provocate de înțepăturile unor insecte (purici, țânțari)”. Situația a fost favorizată de restrângerea tot mai evidentă a ariei de răspândire a fostului împrumut slav *coajă* și a verbului corespunzător, creat pe terenul limbii române. De altfel, pentru început, în absența unor materiale dialectale sistematice, informațiile în privința acestora erau cu totul precare. Așa se și explică poziția DA de s.v. *coși* III (Prin apropiere de *coajă*, refl. „a se coji, a se beli de scoarță”; tranz. „a coji, a beli” LB). Departajarea celor două paronime s-a operat până la un punct, căci dacă ambele variante *coji*, *cogi* înseamnă „a bate zdravăn”, în schimb *coși*, cu excepția atestării *cogi* din Bucovina (v. Herzog, Gherasim, M, IV, 241, 243), pare specializat pentru agresiunea insectelor mici, iar *coji*, la rândul lui, la fel de specializat pentru acțiunea omului (ori a animalelor) asupra altor animale = „écorcher”. De asemenea, *coji* exprimă și sensul „a bate” în grade diferite, până la a desprinde pielea cuiva, care „a luat-o pe coajă”.

4. Termenul *coajă* atrage atenția în explicațiile lingvistice ale lui Gh. Ghibănescu. Referindu-se la influența slavă asupra limbii române, el observă că unele dintre

cuvintele slavone au fost întrebuințate „pentru a numi lucrurile de același fel în seria animalelor și a plantelor” (*Vorbe*, 24), întrucât existau deja suficienți termeni moșteniți din latină. Un astfel de caz „elocvent” este considerat de Ghibănescu „slavicul *coață*, alături cu latinul *piele*” (*ibid.*). În explicațiile următoare, el elaborează o adevărată etimologie pe baza nucleului *coață*: *Numai pielea nespălată se coajește*. [= se durifică, crapă, amintind pielea animalelor, căci devine *coață*, ca a acestora, accepție neevaluată de Gh. Ghibănescu], *altfel copacii la noi au coajă, iar nu piele, pot avea cel puțin pieluță. Muntenii care au văzut pe cei de la șes că umblă cu pulpele goale și deci au pielea crăpată, i-au poreclit în derâdere cojenii, adică au coajă pe trup în loc de piele (id., ibid.)*. Pentru Ghibănescu metafora *coață pe trup* semnifică „scoarță de copac” și nu „piele de animal, îngroșată, degradată de condițiile improprie de viață”. În sensul afirmațiilor autorului citat, menționăm participiul *cojit(ă)* [referitor la mâini sau la picioare, sub aspectul pielii] „asprite, cu crăpături, amintind prin duritate *coaja* animalelor”: *Învârtind căciulile în mâinile lor, cojite de soare și de ger* (Delavrancea, *Sultănică*, 174). *Privirile lui se opreau pe mâinile ei... cojite și butucănoase* (Vlahuță, *Nușele*, 16). Cu alte cuvinte, participiul verbului corespunzător semnifică [despre pielea umană] „a deveni *coață*”.

4.1. În fond, Ghibănescu, pentru a explica conturarea termenului peiorativ, raportează *cojan* la *coață* „scoarță” și nu la accepția „piele”, care, neîngrijită corespunzător *se coajește*, capătă atribute de *coață*. CDER, 2181, nu respinge ipoteza, ci o nuanțează: [Cojenilor] *obișnuind să meargă cu pulpele goale, pielea li se îngroașă până ajunge la aspect de scoarță, dar, mai curând, este vorba de o etimologie populară; trebuie să ne gândim la o evoluție de la „scoarță, coajă” la „aspru, cu grunji” și de aici la „necioplit, grosolan”*. Și Ciorănescu (ca și Ghibănescu), nu are în vedere semantismul etimologic al termenului, atras și derutat de un altul actual „scoarță (de copac)”.

4.2. În esență, *cojan* constituie un termen peiorativ. Dicționarele, cu excepția SDLR, oferă definiții din care rezultă respectiva calitate a termenului, începând chiar cu Laurian, Massim: „apelațiune ce muntenii sau mocanii aplică câmpenilor, așa încât **munteanu** sau **mocanu** se opune la *cojanu*. DA 1. „poreclă dată țăranilor munteni de către ardeleni (Părvescu, *Hora*); numire dată în batjocură sau ca insultă de către **munteni** (locuitori de la munte) *câmpenilor*; numire folosită pentru a deosebi **mocanii** de la plai de podgoreni (*cojanii*) de la vale”. CADE „poreclă dată locuitorilor de la șes de către cei de la munte”; „poreclă dată **țăranilor din Muntenia** de către *ardeleni*”. SDLR „câmpen, locuitor de la câmp”. TDRG (nu tratează termenul!). NȘDU (reg. în opoziție cu *mocan*) „locuitor de la câmpie” (s.v. *coață*). MDA 1. „poreclă dată țăranilor din Muntenia de către ardeleni. 2. „nume depreciativ dat de locuitorii din zone muntoase și deluroase țăranilor de la șes”. 3. „nume întrebuințat pentru a face distincția între mocanii de la plai și podgoreni de la vale”.

Dacă, în general, *mocan(i)* definește locuitorii dintr-o provincie a țării (Transilvania), în opoziție cu cei din Muntenia, sau pe cei de la munte, în opoziție cu cei de la șes, *cojani*, alteori distincția de bază devine operantă în cadrul aceluiași

ținut (cf. Arvinte, *Terminologia*, 157, *cojan* „poreclă dată unui locuitor din regiunea de deal a Moldovei de către cei de la munte”). Indiferent de esența definiției, termenul își păstrează constant caracterul de poreclă și o anumită conotație peiorativă.

4.3. Pentru început, diferențele între cele două categorii erau evidente în port, după care erau recunoscuți³: „În unele locuri vedeam numai **cojani**, în altele erau numai **mocani**. În câte un sat îi găseam și pe unii și pe alții. Și între ei observam deosebiri. **Cojanii** își băteau joc de cearecii **mocanului**. Acesta își lega mireasa cu **giumbir**, **cojanul** cu **bariș**. Celălalt dăruia numai la masa-mare și râdea de «calicia» **cojanilor**” (Gr. Antipa, *Pescăria și pescuitul în România*, 1916, 745). Confruntarea dintre cele două categorii este descrisă pentru jud. Râmnicul-Sărat de I. Stoian, *Păstoritul*. Situația a devenit, rapid, tranșantă în sensul că *mocan* și *cojan* se atribuia reciproc ca supremă injurie. M. Preda (*Moromeții*, 300) consemnează un schimb de cuvinte la nivelul director / învățător în Siliștea-Gumești: „**Mocane!** Ai venit aicea în **ițari** și te-ai ghifluit ca un porc și acuma urli și strigi la el de parcă ar fi ordonanța ta! Obraznicule! Nerușinat ce ești, fir-ai al dracului de **mocan!**” În timp, lucrurile au luat o întorsătură neașteptată. În unele locuri, mocanii au revenit din ce în ce mai des, la marginea unei pădurici sau a unei gârle apărând „o nouă târlă, adică un nou mic sat mocănesc. Astfel, câmpia Râmnicului [Sărat] se umplu de aceste târle. Ele se mutau din loc în loc după pășune. Locurile rămase după mutarea lor se numeau «siliști» și erau privite ca cele mai bune pentru agricultură” (Stoian, *Păstoritul*, 42). În acest fel, între *mocani* și *cojani*, s-a creat o anumită relație, unii preluând „cu bucurie” locurile „îngrășate” de ceilalți. Dar *târlele* s-au alipit satelor *de cojani*, astfel încât localnicii stabili și păstorii au început lupta pentru supremație. Uneori, *cojanii* au fost asimilați de noile așezări mocănești, alteori s-a întâmplat invers: agricultura a trecut pe planul întâi, păstoritul rămânând în plan secund. „*Mocanii* au devenit agricultori, îndeletnicire practică cu «un fel de silă»” (Stoian, *op. cit.*, 42). Ei pretind să fie socotiți în continuare *mocani*, chiar dacă nu mai au niciun „pkičior de oai”, ca dovadă a prestigiului cu care aceștia percepușeră odinioară termenul. Stabiliți, în același mod, în Dobrogea, devenind sedentari (= localnici), ei afirmă și întrețin același sentiment față de populația agricolă băștinașă: „Pentru locuitorii locului, pentru **mocani** adică, cel care vine din aceste părți cu terenuri arabile, privit cu dispreț, este un **cojan**, termen a cărui origine nu a putut fi pe de-a-ntregul lămurită. Există un antagonism între aceste două părți de neam, ca cel ce exista cândva între geții de la mal și dacii de la munte”. (Nicolae Iorga, *Locul Românilor în istoria universală*, Editura Științifică și Enciclopedică, 1985, p. 108).

Cojan în conformitate cu opera lui Panait Istrati a cunoscut o specializare de sens pe care dicționarele nu au înregistrat-o. El denumeste „țăranul”, în general, și

³ Desemnarea cu un nume sau altul i-a însoțit pe purtătorii lor în timp și în spațiu. În comunitățile românești din Ucraina, situate la est de Bug, am întâlnit *Mocăni* ca nume a unei părți din sat, dar și a locuitorilor acesteia, fără să se mai știe explicația: *Mocăni, eu așa am apucat, da de ce ne zice așa, eu nu știu. Ne ducem de vale în țentră: „Iacă au venit mocăni!”* (Alexandrovka, raion Voznesensk, reg. Nikolaev).

„țăranul sărac”, în special, din Bărăgan, cu alte cuvinte, *cojan* reprezintă un sinonim pentru categoria socială amintită. De altfel, în *Ciulinii Bărăganului*, termenul apare constant cu înțelesul „țăran (din partea locului)”, cu ambele nuanțări semantice:

1. „țăran”:

Uite: domnu' Vasilică, judecător la Călărași, domnu' Andrei, ceaprazar la București, domnu' Tache, mare stămbar la Brăila! Aștia toți sunt băieți de *cojan* de pe la noi. Ce-ar fi fost ei azi, dacă nu plecau? Argați! Niște târâie-brâu! Și-au ajuns oameni! (Ciulinii, 197)⁴;

E faimoasa lor expoziție, toată numai clădiri albe, răsărite ca din basme. Sunt expuse acolo de toate, mai ales case țărănești, un sat românesc cum noi habar n-avem, familii de *cojani* grăsulii și îmbrăcați în costume naționale, care-arată parc-ar fi toți numai primari, niște vite nemaipomenit de frumoase care nu seamănă deloc cu cele pe care ni le mănâncă nouă câinii. (p. 241). Niciodată n-am fi crezut că mizeria *cojanilor* și cruzimea boierilor ar putea dezvălui asemenea grozăvii. (p. 251)⁵.

2. „țăran sărac”:

Era o mulțime de *cojani* cu căruțele, gata să ne ducă până la Fetești sau și mai departe încă. (184).

Cu fața zbârcită de amărăciune, *cojanul* cântărea în palmă știuletele, îl privea lung, îl mirosea și se vâicărea. Erau niște bieți nevoiași, vlășcenii ăștea, la fel cu-ai noștri de pe Ialomița: *slabi, numai piele și os*, cu fruntea brăzdată de tineri încă, privirea tulbure, nebărbierii cu săptămânile. Pe cămășile lor, lungi pân' la genunchi, nu mai puteai număra peticele. Pantaloul nu era decât o grămadă de zdrențe. *Desculți, cu capul gol*, adevărați cerșetori, mă durea sufletul pentru ei de parcă mi-ar fi fost toți neamuri. Nevestele lor, dacă treceau de treizeci de ani, păreau bătrâne (p. 222).

Era un țigan pricopsit, unul dintre acei rotari-fierari care au pământuri frumoase și mănoase muncite de *cojani* ca de-alde noi. (p. 180).

S-au dus *cojanii* singuri la curte, dar boierul, care era și deputatul județului, tocmai plecase la București, în noaptea aia. Logofătul îi primi și mai rău decât primarul: îi înjură urât de tot și puse pe argați să-i gonească (p. 229).

— Așa e! Așa e! strigară *cojanii*. Vrem pământurile noastre! (p. 234).

5. În legătură cu originea termenului, subliniem faptul că dicționarele, majoritar, au omis problema din structura articolului corespunzător, tratând cuvântul fără a onora paragraful rezervat etimonului. În SDLR se propune v. sl. *kožanŭ* poate, după Philippide, O. A., 114 ca de altfel și în DEXI, dintre dicționarele recente. Anterior, Laurian, Massim (Glosar) au considerat cuvântul, după formă, un derivat de la *coajă*, fapt care ni se pare evident. Dar autorii pleacă și de la argumente de ordin semantic, considerând esențială pentru *coajă* „însemnarea «piele de oaie»”. Prin urmare, *cojan* ar semnifica „cel care poartă vestminte din piele de oaie”. Pentru astfel de haine ni se par potriviți, mai ales, *mocanii*, în calitatea lor de *oieri*, și nu cîmpenii, recunoscuți pentru sărăcia lor, și prin urmare, pentru imposibilitatea de a fi avut în proprietate atâtea oi, încât să poarte, cu toții, cojoace, dacă aceasta ar fi explicația reală.

⁴ Citatele au fost extrase în totalitate din aceeași operă a lui P. Istrati, *Ciulinii Bărăganului*, Chișinău, „Litera”, 1997.

⁵ Mulțumim, și pe această cale, colegului Victor Celac, care ne-a pus la dispoziție citate din corpusul de texte electronice al Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”.

Poate că Ghibănescu a intuit motivația poreclei, generată de faptul că locuitorii de la câmpie umblau, de regulă, fără încălțăminte, mai mult decât în regiunile muntoase, și nu își protejau pielea, „ajutați” de sărăcie, dar și de climă. Aspectul rebarbativ al epidermei, durificat de grele încercări și schimbări de anotimpuri, cărora aceștia din urmă le făceau față statornic cu picioarele goale (v. *supra*: *slabi, numai piele și os; desculți, cu capul gol*), aminteau, probabil, pielea animalelor, care multă vreme a continuat să se numească cu împrumutul slav *coajă*. De aici și transferul onomastic, ca termen peiorativ, pentru vitele slabe, neproductive în Bucovina (v. *supra*), Maramureș, astăzi chiar (informație orală), sudul Transilvaniei. Probabil, exemplarele „piele și os”, au fost supranumit *coji*, înfățișarea acestora devenind cu desăvârșire respingătoare. Este foarte probabil ca țăranii de la câmpie, prin starea și aspectul picioarelor, mai mereu fără încălțăminte ori al mâinilor, să fi amintit astfel de animale și să-și fi atras supranumele. De aceea, celui care, prin fizicul său evoca, ceea ce se numea metaforic *coajă*, i s-ar fi atribuit sugestiv, într-o anumită perioadă, porecla *cojan*.

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

- AFLR = *Arhiva fonogramică a limbii române* a Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”.
- ALR I, 1, 2 = *Atlasul lingvistic român*. Publicat de Muzeul limbii române din Cluj, sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Partea I, vol. I. Cluj, 1938 [h. 1–150], vol. II, Sibiu, Leipzig, 1942 [h. 150–302], (punctele 012 Liumnița, 013 Țarnareca; anchete efectuate de Sever Pop).
- ALRR - Munt. și Dobr. = *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Muntenia și Dobrogea*, de Teofil Teaha, Mihai Conțiu, Ion Ionică, Paul Lăzărescu, Bogdan Marinescu, Valeriu Rusu, Nicolae Saramandu, Magdalena Vulpe, București, I-II, 1996; III, 2001; de Teofil Teaha (coord.), Ion Ionică, Bogdan Marinescu, Nicolae Saramandu, Magdalena Vulpe, IV, 2004; de Teofil Teaha (coord.), Bogdan Marinescu, Nicolae Saramandu, V, 2007.
- Arvinte, *Terminologia* = V. Arvinte, *Terminologia exploatării lemnului și a plutăritului*, în „Studii și cercetări științifice”, Filologie, Anul VII (1957), fasc., p. 1–185.
- Atanasov 2002 = Petar Atanasov, *Meglenoromâna azi*, Editura Academiei Române.
- Bernecker = E. Berneker, *Slawisches etymologisches Wörterbuch*, I Band (A–L), Heidelberg, 1908.
- Cap = Th. Capidan, *Meglenoromânii. Literatura populară la meglenoromâni*, vol. II, 1928.
- Densusianu, ILR = Ovid Densusianu, *Istoria limbii române*, Ediție îngrijită de J. Byck, vol. I, II, București, 1961.
- DEXI = *Dicționar explicativ ilustrat*, coordonator științific Eugenia Dima, ARC, Gunivar, 2007.
- Dialectologie = *Dialectologie română*, de Matilda Caragiu Marioțeanu, Ștefan Giosu, Liliana Ionescu-Ruxândoiu, Romulus Todoran, Editura didactică și pedagogică, 1977.
- Dms = Nicolae Paia, Teodor Minda, *Dicționar meglino-român* (lucrare în manuscris aflată în *Arhiva* Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”.
- DP = Dimitrie Papatsafa, *Prikozmur din Meglenia (Мегленеко – Влашки прикази)*, Skopje [1997].

- Ghibănescu, *Vorbe* = Gh. Ghibănescu, *Din traista cu vorbe* (101 curiere literare), Iași, 1906.
- Gl. Argeș = D. Udrescu, *Glosar regional Argeș*, 1967.
- GS = *Grai și suflet*. Revista Institutului de Filologie și Folclor, publicată de Ovid Densusianu. București (1924) ș.u.
- Herzog, Gherasim = Eugen Herog, Vasile Gherasim, *Graiul dialectului mărginean*, în „Codrii Cosminului”, 1924, p. 355–401.
- Laurian, Massim = A.T. Laurian și I.C. Massim, *Dicționarul limbei române*, I–II, 1871, 1876.
- Lexic. reg.* = *Lexic regional*, I, redactor coordonator: Gh. Bulgăr, 1960; II, redactor-coordonator: Lucreția Mareș, 1967 (Societatea de Științe Istorice și Filologice).
- MDA = Academia Română, Institutul de Lingvistică Iorgu Iordan-Al. Rosetti; *Micul Dicționar Academic*, vol. I, Literele A–C, 2001; vol. II, Literele D–H, 2002; vol. III, Literele I–Pr, 2003; vol. IV, Literele Pr–Z, 2003, București, UE.
- Mihăilă 1960 = Gh. Mihăilă, *Împrumuturi vechi sud-slave*, București.
- Pap M = Pericle Papahagi, *Megleno-românii. Studiu etnografico-filologic*. Partea III, *Texte*, 1902, p. 45–184.
- Pârvescu 1908 = Pompiliu Pârvescu, *Hora din Cartal*, I, București.
- Philippide, O. A. = Al. Philippide, *Opere alese. Teoria limbii*. Editate de G. Ivănescu și Carmen-Gabriela Pamfil. Cu studiu introductiv și comentarii de G. Ivănescu. București, Editura Academiei, 1984.
- Pușcariu, LR = Sextil Pușcariu, *Limba română*. Vol. I. *Privire generală*. București, 1940.
- Sbiera, *Povești* = Ion al lui G. Sbiera, *Povești populare românești*. Din popor luate și poporului date de... Cernăuți, 1886.
- SDLR = August Scriban, *Dicționarul limbii românești (etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaisme, neologisme, provincialisme)*. Edițiunea întâia, Iași, 1939.
- Sevastos, *Nunta* = E. Sevastos, *Nunta la români*, Studiu istorico-etnografic comparativ. București, 1889.
- Stoian, *Păstoritul* = I. Stoian, *Păstoritul în Râmnicu-Sărat*. (În revista „Grai și suflet”, VI, 1934).
- Șez. = *Șezătoarea*. Revistă pentru literatură și tradiții populare, Fălțiceni. Anul I, 1892 ș. u.
- Teodorescu, P. P. = G. Dem. Teodorescu, *Poesii populare române*, Culegere de..., București, 1885.
- TDM, I = *Texte dialectale. Muntenia*, sub conducerea lui Boris Cazacu. Vol. I, de Galina Ghiculete, Paul Lăzărescu, Maria Marin, Bogdan Marinescu, Ruxandra Pană, Magdalena Vulpe, București, 1973.
- Vasilu, *Cântece* = Al. Vasilu, *Cântece, urări și bocete de-ale poporului*, adunate de..., 1909.

COAJĂ, COJAN, COJI, UNE FAMILLE LEXICALE COMPLÉTÉE?

(Résumé)

L'auteur discute «le cas» d'un vieux emprunt slave, *coajă*, dont le sémantisme étymologique, selon certains linguistes (Sextil Pușcariu, Gheorghe Mihăilă) n'existerait plus en roumain.

En partant des choix des matériaux dialectaux, plus vieux et plus nouveaux, la présente intervention commente «le destin» de ce terme, conservé exclusivement dans les parlers, au sens originaire de «peau» (d'homme ou d'animal). Plus encore, en base du même sens, on a développé une microfamille lexicale: le verbe *coji* et le nom *cojan*.

Cuvinte-cheie: coajă, cojan, coji, derivare, derivat, mocan.

Mots-clés: coajă, cojan, coji, dérivation, dérivé, pastoureau.

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13

Florin Vasilescu

NOTE ETIMOLOGICE: *GHIFTUIRE*, *GHIFTUI*, *ZVECUI*

Ghiftuire, ghiftui

În articolul dedicat cuvântului *ghiftui* din DA nu se propune o soluție clară. În alt dicționar academic, în DEX, cuvântul apare cu mențiunea „Et. nec.” Soluția autorilor acestui dicționar se explică desigur prin rezerva față de ipoteza propusă de N. Drăganu, DR I, 1920–1921, p. 316, după care avem de a face cu un derivat al germanului Gift «venin» (a se vedea și DR IV, 1924–1926, partea a 2-a, p. 749). Acestei explicații i se raliază D. Marmeliuc, în LR VIII, 1959, 6, p. 32.

Andrei Avram exprimă îndoieli în legătură cu această soluție, afirmând că sursele menționate în DA, citate din operele lui D. Cantemir, C. Conachi, V. Alecsandri, au puține șanse de a fi fost supuse unei influențe germane și că este greu de văzut cum s-ar fi putut ajunge de la sensul germanului „Gift” la cel al verbului românesc. De asemenea, Andrei Avram respinge soluția dată de August Scriban¹: ghiftui ar fi „rudă” cu buft „chișcă, stomah [sic] de porc; cârnaț... făcut din acest stomah; om gras” (a se vedea și TDRG: „Viell. verw. mit buft, bufie”).

În urma analizei, Andrei Avram propune pentru *ghiftui* soluția unui împrumut din ucraineană, „гивтати (cu o oclisivă velară sonoră la inițială), varianta dialectală a lui ковтати, care înseamnă „a înghiți; a înghiți cu lăcomie, a înfuleca”².

Soluția domnului Andrei Avram, ce pare corectă din punct de vedere fonetic și semantic, ridică totuși probleme din punctul de vedere al circulației, semanticii și stilisticii acestui cuvânt. O dată, pentru că atestările din DA provin din surse susceptibile a fi avut contact cu limba germană (Cantemir și ECONOMIA). Apoi, este probabil că atât V. Alecsandri, cât și C. Conachi (celebru traducător în epocă) cunoșteau limba germană. Să nu uităm că o bună parte din țară se afla în Imperiul Austro-Ungar (nordul Moldovei din 1775). De altfel, Alecsandri își amintește în „Vasile Porojan” cum în copilărie conjuga verbe grecești și germane. În plan semantic, verbele „a înghiți cu lăcomie, a înfuleca” nu conțin nuanța de preaplin care îngreunează din *ghiftui*. Distincția, care apare atenuată în DEX, este bine marcată în DA: „A îndopa cu mâncare, mai mult decât trebuie, *până la dezgust* (s.n., F.V.)”. Această nuanță este foarte clar redată în fabula *Două mance ș-un copil* a lui Alecu Donici, din care cităm:

¹ Scriban, D. = August Scriban, *Dicționarul limbii românești*. (Etimologii, înțelesuri, exemple, citațiuni, arhaizme, neologizme, provincializme). Edițiunea întâia. Iași, Institutul de Arte Grafice „Presa Bună”, 1939.

² Andrei Avram, *Noi contribuții etimologice*, Editura Univers Enciclopedic, București, 2001, p. 105.

„El însă deodată trăia mai mult sugând, Căci mancele și muma mi-l îndopau pe rând, Încât după o vreme așa îl ghiftuise, Că copilașul gingaș de tot se bolnăvise. Mai-mai era să moară, dar soarta l-au scutit.”

Prin urmare, considerăm că soluția lui N. Drăganu este aproape de adevăr, dar trebuie nuanțată. Prima atestare a cuvântului *ghiftuire* apare sub forma „biftuire”, în *Istoria ieroglifică* a lui Dimitrie Cantemir. Cuvântul care pare să-l fi inspirat pe Cantemir este germanul *[Ver]giftung*, ale cărui sensuri sunt „otrăvire” și „intoxicare”³. Trebuie menționat că în germană există un număr impresionant de cuvinte cu elementul de compunere „-gift-”, care sugerează aspectul otrăvitor sau toxic. Forma verbului este *[ver]giften*, din care se ajunge foarte ușor la „ghiftui”. De altfel, germanul *giftung* se utilizează și astăzi, în toxicologie, unde înseamnă „ingerarea unei substanțe nepericuloase care prin metabolizare devine toxică” – sens apropiat de sensul românului *ghiftuire*. Forma *biftuire* utilizată de Cantemir se poate datora hipercorectitudinii – soluție acceptată de Andrei Avram, pe baza sugestiei din DA. Putem formula însă și o altă ipoteză: în acest caz, Cantemir încifrează și mai bine alegoria sa, fiind vorba de crocodil, deci de turci. El atrage atenția asupra corupției otomane (supraalimentarea care se manifestă ca o boală) folosind un cuvânt din germană, pe care îl transformă pentru a evita, pentru orice eventualitate, neplăceri posibile sau poate pentru a solicita înțelegerea complice a cititorului.

Zvecui

Cuvântul, care apare în DLR și în DEX, are menționat la rubrica dedicată etimologiei notița „Et. nec.”. Nici în NDU nu se propune vreo soluție pentru etimologia acestui cuvânt. Cum se știe că mulți termeni de cizmărie au fost introduși în limba română din limba germană⁴, autorii unui dicționar mai nou, DEXI, propun drept etimon germanul *zwicken*, care înseamnă „a întinde fețele de încălțăminte pe calapod”. Soluția pare aproape de adevăr, mai ales că în DTGR există mai multe cuvinte care ar susține această ipoteză: *zwick* „cui de tras”, *zwickerei* „atelier de tras pe calapod”, *zwickmaschine* „mașină de tras (pielărie)”. Se ridică totuși un semn de întrebare: de ce forma cuvântului român nu este *zvicui*? În definiția din DLR a cuvântului *zvecui*, „a întinde fețele de încălțăminte pe calapod (fixând în cuie) pentru a lucra; a trage pe calapod.”, paranteza este un indiciu care ne trimite spre un alt cuvânt german, anume *zwecken*. *Zwecken* înseamnă „a întinde fixând cu cuie, a țintui cu cuie”⁵. Comparând cele două cuvinte, *zwecken* și *zwicken*, pare că cel de al doilea este mai aproape de zilele noastre (vezi mașina de tras pielărie). Neavând însă surse de atestare mai vechi decât DL, vom ține seama de apropierea de cuvântul românesc și vom propune drept etimon forma *zwecken*.

³ Pentru „otrăvi” Cantemir folosește cuvântul moștenit din latină *topseca*.

⁴ A se vedea Simion C. Mândrescu, *Influența culturii germane asupra noastră. Influența germană asupra limbei române*. Iași, Tip. „Dacia”, 1904.

⁵ *Dicționar german-român*, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan și Al. Rosetti”, Editura Univers Enciclopedic, București, 2007

ABREVIERI

- DA = (Academia Română) *Dicționarul limbii române*. Sub conducerea lui Sextil Pușcariu. Tomul II. Partea I: *F–I*. București, Monitorul Oficial și Imprimeriile Statului. Imprimeria Națională, 1934.
- DEX = *Dicționarul explicativ al limbii române*. Ediția a II-a. Conducătorii lucrării: acad. Ion Coteanu, Lucreția Mareș. București, Editura Univers Enciclopedic, 1998 (Academia Română. Institutul de Lingvistică din București).
- DEXI = *Dicționar explicativ ilustrat al limbii române*, Editura ARC, Editura Gunivas, Chișinău, 2007.
- DR. I ș. u. = „Dacoromania”. Buletinul Muzeului Limbii Române, condus de Sextil Pușcariu. Cluj. Anul I (1920–1921) ș.u. [vol. X: conducător: G. Giuglea, Șt. Pașcu, E. Petrovici, Al. Procopovici, S. Pușcariu ; vol. XI Director : Șt. Pașcu, E. Petrovici].
- DL = *Dicționarul limbii române literare contemporane*. Volumul al IV-lea: *S–Z* (1958). (Academia Română).
- DLR = *Dicționarul limbii române*. Serie nouă. Redactori responsabili: acad. Iorgu Iordan, acad. Alexandru Graur și acad. Ion Coteanu. Din anul 2000, redactori responsabili: acad. Marius Sala și acad. Gheorghe Mihăilă. București, Editura Academiei. Tomul XIV. Litera Z, 2000. (Academia Română).
- DTGR = *Dicționar tehnic german-român*, Editura Tehnică, 1966.
- ECONOMIA = *Povățuire către Economia de câmp*, pentru folosul școalelor românești celor din Țara Ungurească și din părțile ei împreunate. Buda, Crăiasca Tipografie a Universității Ungurești, 1806.
- LR = „Limba română”. [București]. Academia Română. (Institutul de Lingvistică). Anul I (1952) ș.u.
- NDU = *Noul dicționar universal al limbii române*, Editura Litera Internațional, București, Chișinău, 2006.
- TDRG = Dr. H. Tiktin, *Rumänisch-deutsches Wörterbuch*. [Band I–III]. Bukarest, Staatsdruckerei. I: 1903; II: 1911; III: 1924.

ETYMOLOGICAL NOTES: GHIFTUIRE, GHIFTUI, ZVECUI

(Abstract)

The origin of the Romanian word “ghiftuire”, meaning “stuffing oneself with food up to the brink of nausea” is considered to be the German word “[Ver]giftung”, meaning “intoxication”. Also, the origin of “ghiftui” is the German word “[ver]giften”. The etymon for the word “zvecui” (a word used by shoemakers meaning, “to stretch the leather on the shoe last”) is considered to be the German “zwecken”, which has the meaning “to stretch (leather) fixing with small nails”.

Cuvinte-cheie: etimologie, ghiftuire, ghiftui, zvecui.

Keywords: etymology, ghiftuire, ghiftui, zvecui.

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

Alexandru Mareș

DESPRE PATERNITATEA *CRONICII*
ANONIME A MOLDOVEI (1661–1729)

1. Unul dintre letopisețele care continuă *Letopisețul țării Moldovei* al lui Miron Costin este cel denumit de specialiști *Cronica anonimă a Moldovei*. Scrierea narează evenimentele derulate în această provincie istorică din septembrie 1661 până în septembrie 1729. Ea reprezintă o compilație după cronicile vremii, partea originală conținută fiind redusă la perioada 1716–1729, adică la a treia domnie a lui Mihai Racoviță și la începutul primei domnii a lui Grigore Ghica. Din porunca domnitorului din urmă, cronica a fost inclusă într-o colecție de cronici românești aparținând lui Miron și Nicolae Costin¹, care a fost tradusă în limba greacă, la Iași în februarie 1729, de biv vel sulgerul Alexandru Amiras. Ulterior, în 1741, textul grecesc a beneficiat de o traducere în franceză realizată de Nicolas Génier.

Primul ei editor, Mihail Kogălniceanu, a considerat cronica o scriere anonimă, de unde și titlul sub care a publicat-o: *Cronica anonimă a țării Moldovei*². Menționarea de mai multe ori în cuprinsul scrierii a lui Alexandru Amiras l-a determinat pe I.G. Sbiera să vadă în acest personaj pe adevăratul ei autor³. Această opinie a fost curând îmbrățișată și de alți cercetători (Ovid Densusianu⁴, N. Iorga⁵, Sextil Pușcariu⁶, Giorge Pascu⁷, Șt. Ciobanu⁸), puțini fiind cei care au susținut în continuare că am avea a face cu o lucrare anonimă (Demostene Russo⁹, Constantin

¹ Pentru al cărei cuprins, vezi Dumitru Velciu, *Implicațiile erorii unui copist de manuscrise din 1712 asupra istoriografiei noastre*, în „Revista de istorie”, Tomul 27, 1974, nr. 2, p. 231–233.

² *Letopisișile țării Moldovii*, tom. III, Iași, 1846, p. 83–174, *Cronicile României sau letopisețele Moldaviei și Valahiei*, a doua edițiune, Tom. III, București, 1874, p. 97–180.

³ *Mișcări culturale și literare la românii din stânga Dunării în răstimpul de la 1504–1714*, Cernăuți, 1897, p. 182–185.

⁴ *Istoria literaturii române* [curs universitar; București], 1898, p. 616–620.

⁵ *Istoria literaturii române în secolul al XVIII-lea (1688–1821)*, vol. I, București, 1901, p. 468–481.

⁶ *Istoria literaturii române*, Vol. I, *Epoca veche*, Sibiu, 1921, p. 175; ediția a II-a, revăzută și întregită, Sibiu, 1930, p. 202, 204.

⁷ *Istoria literaturii române din secolul XVIII*, București, 1926, p. 66–70.

⁸ *Istoria literaturii române vechi*. Ediție îngrijită, note și prefață de Dan Horia Mazilu, București, 1989, p. 282. Autorul considera însă că scrierea „probabil, a fost scrisă în limba greacă și tradusă în românește (și nu invers cum cred unii)”.

⁹ *Cronica Ghiculeștilor*, în *Buletinul Comisiei istorice a României*, vol. 2, București, 1916, p. 18 („cronica atribuită lui Amiras”), p. 19 („Pseudo-Amiras”) și p. 20 („Cronica anonimă, care îndeobște se atribuie lui Amiras”).

Giurescu¹⁰). După Al Doilea Război Mondial, s-au găsit unii cercetători care, negând în mod explicit paternitatea lui Alexandru Amiras, l-au considerat pe autorul cronicii un anonim; în ochii lor acesta apărea ca „un om fără aversiune față de greci” (Al. Piru)¹¹, „un boier de curte, un intim al lui Grigore Ghica” (Ariadna Camariano – Cioran)¹², „om de cultură, probabil un boier cu învățătură” (Dan Simonescu)¹³. O opinie diferită va adopta acum Dumitru Velciu. Întemeiat pe nominalizarea de 12 ori în cuprinsul cronicii a lui Constantin Costache, el îi va atribui scrierea marelui dregător¹⁴. Ipoteza din urmă ca și ipoteza autorului anonim au fost curând după aceea combătute de C.A. Stoide. Cu acest prilej, istoricul ieșean a pledat pentru atribuirea cronicii lui Alexandru Amiras¹⁵. După un timp, Dumitru Velciu a revenit în favoarea tezei sale (autor Constantin Costache) printr-un studiu mai extins, din care însă nu a mai apucat să publice ultima parte, a patra¹⁶. Cu contribuția din urmă polemica s-a stins.

Examinarea argumentelor produse în susținerea diverselor ipoteze prezentate, precum și unele investigații proprii ne-au permis să ne formăm o părere destul de clară în privința autorului cronicii respective. În cele ce urmează, vom încerca să facem cunoscut punctul nostru de vedere, nu însă înainte de a supune unui examen critic principalele ipoteze enunțate.

2. Ne vom referi pentru început la ipoteza autorului anonim. Prin titlul atribuit cronicii respective de către Mihail Kogălniceanu, acesta a subliniat de fapt incapacitatea din acel moment de a se stabili identitatea autorului. Aceeași părere va reveni aproape, peste un secol, la aceia dintre cercetători care vor considera nesatisfăcătoare argumentele produse în sprijinul paternității lui Alexandru Amiras și, respectiv, a lui Constantin Costache. Câțiva dintre aceștia au întrevăzut în autorul cronicii profilul unui boier de curte. Dan Simonescu a încercat chiar să justifice treapta socială căreia i-ar fi aparținut autorul invocând nemulțumirea exprimată în cronică în privința faptului că, la un moment dat, boierii au fost puși să plătească desetina „țărănește”, precum țăranii¹⁷. Interpretarea ni se pare forțată, întrucât la plata „deseatinei țărănești”, cum o numește cronicarul, erau supuși acum

¹⁰ *Pseudo-Cronicari. I. Enache Kogălniceanu*, în *Buletinul Comisiei istorice a României*, vol. 2, București, 1916, p. 135, 137 („cronica tradusă în grecește de Amiras”).

¹¹ *Literatura română veche*, București, 1962, p. 386.

¹² În *Istoria literaturii române. I. Folclorul. Literatura română în perioada feudală (1400–1780)*, București, 1964, p. 646.

¹³ *Cronica anonimă a Moldovei 1661–1729 (Pseudo-Amiras)*. Studiu și ediție critică de Dan Simonescu, București, 1975, p. 22; se va cita în continuare Simonescu, *Pseudo-Amiras*.

¹⁴ Vezi recenzie la ediția lui Dan Simonescu, în „Revista de istorie”, Tomul 29, 1976, nr. 4, p. 621–625; se va cita în continuare Velciu, *Cronica*.

¹⁵ *Cronica anonimă și autorul ei*, în „Anuarul Institutului de Istorie și arheologie «A.D. Xenopol»”, XIII, 1976, p. 267–280.

¹⁶ „*Cronica anonimă a Moldovei, 1661–1729 (Pseudo-Amiras) și problema autorului ei (I)*, în „Limbă și literatură”, 1993, vol. I–II, p. 59–69, (II), 1993, vol. III–IV, p. 57–71; (III), 1994, vol. III–IV, p. 32–49; se va cita în continuare Velciu, *Cronica anonimă*.

¹⁷ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 22.

nu numai boierii, ci și mânăstirile și toate breslele¹⁸, deci o masă de nemulțumiți mult mai mare decât cea indicată de Dan Simonescu. Același editor opina că „este greu a identifica cu precizie numele acestui boier și o identificare ipotetică este inutilă”¹⁹. Afirmatia sa, pasibilă de o anumită subiectivitate, necesită să fie verificată prin examinarea critică a celor două ipoteze cu candidați desemnați la paternitate.

3. În ordine cronologică, ultima ipoteză formulată îl are ca protagonist pe Constantin Costache. Calitatea de autor al cronicii ce i-a fost atribuită se sprijină pe câteva dovezi inegale ca valoare și, în ultima analiză, lipsite de credibilitate.

Prima dintre ele o reprezintă menționarea lui Constantin Costache de 13 ori²⁰ în cuprinsul cronicii, cele mai multe mențiuni (9) în domnia lui Grigore Ghica, de a cărui încredere s-a bucurat și de la care a obținut înalte dregătorii. Examinarea acestor consemnări, relativ numeroase, nu este însă în măsură să confirme teza lui Dumitru Velciu. De exemplu, menționările lui Constantin Costache în timpul domniei lui Grigore Ghica se datorează funcției de hatman pe care acesta o deținea (patru dintre mențiuni privesc episodul confruntării cu tătarii nohai din Bugeac)²¹. Alteori, semnalarea sa în text are cauze fortuite: numirea sa de către turci în funcția de caimacam²², adică loțiitor domnesc, sau oprirea domnului aflat cu oastea în drum spre Abdula, pașa de Rumele, la „casăle” sale²³. E drept, aflăm și două mențiuni (numirea ca mare vornic al țării de jos²⁴ și desemnarea ca părtaș al „tainei” domnului²⁵), care îl indică drept om de încredere, la un moment dat, al lui Grigore Ghica, dar invocarea acestora este insuficientă pentru a-l impune ca autor al cronicii. Plasarea lui Constantin Costache în rolul cronicarului e îngreuiată și de absența sa din text în timpul domniilor lui Mihai Racoviță (1707–1709), Dimitrie Cantemir (1711) și Nicolae Mavrocordat (1711–1715), când a deținut demnitățile de mare comis²⁶ și mare stolnic²⁷, sau în timpul primei domnii a lui Nicolae Mavrocordat (1709–1710), când a făcut parte din grupul boierilor ostili domnitorului, care au fugit în Transilvania²⁸. Aceste detalii, pe care în calitate de autor ne-am fi așteptat să le găsim consemnate în cronica de față, le aflăm, în schimb, înregistrate, în alte cronici ale vremii.

Al doilea argument furnizat de Dumitru Velciu în sprijinul ipotezei sale este dedus din întreruperea cronicii în anul 1729. Curmarea bruscă în acest an a

¹⁸ *Ibidem*, p. 65.

¹⁹ *Ibidem*, p. 22.

²⁰ Cf. Velciu, *Cronica*, p. 624 („de nu mai puțin de 14 ori”) și Velciu, *Cronica anonimă (I)*, p. 67 („de nu mai puțin de 12 ori”).

²¹ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 134, 135, 136.

²² *Ibidem*, p. 122.

²³ *Ibidem*, p. 131.

²⁴ *Ibidem*, p. 126.

²⁵ *Ibidem*, p. 146.

²⁶ Ion Neculce, *Opere. Letopiseșul țării Moldovei și O samă de cuvinte*. Ediție critică și studiu introductiv de Gabriel Ștrempel, București, 1982, p. 475, 477, 515; se va cita în continuare Neculce, *Letopiseșul*.

²⁷ *Ibidem*, p. 626.

²⁸ *Ibidem*, p. 499–500.

evenimentelor narate s-ar datora faptului că Grigore Ghica, aflând de complotul îndreptat împotriva sa, la care au participat Iordache Lupul (văr primar cu Constantin Costache) și alți câțiva boieri, complot de care nu era străin nici Constantin Costache, i-a interzis acestuia din urmă să continue scrierea cronicii²⁹. În replică, C.A. Stoide se îndoiește că autorul cronicii ar fi fost Constantin Costache, „opozant iremediabil al lui Grigore Ghica și partizan al unei noi domnii a lui Mihai Racoviță”³⁰. Ne raliem și noi acestui punct de vedere, fiind greu de crezut că acest boier participant la complot³¹ putea descrie, de pe o poziție vădit favorabilă lui Grigore Ghica, uneltirile, prinderea și pedepsirea tovarășilor săi de „răzmeriță”³².

În sfârșit, în favoarea paternității lui Constantin Costache, Dumitru Velciu a invocat și funcția de al treilea logofăt pe care acesta a deținut-o la începutul carierei. Or, funcția respectivă, pe care au mai exercitat-o și alți scriitori de cronici (Grigore Ureche, Vasile Demian, Nicolae Costin), ar reprezenta un indiciu că înaltul dregător avea capacitatea de a scrie cronici³³. Acest indiciu, judecat el singur, nu are o valoare probantă, atâta timp cât alți demnitari, care la începutul carierei lor au trecut prin funcția de „treti logofăt”, nu s-au remarcat ulterior prin scrieri cu caracter istoric sau literar.

În concluzie, posibilitatea ca autorul cronicii să fi fost Constantin Costache nu poate fi admisă pe baza argumentelor invocate de Dumitru Velciu. În plus, în cronică sunt prezentate o serie de evenimente istorice, cum ar fi, de exemplu, cele privindu-l pe Carol al XII-lea, de care boierul moldovean era foarte probabil străin. Ne întrebăm apoi, urmându-l pe C. A. Stoide, ce interes l-ar fi putut mâna pe acest demnitar sau pe oricare alt boier român să prezinte „cu lux de amănunte isprăvile, cu mult exagerate, sau lipsite de orice semnificație” ale lui Amiras³⁴. Nici sub raport lingvistic, după cum vom vedea mai departe, cronica nu poate fi pusă în legătură cu Constantin Costache.

4. Am lăsat intenționat la urmă examinarea ipotezei care atribuie paternitatea cronicii lui Alexandru Amiras. Înainte de a trece la evaluarea ei critică, vom face o scurtă prezentare a biografiei acestui personaj.

Alexandru Amiras, adică *emir* în limba greacă³⁵, era, după cum singur mărturisește, din Smirna (Izmir). Se presupune că era grec. Cunoscător a mai multe limbi (greacă, turcă, tătară, franceză, italiană), ajunge, probabil în 1709, în slujba regelui suedez Carol al XII-lea, devenind secretar pentru limbile orientale³⁶. În anii

²⁹ Velciu, *Cronica*, p. 624; Velciu, *Cronica anonimă (I)*, p. 67.

³⁰ C.A. Stoide, *op. cit.*, p. 279.

³¹ Vezi Neculce, *Letopisețul*, p. 710, 711.

³² Vezi, de exemplu, relatarea prinderii și iertării lui Dumitrașco Racoviță (Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 139–140).

³³ Velciu, *Cronica*, p. 624; Velciu, *Cronica anonimă (I)*, p. 624.

³⁴ C.A. Stoide, *op. cit.*, p. 280.

³⁵ N. Iorga, *Istoria literaturii române în secolul al XVIII-lea*, p. 469, nota 2.

³⁶ Vezi *Autentica istoria di Carlo XII, Rè di Suezia, nel tempo della sua dimora in Turchia, la quale durò per cinque anni e tre mesi; ricavatta esattamente dal ragguaglio fattone dal sig. d'Amira; che lo hà servito in tutto il suddetto tempo, per suo primo interprete*, în N. Iorga, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, IX, București, 1905, p. 68 se va cita în continuare *Autentica istoria*.

următori, îl aflăm la Bender (Tighina)³⁷ în preajma regelui. Aici, în contact cu localnicii și cu unii români din oastea regelui³⁸, începe, probabil, să învețe românește. După 1714, când regele suedez părăsește aceste meleaguri, Amiras ajunge în Moldova, unde în timpul celei de a treia domnii a lui Mihai Racoviță devine mare ușier și apoi căminar³⁹. Din cronică reiese că Amiras era folosit de domnitor mai ales în tratativele cu tătarii și, ocazional, ca însoțitor al solilor care tranzitau Moldova⁴⁰. În prima domnie a lui Grigore Ghica e amintit ca biv vel sulger cu prilejul traducerii din turcă a firmanului de înnoire a domniei⁴¹. Se presupune că această funcție a dobândit-o la începutul domniei lui Grigore Ghica⁴². Din porunca acestuia, va traduce în limba greacă cronică de a cărei paternitate ne ocupăm⁴³. Amiras este și autorul unei istorii despre campaniile lui Carol al XII-lea în Turcia, păstrată în limba italiană⁴⁴. Lucrarea a fost redactată în scopul de a fi trimisă reginei Suediei, Ulrica Eleonora, sora lui Carol al XII-lea, pe lângă al cărei secretar Amiras intervenea din Constantinopol, în 1739, pentru obținerea unei recompense bănești⁴⁵. După o informație semnalată de C. A. Stoide, Amiras ar fi fost încă în viață în 1749, când la Constantinopol este înregistrat ca prenumarant la Οδοϋ μαθηματικῆς⁴⁶. Nu avem certitudinea că acel Αλεξανδρος Σλουτζιαρη, amintit pe lista prenumaranților este una și aceeași persoană cu Alexandru Amiras⁴⁷. S-ar putea, în schimb, ca o informație semnalată de D. Russo să-l ateste în viață pe Amiras în 1754. În fondul Bibliotecii Academiei Române se păstrează, în manuscris, *Istoria șahilor*, tradusă din turcă în greacă de Alexandru, fost mare portar în anul 1754, mai 10⁴⁸. Dezvăluind informația, Russo afirma: „nu pot spune dacă acest Alexandru e un fiu

³⁷ *Ibidem*, p. 50, 68, 71, 82.

³⁸ N. Iorga, *Un ofițer român în oastea lui Carol al XII-lea*, în „Analele Academiei Române”, Seria II, Tom. XXXIV, Mem. Secț. Ist., 1912, p. 865; V. Mihoarea, *Carol al XII-lea la Tighina*, în „Analele Academiei Române”, Mem. Secț. Ist., Seria III, Tomul XXV, Mem. 9, 1943, p. 450–451.

³⁹ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 78, 91, 97. Cu aceste funcții este pomenit Amiras și în *Condica lui Constantin Mavrocordat*; vezi N. Iorga, *Studii și documente cu privire la istoria românilor*, VI, București, 1904, p. 254 (nr. 388) și p. 328 (nr. 826).

⁴⁰ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 84, 85, 88, 97; cf. și relatarea lui Filip Orlic, în *Călători străini despre țările române*, vol. IX, volum îngrijit de Maria Holban (redactor responsabil), M.M. Alexandrescu-Dersca Bulgaru, Paul Cernovodeanu, București, 1997, p. 141.

⁴¹ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 144.

⁴² N. Iorga, *Istoria literaturii române în secolul al XVIII-lea*, p. 470; cf. C.A. Stoide, *op. cit.*, p. 275–276.

⁴³ Data conținută în titlul acestei traduceri (februarie 1729) se referă foarte probabil la începerea acțiunii de traducere (Velciu, *Cronica anonimă (II)*, p. 58; cf. Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 24, nota 69, C. A. Stoide, *op. cit.*, p. 274–276.

⁴⁴ Vezi *supra*, nota 36.

⁴⁵ Constantin I. Karadja, *Deux lettres du dragoman Alessandro Amira*, în „Revue historique du Sud-Est Européen”, VI, 1929, nr. 10–12, p. 336–339.

⁴⁶ *Op. cit.*, p. 276.

⁴⁷ Determinantul Σλουτζιαρη, care însoțește numele propriu ar putea avea și o altă semnificație, căci pe aceeași listă, numele lui Αλεξανδρος Σλουτζιαρη este precedat de cel al lui τραπεζιτη Δημητρακης Σλουτζιαρη (vezi N. Gaidagis, *Catalogul cărților grecești*, vol. II, Iași, 1975, p. 120).

⁴⁸ D. Russo, *op. cit.*, vol. I, p. 202, n. 1.

al lui Alexandru Amiras sau el însuși. Nu-mi pot explica cum Alexandru Amiras, după ce a fost *mare sluger în 1729*, își dă titlul de *fost mare portar în 1754*⁴⁹. Numeroasele coincidențe din această mențiune (nume, funcție, cunoașterea limbilor greacă și turcă, și chiar epoca) ne fac să credem că identificarea lui Alexandru Amiras ca traducător din turcă al *Istoriei șahilor* are mari șanse să corespundă realității.

5. Atribuirea *Cronicii Moldovei* pentru anii 1661–1729 lui Alexandru Amiras s-a întemeiat, cum am mai spus, pe menționarea sa în cuprinsul textului de șapte ori. Examinând mențiunile respective, I. G. Sbiera considera că evenimentele cărora le este asociat Amiras sunt „atât de neînsemnate în sine”, încât „ceilalți cronicari ca (sic!) drept cuvânt le-au trecut cu vederea”⁵⁰. Înregistrarea evenimentelor respective s-a datorat dorinței lui Amiras „de a-și eterniza într-acest chip numele său”⁵¹. În susținerea acestei paternități, I. G. Sbiera a mai invocat încă două considerente: 1) tonul encomiastic în care este descrisă domnia lui Grigore Ghica se află în legătură directă cu îndemnul pe care același domnitor l-a dat lui Amiras pentru a traduce în greacă compilația de cronici moldovene care se încheia cu prezentarea domniei sale; 2) sub raportul limbii și al stilului, traducerea firmanului de înnoire a domniei lui Grigore Ghica nu se deosebește de restul cronicii⁵². Examinând conținutul cronicii, N. Iorga, el însuși adept al ipotezei lui Sbiera, a atras atenția asupra unor știri externe a căror consemnare în scris s-a datorat lui Amiras⁵³.

Împotriva lui Alexandru Amiras, ca autor al cronicii, s-au formulat mai multe obiecții. În ordine strict cronologică, prima obiecție, care aparține Ariadnei Camariano-Cioran, se referă la faptul că numele lui Amiras nu este menționat în calitate de autor⁵⁴. Dacă ar fi fost autor, adaugă Dan Simonescu, ar fi fost de așteptat să-și indice paternitatea „măcar în traducerea grecească, dar în titlul acesteia, el spune clar că este numai traducătorul”⁵⁵. Contestatorii lui Amiras uită însă un lucru esențial: din momentul scrierii ei, cronica a fost adăugată la compilația de cronici moldovenești, tradusă ulterior de Amiras în greacă. Prin urmare, cronica a fost lipsită de titlu și, în egală măsură, de indicarea autorului, întrucât cuprinsul ei, care începea cu domnia lui Eustratie Dabija-Vodă, constituia urmarea firească a *Letopisețului țărâi Moldovei de la Aaron-Vodă încoace* al lui Miron Costin. Nefigurând ca autor al cronicii românești, numele lui Alexandru Amiras nu avea cum să apară în titlul compilației de cronici traduse în limba greacă.

Tot Ariadna Camariano-Cioran, constatând că evenimentele din cronică sunt narate la persoana a III-a, nega calitatea de autor a lui Amiras, căci într-o asemenea postură „ar fi vorbit despre sine la persoana întâia, cum fac alți cronicari, de exemplu Neculce”⁵⁶. Obiecția nu este hotărâtoare, o spune chiar Dumitru Velciu,

⁴⁹ *Ibidem*.

⁵⁰ I. G. Sbiera, *op. cit.*, p. 184–185.

⁵¹ *Ibidem*, p. 185.

⁵² *Ibidem*.

⁵³ *Istoria literaturii române în secolul al XVIII-lea*, p. 477, 478.

⁵⁴ Ariadna Camariano-Cioran, *op. cit.*, p. 645.

⁵⁵ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 21.

⁵⁶ Ariadna Camariano-Cioran, *op. cit.*, p. 645.

fiind cunoscut exemplul unor cronicari care vorbesc despre ei înșiși la persoana a III-a (Radu Popescu, Nicolae Costin)⁵⁷. Merită să reținem că la fel procedează Amiras când se referă la propria persoană în *Autentica istoria*⁵⁸.

S-a imputat ipotezei lui Sbiera și discrepanța dintre „prețuirea” arătată de Mihai Racoviță lui Amiras, prin demnitățile acordate (mare ușier, căminar) și criticile pe care acesta din urmă i le-a adus⁵⁹. Căutând să explice acest dezacord, C.A. Stoide l-a pus pe seama ingratitudinii lui Amiras⁶⁰. După părerea noastră, ar putea fi vorba și de o reacție sinceră a autorului, revoltat de numărul mare de dări fixate de acest domnitor extrem de cupid. Reacția a putut fi întrucâtva potențată de faptul că Grigore Ghica, cel care îi încredințase scrierea cronicii, era adversar al lui Mihai Racoviță.

Paternitatea lui Amiras a fost contestată, invocându-se și motivul că acesta nu a fost „ridicat la vreo dregătorie superioară” de Grigore Ghica, pomenit în cronică drept „domnu vrednic de vecinică pomenire”⁶¹. După cum am amintit, în domnia acestui domnitor, Amiras e semnalat o singură dată ca „biv vel sulgeriu”, dregătoria de „vel sulgeriu”, ocupând-o, probabil, la începutul domniei respective. Se prea poate ca, ocupat cu alcătuirea cronicii pentru anii 1661–1729 și, totodată, cu traducerea în limba greacă a compilației de cronică moldovenești, Amiras să fi renunțat la această dregătorie cu atribuții multiple și, prin urmare, consumatoare de timp, activitatea sa literară putând fi recompensată de domn într-alt mod.

Cum în partea de compilație a cronicii s-ar întrevedea „unele sentimente de antipatie față de greci”, se poate conchide, afirmă Dan Simonescu, că autorul „nu este un grec, un străin, ci este român”⁶². Obiecția nu este îndreptățită, argumentele furnizate de Dan Simonescu în sprijinul opiniei sale fiind urmarea unor interpretări greșite⁶³. Alți cercetători au văzut, în schimb, în autorul cronicii un om favorabil grecilor⁶⁴, în cronică întâlnindu-se pasaje care întăresc această idee, cum ar fi cel de față: „Slugile lui (Grigore Ghica; *n.n.*, *Al. Mareș*) ce vinisă den Țarigrad era foarte înțelepte, urmând stăpânului lor, plecați era tuturor a milui”⁶⁵.

Ultimul argument adus împotriva paternității lui Amiras este de natură lingvistică. Fiind scrisă într-o bună limbă românească, cronică „nu trădează prin stângăcii și străinisme, în special prin grecisme, un autor grec”⁶⁶. În plus, adaugă Dan Simonescu, Amiras „ca traducător se dovedește că nu știa bine românește. Necunoscând sensul unor cuvinte românești, le-a reprodus ca atare, dar dându-le desinențe grecești: *κουρτανου* (curtean), *βαταχον* (vătaf) ș.a. Alteori a omis

⁵⁷ Velciu, *Cronica anonimă (I)*, p. 63, nota 27.

⁵⁸ *Autentica istoria*, p. 50, 68, 71, 82.

⁵⁹ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 20.

⁶⁰ C. A. Stoide, *op. cit.*, p. 270.

⁶¹ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 20.

⁶² Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 22; cf. și p. 8.

⁶³ C. A. Stoide, *op. cit.*, p. 271–272.

⁶⁴ Al. Piru, *op. cit.*, p. 386.

⁶⁵ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 125.

⁶⁶ Ariadna Camariano-Cioran, *op. cit.*, p. 645.

cuvintele neînțelese, cazul cuvântului *fotaze* (acoperământ de pânză pentru împodobirea cailor)⁶⁷. Din citatele respective se desprind două obiecții. Prima obiecție – cronică e scrisă prea bine pentru a fi opera unui străin – nu este hotărâtoare, întrucât se cunosc în trecutul nostru străini care au stăpânit în scris foarte bine limba română (Antim Ivireanul, Alexandru Dascălul). A doua obiecție – insuficienta cunoaștere de către Amiras a limbii române – se sprijină pe exemple lipsite de orice relevanță. Putem oare admite că Amiras nu cunoștea cuvântul *fotaze*, care în română provine din greacă⁶⁸, sau cuvinte precum *curtean* și *vătaf*, denumind pe posesorii unor dregătorii cu care acesta, prin funcțiile deținute, se întâlnea frecvent la curtea domnească? Și apoi, dacă nu cunoștea nici cuvintele aparținând limbajului de curte, cum de i s-a încredințat sarcina traducerii în greacă a compilației de cronică moldovene? Evident că răspunsurile la niște întrebări ale căror premise sunt greșite nu trebuie căutate. Căci P.P. Panaitescu, de la care sunt preluate exemplele respective, a arătat că în tălmăcirea cronicii Amiras „nu explică prin traducere instituțiile feudale, ci se mulțumește să transcrie numele lor românești”⁶⁹. Este vorba de o atitudine deliberată a traducătorului, pe care o înregistrăm și în alte texte grecești, traduse din română sau cuprinzând realități românești⁷⁰.

6. În sprijinul atribuirii cronicii lui Amiras, I.G. Sbiera a furnizat un argument care a trecut neobservat de majoritatea celor angajați în polemica stabilirii autorului acestei scrieri. Este vorba de constatarea referitoare la calitatea traducerii din limba turcă a firmanului de înnoire a domniei lui Grigore Ghica: „Limba și stilul acestei traducțiuni foarte bune întru nimic nu se deosebește de limba și stilul din celălalt contest al cronicii”⁷¹. Singurul care nu a împărtășit această observație a fost Dan Simonescu. Ca dovadă că Amiras nu ar fi știut bine românește, acesta a invocat faptul că traducerile din turcă și tătară ale fostului mare sulger „au fraze lungi, confuzii și repetiții plictisitoare”⁷². Care dintre cele două observații este justificată nu se poate spune fără o prealabilă examinare, sub raport lingvistic, a porțiunilor de text traduse. Acestea cuprind scrisori și acte traduse din turcă⁷³ și tătară⁷⁴. Există un acord deplin în privința atribuirii traducerii lor lui Amiras, amintit în calitate de traducător numai pentru firmanul de înnoire a domniei.

Parcursul textelor traduse ne permite să constatăm că sunt scrise într-o limbă clară, lipsită de ambiguități. Mai mult decât atât, între partea tradusă, minoritară în ansamblul scrierii, și partea originală, majoritară, există o unitate perfectă de exprimare, caracterizată prin folosirea unor cuvinte și expresii comune.

⁶⁷ Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 21.

⁶⁸ C.A. Stoide, *op. cit.*, p. 273, nota 45.

⁶⁹ Miron Costin, *Opere*. Ediție critică cu un studiu introductiv, note, comentarii, variante, indice și glosar, de P. P. Panaitescu, [București], 1958, p. 362–363.

⁷⁰ C.A. Stoide, *op. cit.*, p. 273.

⁷¹ I.G. Sbiera, *op. cit.*, p. 185.

⁷² Simonescu, *Pseudo-Amiras*, p. 21, nota 54.

⁷³ *Ibidem*, p. 138, 144–145, 145–146.

⁷⁴ *Ibidem*, p. 85, 87, 150–152, 152–155.

A. Cuvinte aflate în partea tradusă (T) și în partea originală (O) a cronicii⁷⁵:

aiurile „într-alt loc, altundeva”: „iară peste voia lor să nu avem a călca aiurile” (T, 153) – „și mergia unii în Țara Munteniască, alții în Țara Leșască și pe aiurile, cine pe unde putia” (O, 52);

ardz „cerere scrisă, petiție”: „trimițând ardzu la împărăție pentru ca să ni să orânduiască... loc de aședzământu și de pășunare” (T, 152) – „Apucându-se ei să facă un ardzu, precum au priimit 4000 de oameni” (O, 93); cf. și *hardzul* (O, 94);

cătană „soldat din armata ungurească”: „când au venit într-aceste părți catanile” (T, 150) – „Iară unii den catane au alergat în târgu” (O, 80; cf. și 76);

chivernisi „a guverna, a cârmui”: „alcătuind și chivernisindu toate trebile Țării Moldovii” (T, 145; cf. și 145, 146) – „căci și țara și pe boiari toți i-au chivernisit prea bine” (O, 56; cf. 65);

corespondenție (răspundenție) „schimb de scrisori sau mesaje, corespondență”: „Și mi-am făgăduit de acmu nainte că tăiem toată corespondenția... cu acei ce-au fugit în Țara Leșască” (T, 138) – „și alții cum acel Cuze ar fi avut răspundenție cu cătanele și i-ar fi îmblat scrisorile la dânșii” (O, 83);

dava „reclamație, plângere”: „și s-au părăsit de toată davaoa⁷⁶ și pricia ce au cu nohaili” (T, 151; cf. și 151, unde în manuscrisul de bază apare scris *davaoa*, iar în ediția Simonescu *dovada*) – „pentru toate gâlcevile și davalele tătarilor cu câte să acolisiia ei de moldoveni” (O, 149; cf. 149);

hoget „act autentic, certificat”: „S-au scris acestu hoget la mijlocul luminii lui Săfer” (T, 151; cf. și 152, 154) – „Apoi au scris hogetul... și au dat hogetul tătarilor” (O, 96);

iarlâc „ordin sau permis în scris”: „trimis-au cătră măriia sa domnul Moldovii cinste iarlâcul mării sale” (T, 153) – „au dat iarlâc... că să scoale, să vie la Moldova” (O, 84; cf. și 84);

jalobă „plângere, reclamație (în scris)”: „arătându-și jaloba moldovenii, nohaili încă au răspuns cu jalobă” (T, 150) – „au scris craiul cu jalobă la împărăție” (O, 65; cf. și 47, 62);

jăcui „a prăda”: „moldovenii viind în olaturile noastre ni-au jăcuit, furând și smomindu-ne robii și bucatele noastre” (T, 150–151) – „Iară tătarai lovit-au la Smil și la Reani... și au jăcuit și au arsu” (O, 60; cf. și 54, 56, 60, 95);

margine „hotar”: „să pășunăm în părțile unde ne vor arăta ispravnicii și zapci<i>i marginilor Moldovii” (T, 153) – „trimitea și la marginea Ardialului pe oamenii săi” (O, 91; cf. și 59, 88, 95);

nepriiatin „dușman”: „având poroncă... să gonim pe nepriiatinii împăratului” (T, 85; cf. și 87) – „la ce s-ar ispiți nepriiatinul să cugete vro scornitură împotriva noastră” (O, 95; cf. și 55);

⁷⁵ Exemplele reproduse în continuare sunt preluate din Simonescu, *Pseudo-Amiras*.

⁷⁶ În ms. rom. 238: *АБАВА*; cf. Simonescu, *Pseudo-Amiras*, 151: *davaoa*.

nohai „persoană care aparține populației mongole turcizate din Crimeea, Dobrogea și Bugeac”: „ca să puie la bună tocmală și alcătuială toate lucrurile nohailor Bugeagului” (T, 150; cf. și 151, 152) – „s-au apucat să scoată pe tâlharii nohai de pe locul Moldovei” (O, 95; cf. și 61);

pozvolenie „permisiune”: „are pozvolenie să le dea ajutor împotriva nepriatinilor lor” (T, 87) – „domnii și-au luat pozvolenie să se întoarcă la țările lor” (O, 52);

raia „teritoriu nemusulman supus Imperiului Otoman”: „să se așiază și să lăcuiască raiaoa Moldovii” (T, 153; cf. și 150, 153, 154, 155) – „au făcut știre împărăției, arătând starea țării și sărăciia raialii” (O, 93; cf. și 85);

rocoși „a se răscula”: „Și de ne vom rocoși, să avem a da... cia mare gloabă 1000 de pungi de bani” (T, 138) – „tătarii bugegeni nohai s-au rocoșit asupra hanului lor” (O, 60);

sprijeni „a ajuta”: „alcătuiind toate ale țării și sprijenind raiaoa împărăției” (T, 145; cf. și 145) – „că le păria acestu domnu greu și tare sprejenitoriu..., sprejenindu-i și scoțându-le dreptate” (O, 137);

vechil „persoană împuternicită să acționeze în numele altei (altor) persoane într-o afacere, litigiu etc.”: „fiind vichili den boiarii domnului Moldovii” (T, 151; cf. și 150, 151, 155) – „numai pre unde le vor arăta vichilii domnului” (O, 149; cf. și 149);

vederat „clar, vădit”: „precum vederat s-au arătat și s-au cunoscut” (T, 145) – „și vederată au fost acea bucurie între toți pămintianii” (O, 123).

B. Expresii și locuțiuni prezente în partea tradusă (T) și în partea originală (O) a cronicii:

de-a curmedziș „de-a latul”: „orânduindu-să den locul Moldovii numai 32 de ceasuri de-a lungul și 2 ceasuri de-a curmedziș” (T, 150; cf. și 152) – „începând de la hotarul lui Halil pașia până la Nistru, în lungiș cale de 32 ceasuri și de-a curmedziș, în lat, cali de 2 ceasuri” (O, 96);

o samă de vreme „perioadă, interval de timp”: „ni-am rugat că să avem voe a ne pășuna dobitoacele noastre o samă de vreme” (T, 153; cf. și 153) – „Și au ședzut Mihai vodă la închisoare, la Edicule, o samă de vreme” (O, 66; cf. și 70);

prin mijlocirea „prin intermediul, cu ajutorul”: „părăsindu-să de toată davaoa și pricea ce au cu moldovenii..., prin mijlocirea vichililor niamului nohăescu” (T, 151) – „prin mijlocirea priiatinilor ce avea la împărăție, au isprăvit firman la Halil pașia” (O, 46).

C. Un exemplu de exprimare pleonastică în partea tradusă (T) și în partea originală (O) a cronicii:

cu (den) socoteală socotind „cu (din) chibzuință chibzuind”: „Măriia sa hanul cu a sa naltă minte și socotială socotind a fi un lucru cu cali și cu cuviință” (T, 151) – „den singura socotiala sa socotind că nu-i dreptu să dea oamenii și pogonărit și vedrit” (O, 156).

Întrebuițarea în porțiunile de text traduse a aceluiași inventar lexical înregistrat și în partea originală a cronicii constituie un argument puternic în favoarea paternității lui Amiras.

7. Atribuirea cronicii fostului mare sulger poate fi întărită și prin alte dovezi lingvistice.

Ne raportăm, în primul rând, la numele regelui Suediei, Carol al XII-lea, reprodus în cronică în varianta italiană *Carlo* (65, 68), înregistrată și în *Autentica istoria*⁷⁷; cf. în alte cronică românești pentru desemnarea aceluiași personaj, numai formele *Carol*⁷⁸ și *Carolos*⁷⁹. De origine italiană sunt și cuvintele *cumfiderata* „unită prin confederație” (87; cf. it. *confederato*) și *soma* „sumă” (99, 102, 103, 136; cf. it. *somma*), posibil și *au luat știință* „au luat cunoștință” (67), care pare un calc după *prender conoscenza*, în italiană *conoscenza* însemnând și „știință”. În text se întâlnesc deopotrivă cuvinte de origine greacă, precum *angherie* „corvoadă” (48), *furma* „formă” (143), *patrida* „patrie” (64), *procopsi* „a progresa” (120) etc. și cuvinte de origine turcă, mult mai numeroase, ca *agarlâc* „bagaj” (57), *berat* „diplomă, hrisov” (93), *buiurultă* „ordin” (132), *dunalma* „sărbătoare publică, festivitate; iluminatie” (122), *havalegiu* „slujbaş turc care ridică în țările române contribuțiile în contul haraciului” (93) etc. Nu lipsesc nici cuvintele de origine tătară, cum ar fi *iarlâc* „ordin sau permis în scris” (84), iar, pe alocuri, înregistrăm și unele cuvinte de origine latină ca *orație* „cuvântare, discurs” (123) și *titul* „titlu” (120). Această paletă neologică foarte diversă este ușor explicabilă pentru un vorbitor de greacă, italiană, turcă și tătară, cum era Amiras.

8. O serie de informații cuprinse în cronică, converg la rândul lor spre desemnarea autorului în persoana lui Alexandru Amiras. Examinând domnia a doua a lui Nicolae Racoviță, N. Iorga atrăgea atenția, printre altele, asupra informațiilor „despre afacerile suedeze, pe care începe să ni le comunice fostul secretar pentru limbile orientale al lui Carol al XII-lea”⁸⁰, precum și pe cele referitoare la protejatul acestui rege, polonezul Stanislav Leszczyński⁸¹. În linii mari, știrile respective se întâlnesc și în alte cronică românești din prima jumătate a secolului al XVIII-lea (Nicolae Costin, Ion Neculce, Axinte Uricariul). Există însă în relatarea acestor știri din cronică noastră câteva detalii neîntâlnite în celelalte cronică, dar, care fapt notabil, se regăsesc în *Autentica istoria* a lui Amiras.

Pierzând bătălia de la Poltava, „fugit-au craiul șvedzăscu la Voziia”, se spune în cronică (65). Același amănunt, fuga regelui suedez, îi este cunoscut lui Amiras: „ed il rè, che fu ferito nel piede, ...fuggi verso Ozacow” (*Autentica istoria*, 44).

În legătură cu sosirea la Iași a lui Stanislav Leszczyński, cronică relatează că acesta era „îmbrăcat némțiaște” (72), amănunt inexistent la ceilalți cronicari români, dar prezent, în schimb, în textul italian: „vestito alla tedesca” (*Autentica istoria*, 84).

⁷⁷ *Autentica istoria*, p. 43, 48.

⁷⁸ Neculce, *Letopisețul*, p. 405.

⁷⁹ Axinte Uricariul, *Cronica paralelă a Țării Românești și a Moldovei*. Ediție critică de Gabriel Ștrempel, II, București, 1994, p. 205, 207; se va cita în continuare *Cronica paralelă*.

⁸⁰ N. Iorga, *Istoria literaturii române în secolul al XVIII-lea*, p. 477.

⁸¹ *Ibidem*, p. 478.

Același personaj, aflat între timp, la Zagarancea, în Basarabia, este trimis de turci la Tighina, însoțit de „700 de slujitori de la Rumele, călărime” (74; cf., pentru cifra exactă a oastașilor, aparatul critic al ediției). Detaliul din urmă, numărul călăreților, îi este cunoscut lui Amiras: „Lo rimandarono a Bender con 700 spachi” (*Autentica istoria*, 102), nu însă și celorlalți cronicari români.

Prin același firman împărătesc, prin care Stanislav Leszczynski era trimis la Tighina, s-a ordonat oastei turcești „să margă să zidiască cetatia Hotinului” (73). Aceeași dispoziție o regăsim reprodușă și de Amiras: „ed Abdi-Bascia (comandantul oastei turcești; *n.n.*, *Al. Mareș*) coll' esercito e gli altri Bascia vadino a Chotino, per fabbricarlo” (*Autentica istoria*, 102–103).

Pentru Amiras, care a stat ani buni la Bender în slujba regelui suedez, cunoașterea acestor amănunte este într-un tot firească. Nu ne mai mirăm, prin urmare, să aflăm, consemnată în cronica românească până și adresa locuinței în care a stat la Tighina Stanislav Leszczynski: „casăli lui Chior Ismail aga” (73).

Printre polonezii care sprijineau acțiunile regelui suedez, cronica anonimă amintește, printre alții, pe „mareșal Tarlo” și pe „Cărșpin hatman Polnii litovschii” (69), personaje care figurează, printre aliații regelui, și în relatarea italiană a lui Amiras: „il maresciallo Tarlo, il conte Crispino, Chatmano-Minore della Lituania” (*Autentica istoria*, 82). Cei doi înalți demnitari poloni nu sunt cunoscuți celorlalți cronicari români.

Interesul manifestat în cronică pentru descrierea evenimentelor în care sunt implicați tătarii pledează, de asemenea, în favoarea paternității lui Amiras. Pe tătari, el i-a cunoscut foarte bine, desigur și în calitate de trimis al regelui suedez, *Autentica istoria* conținând informații despre viața și organizarea acestora (75–76). Cunoașterea acestui popor, a cărui limbă a deprins-o înainte de a se stabili în Moldova, explică, după părerea noastră, atenția cu care sunt urmărite în cronică acțiunile acestora. Despre hanul tătar, aflăm din ambele scrieri că era adeptul unei judecăți drepte: „cia driaptă giudecată a hanului” (128) – „ma hanno, non studio, ma bon giudizio” (*Autentica istoria*, 76).

În sfârșit, autorul cronicii cunoștea bine clauzele tratatului de pace încheiat între turci și ruși la Stănilești, în iulie 1711. După cum se știe, acest tratat cuprindea șapte clauze⁸². Cronicile românești reproduc fie primele două clauze (Nicolae Costin⁸³, Axinte Uricariu⁸⁴), fie primele trei clauze, precedate de a șasea (Ion Neculce⁸⁵). Singură *Cronica anonimă* prezintă primele patru clauze ale acestui tratat. Cel care le-a consemnat, nimeni altul decât Amiras, a renunțat la ultimele trei clauze, de mai

⁸² *Tractatele dintre Turcia și Rusia*, în *Acte și documente relative la istoria renașterii României*, publicate de Ghenadie Petrescu, Dimitrie A. Sturdza și Dimitrie C. Sturdza, Volumul I, București, 1888, p. 97–98.

⁸³ Nicolae Costin, *Letopiseșul țării Moldovei de la zidirea lumii până la 1601 și de la 1709 la 1711*. Ediție cu un studiu introductiv, note, comentarii, indice și glosar de Const. A. Stoide și I. Lăzărescu, cu o prefață de G. Ivănescu, Iași, 1976, p. 336.

⁸⁴ *Cronica paralelă*, II, p. 248.

⁸⁵ Neculce, *Letopiseșul*, p. 592, 593, 594.

mic interes pentru români. Cunoscător al dispozițiilor acestui tratat, Amiras le-a notat într-o formă succintă în scrierea sa despre Carol al XII-lea⁸⁶. Iată cum glăsuiește clauza a patra a tratatului respectiv în cronica românească și în scrierea italienească: „și sol la poartă să nu mai aibă; numai neguțitorii să neguțitorească pre uscat la Țarigrad” (70) – „che niuno ministro russo per ordinario risesse alla Porta; per li mercanti, il traffico” (*Autentica istoria*, 66).

9. Dovezile de critică textuală semnalate întăresc negreșit opinia lui I.G. Sbiera, privind atribuirea cronicii de față lui Alexandru Amiras. Reafirmând paternitatea lui Amiras, ținem să subliniem două trăsături definitorii pentru personalitatea lui. Prima constă în stăpânirea foarte bună a limbii române. Această performanță lingvistică s-a datorat desigur unei aptitudini înnăscute pentru învățarea limbilor, dar, probabil, și cunoașterii altor limbi romanice: italiana și franceza (nu-i exclus să fi cunoscut și latina). El era, de altfel, conștient că învățarea limbii române pentru un străin era ușurată, când acesta cunoștea, cazul lui Grigore Ghica pe care îl semnalează, „limba lătiniască” și „frânciască” (125–126).

A doua trăsătură care îl definește pe Amiras este înclinația sa pentru progres. El laudă domnii care reduc fiscalitatea excesivă, precum și pe cei care introduc, precum Grigore Ghica, forme de civilizație citadină: „turnul cel naltu den poarta cetății” în care „tocmisă într-însul ceasornic” (125), „case domnești pe furma casălor de la Țarigrad”, „havuzuri și chioșcuri și cerdacuri și alte lucruri”, „grădina de i-au zis «Frumoasa»” (143). Dar mai presus de aceste realizări, domnul este laudat pentru că „au așezat... școale de învățătura cărții, în oraș în Iași, cu cheltuiala sa: școală eliniască, greciască, moldoveniască, cu dacăli învățați” (141), frecventate atât de copiii boierilor, cât și de cei ai oamenilor săraci, „ce nu avea cu ce plăti învățătura” (141).

SUR LA PATERNITÉ DE LA *CHRONIQUE ANONYME* DE LA *MOLDAVIE* (1661–1729)

(Résumé)

L'examen critique des recherches consacrées à l'auteur de cette chronique met en valeur l'hypothèse exprimée par I. G. Sbiera: l'auteur a été Alexandre Amiras. La paternité de celui-ci est prouvée aussi par de nouveaux arguments appartenant à la critique textuelle.

Cuvinte-cheie: paternitate, autor anonim, Alexandru Amiras, Constantin Costache.

Mots-clés: paternité, auteur anonyme, Alexandre Amiras, Constantin Costache.

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

⁸⁶ *Autentica istoria*, p. 66.

Alexandru Ciocîltan

RUGĂCIUNEA *TATĂL NOSTRU* ÎN ÎNSEMNĂRILE LUI MARTIN GRUNEWEG

În anul 2008 a văzut lumina tiparului un izvor important pentru cunoașterea trecutului nostru. Este vorba de însemnările dominicanului Martin Gruneweg, care au fost editate sub egida Institutului istoric german din Varșovia¹. Lucrarea a fost scrisă în limba germană premodernă (*Frühneuhochdeutsch*)².

Martin Gruneweg s-a născut la Danzig în 1562. Pe linie maternă, strămoșii lui pot fi urmăriți până la anul 1400. Familia sa era luterană și trăia din comerț. Încă de la cinci ani tânărul Gruneweg a fost trimis la școală, unde a căpătat o educație care va constitui o bază solidă pentru activitatea sa ulterioară. La treisprezece ani părinții l-au trimis să învețe limba polonă în alt oraș³. Greutățile prin care trecea familia sa l-au determinat să se angajeze în 1579 la un negustor din Varșovia. După falimentul stăpânului său, a plecat la Liov (Lemberg) la 12 iunie 1582, unde s-a angajat ca scrib și contabil la familia negustorului armean Asvadur. Cu caravanele negustorilor armeni din Liov, Gruneweg a călătorit de șase ori în Imperiul otoman între 1582 și 1586 și o dată la Moscova în 1584–1585⁴.

În 1586, pe când se afla în Imperiul otoman la Adrianopol, Martin Gruneweg s-a îmbolnăvit de ciumă. În acest context și ca urmare a unor viziuni, el s-a decis să se convertească la catolicism. La 6 septembrie 1588 a depus jurământul și a intrat la Liov în Ordinul dominican. A deținut între altele și funcția de subprior în conventul din orașul menționat. În 1602 a făcut o călătorie la Roma. După înapoiere s-a perindat prin mai multe conventuri dominicane: Ratibor, Bochnia, Cracovia (1603–1605), Płock și Varșovia. A murit în jurul anului 1618⁵.

Însemnările sale conțin date privitoare la istoria familiei, la copilăria și adolescența sa, petrecute în Danzig, activitatea sa de negoț, călătoriile sale și viața în conventurile dominicane. Ele au fost redactate în mai multe etape, între 25 aprilie 1601 și 27 aprilie 1606. În redactarea manuscrisului, dominicanul s-a folosit de

¹ Almut Bues (ed.), *Die Aufzeichnungen des Dominikaners Martin Gruneweg (1562-ca 1618): über seine Familie in Danzig, seine Handelsreisen in Osteuropa und sein Klosterleben in Polen*, vol. 1–4, Wiesbaden, 2008, 1888 p. (Quellen und Studien; Deutsches Historisches Institut Warschau, Bd. 19).

² *Ibidem*, vol. 4, p. 1469–1470, 1501.

³ *Ibidem*, p. 1513–1515.

⁴ *Ibidem*, p. 1516, 1520–1521.

⁵ *Ibidem*, p. 1525–1526, 1530–1533.

notițele din jurnalul său de călătorie. A utilizat în lucrare fragmente de cronici, scrisori și alte texte. Nu mai puțin de 500 de desene de pană, deosebit de valoroase, care îl au ca autor, se regăsesc în manuscris⁶.

Manuscrisul lui Martin Gruneweg prezintă un deosebit interes pentru cei preocupați de etnografie, istoria arhitecturii, a comerțului și de geografia istorică. Nu trebuie omis că autorul furnizează mărturii valoroase în legătură cu activitatea dominicanilor din Polonia, în epoca Contrareforme.

Pentru istoria românească sursa e una de primă mână, datorită abundenței informații referitoare la Moldova, Țara Românească și Dobrogea. Pasajul referitor la prima sa călătorie prin Moldova în Imperiul otoman (1582) a fost scris după întoarcerea din călătoria de la Roma (3–8 iulie 1602), după cum rezultă din comparația făcută de autor între apa tulbure a Prutului și cea Tibrului. Sunt și alte indicii care dovedesc că fragmentul primei sale călătorii în statul otoman a fost redactat între septembrie și mijlocul lunii decembrie 1602, pe când se afla la Ratibor⁷.

Manuscrisul dominicanului a intrat în atenția istoricilor care au publicat în trecut fragmente mai mult sau mai puțin întinse din această lucrare. Între aceștia se numără și Michail Jonov, care a tradus în limba bulgară pasaje referitoare la Dobrogea, Bulgaria și Balcani⁸. În istoriografia noastră Maria Crăciun a investigat convertirea lui Gruneweg⁹. Autorul prezentului studiu a făcut o prezentare a călătoriilor germanului prin Moldova, Țara Românească și Dobrogea¹⁰.

Gruneweg a acordat o atenție deosebită rugăciunii Tatăl Nostru, pe care a redat-o în 43 de limbi diferite: 1. *Am ersten habe stele das Heilige Vatter unser inn Latein, unser Heiligen Mutter sprache, in welcher am meisten gelobet wirt Gott etc.*, 2. *Welsch, welchs dem Latein am negsten ist.*, 3. *Welsch, ein wenig anders.*, 4. *Churwalisch, Rhetisch oder Romanisch.*, 5. *Hispanisch.*, 6. *Hispanisch noch anders.*, 7. *Lusitansch oder Portugalsch.*, 8. *Sardinisch.*, 9. *Noch in derselben Insel dörrf sprache.*, 10. *Francösisch.*, 11.1. *Deutz.*, 12.2. *Siebenburgsch.*, 13.3. *Pomerelisch.*, 14.4. *Flandersch.*, 15.5. *Szwedisch.*, 16.6. *Denisch.*, 17.7. *Englisch.*, 18.8. *Szottisch.*, 19.9. *Ißlandisch oder Gothisch.*, 20.1. *Polnisch.*, 21.2. *Bömisch.*, 22.3. *Serbsch.*, 23.4. *Reusisch.*, 24.5. *Moßkwitters.*, 25.6. *Windisch, dies hat uber den Heiligen Evangelisten tzusatz, wirt aber gmein heute so gesprochen.*, 26.7. *Liwisch oder Liflendisch.*, 27.8. *Walachisch oder Moldawsch, daz mischet polnisch in Latein.*, 28.9. *Littausch.*, 29.10. *Smudsch.*, 30.1. *Hebraisch.*, 31.2. *Syrisch oder Caldeisch aus S. Luka.*, 32.3. *Arabisch.*, 33.1. *Armenisch.*, 34.2. *Armenisch nach meiner alten*

⁶ *Ibidem*, p. 1476, 1482–1484.

⁷ *Ibidem*, vol. 2, p. 709, vol. 4, p. 1484.

⁸ *Ibidem*, vol. 4, p. 1507–1510.

⁹ Maria Crăciun, *Conversion in the Confessional Age*, în Almut Bues (ed.), *Martin Gruneweg (1562–nach 1615) – Ein europäischer Lebensweg*, Wiesbaden, 2009, p. 241–262.

¹⁰ Alexandru Ciocîltan, *Martin Gruneweg prin Moldova, Țara Românească și Dobrogea*, în SMIM, vol. XXVII, 2009, p. 209–248; idem, *Tătarii din Dobrogea în însemnările lui Martin Gruneweg*, în *Moștenirea istorică a tătarilor*, vol. I, ed. Tasin Gemil și Nagy Pienaru, București, 2010, p. 199–206 (Colecția Istorie, cultură și civilizație tătară I).

Herren heumut., 35. *Hibernisch.*, 36. *Ungersch.*, 37. *Arameisch.*, 38. *Chiniacisch.*, 39. *Finlendisch.*, 40.1. *Grichisch.*, 41.2. *Tracisch oder Macedonisch.*, 42.1. *Turckisch.*, 43.1. *Taterß, und der Lembergischen Armenier gemeine sprache etc*¹¹.

Varianta săsească (*Siebenburgisch*) sună astfel: *Fattr onser, där du pist im himl, ghayligt weerd dain nam, es kom uns dain raich, thain wil gschen wie im himmel also auch auf erden, unser tahlik prot gib uns heet, und vergib uns unser schult, als wer vergaen onsern schuldger, und nich fuer ons in di versuchunk, sonder erlös ons von dem ubel: Amen*¹². În realitate, varianta înregistrată de autor nu este în grai săsesc, ci reprezintă o elaborare în limba documentelor, cu câteva forme dialectale¹³.

În limba română rugăciunea are următorul conținut: *Tatul nostru, cze ieste in czer, suinczaskese numele teu, fie woia ta kum in czer ascha schi per pemind, pita nostra sche zioza nostra dene noe astes, schi ne iarte grischelile nossre, kum iertem schi noi greschicilor nostri, sche nune duce in napaste, cze ne isbeuechte de hitlanul: Amin*¹⁴. Se cuvine menționat că Gruneweg a intercalat în textul rugăciunii după *numele teu* și înainte de *fie woia ta* cele patru puncte ale crucii¹⁵.

Deși autorul nu utilizează distincția modernă între unitățile lingvistice (limbă, dialect și grai) și folosește doar noțiunea de limbă (*Sprache* sau *Tzunge*), din textul său rezultă clar că este conștient atât de varietatea idiomatice, cât și de gruparea limbilor în familii. Variantele rugăciunii și numerotarea lor de către autor sunt indicii clare în această privință.

S-a considerat că Gruneweg a copiat de undeva impresionanta colecție de rugăciuni. Se știe că el s-a aflat între august 1603 și aprilie 1605 în conventul dominican din Cracovia; orașul era un centru universitar vestit și tot acolo se afla sediul provinciei dominicane polone, un Studium generale și un noviciat al Ordinului¹⁶. Toate aceste elemente ne fac să credem că într-adevăr în perioada amintită, pe când se găsea la Cracovia, dominicanul german a inclus în manuscrisul său variantele rugăciunii Tatăl Nostru. Colecția de rugăciuni servea misionarismului dominican care se manifesta în acea vreme și în cele mai îndepărtate colțuri ale globului.

Trebuie observat că aprecierile lui Gruneweg în legătură cu anumite limbi se bazează pe contactul lui nemijlocit cu ele: pe lângă armeană clasică a înregistrat și varianta ei din Liov, pe care a auzit-o pe când se afla angajat acolo la negustorul armean Asvadur; din același mediu provine și varianta tătărească. Limba tătărească, de fapt armeano-kâpceakă, era într-adevăr limba obișnuită a armenilor din Liov. În același oraș a putut auzi și rugăciunea în limba ruteană.

¹¹ Almut Bues (ed.), *Die Aufzeichnungen*, vol. 3, p. 1085–1093.

¹² *Ibidem*, p. 1087.

¹³ Observația o datorăm doamnei Sigrid Haldenwang de la Institutul de Cercetări Socio-Umane Sibiu al Academiei Române, căreia îi mulțumim și cu acest prilej.

¹⁴ Almut Bues (ed.), *Die Aufzeichnungen*, vol. 3, p. 1090.

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ *Ibidem*, vol. 4, p. 1531–1532, 1552–1553, 1602, 1620.

Călătoriile sale prin Moldova, Țara Românească și Dobrogea l-au adus în contact cu românii. Descrierea etnografică pe care autorul a întocmit-o face referire și la limba și cultura românească. El a notat când a ajuns la Hotin: „este un popor frumos în această țară, care are propria limbă, aproape ca italiana, întrucât sunt o ceată alungată din Italia”¹⁷. În aceeași concepție se încadrează și afirmația sa, plasată înaintea textului rugăciunii, potrivit căreia, limba română amestecă polonă în latină. Autorul, luând cunoștință de elementele slave din limba română, le-a pus pe seama influenței limbii polone, limbă pe care o cunoștea bine. Deși inițial, potrivit numerotării proprii, el a încadrat varianta românească a rugăciunii în familia limbilor considerate slave, ulterior, printr-o notă marginală introdusă la sfârșitul rugăciunii în franceză (*Walachisch* 8), și-a corectat eroarea și a atribuit-o limbilor neolatine¹⁸. Prin corectura operată de autor rugăciunea în limba română ocupă poziția a opta, după cea în limba portugheză. Potrivit rezultatelor lingvisticii comparate, dintre toate limbile neolatine limba română are cele mai multe afinități cu portugheza. La fel de interesantă ni se pare introducerea în textul rugăciunii românești a celor patru puncte ale semnelor crucii, ceea ce sugerează că Gruneweg a asistat la rostirea rugăciunii în limba română în timpul căreia se făcea semnul închinării. Totuși nu trebuie omis că autorul a notat despre români: „Acest neam nu cunoaște deloc ce este Tatăl Nostru sau credința Apostolilor, însă simbolul niceean îl rostesc în chip obișnuit”¹⁹. Textul călătoriilor prin Moldova demonstrează că autorul a intrat în bisericile românești, atât în cele sătești, cât și în cele din orașe, pe care le-a descris amănunțit. El a consemnat că în biserici se cânta totul în limba slavă, din care românii nu înțelegeau nimic²⁰.

DAS VATER-UNSER-GEBET IN MARTIN GRUNEWEGS AUFZEICHNUNGEN

(Zusammenfassung)

In seine zwischen 1601 und 1606 verfassten Aufzeichnungen hat der Dominikanermönch Martin Gruneweg das *Vater-unser*-Gebet in 43 Sprachen wiedergegeben. Der vorliegende Aufsatz bespricht die rumänische und die siebenbürgisch-sächsische Variante mit besonderer Berücksichtigung der Umstände ihrer Aufnahme.

Cuvinte cheie: Martin Gruneweg, călugăr dominican, rugăciunea Tatăl Nostru, limbă, română, săsească.

Schlüsselwörter: Martin Gruneweg, Dominikanermönch, Vater-unser-Gebet, Sprache, Rumänisch, Siebenbürgisch-Sächsisch.

*Institutul de Istorie „Nicolae Iorga”,
București, Bd. Aviatorilor, nr 1*

¹⁷ *Ibidem*, vol. 2, p. 705.

¹⁸ *Ibidem*, vol. 3, p. 1087.

¹⁹ *Ibidem*, vol. 2, p. 704.

²⁰ *Ibidem*, p. 704, 789.

Cristina-Ioana Dima

**O REDACȚIE INEDITĂ A CĂLĂTORIEI MAICII DOMNULUI LA IAD.
VIZIUNEA SFÂNTULUI SERAFIM**

Prezentând într-un articol anterior criteriile de clasificare a versiunilor apocrifului *Călătoria Maicii Domnului la iad*¹, arătam faptul că o redacție foarte specială a acestei scrieri este aceea în care narațiunea propriu-zisă este încadrată vedeniei unui sfânt de „la parte Arabii”, pe nume Serafim. Dat fiind că este o scriere aparte, pe care nimeni nu a identificat-o până acum, am socotit potrivit să publicăm o prezentare a acesteia în rândurile ce urmează.

La o privire mai atentă – și dacă nu luăm în considerare partea de început –, narațiunea în sine are o structură recognoscibilă și ar trebui încadrată în tipul *Călătoriei Maicii Domnului la iad*. Respectând, în general, schema narativă a redacției A², în fiecare dintre secvențele textului sunt inserate elemente inedite; multe dintre ele dau seamă de credințe și superstiții populare. Vom prezenta în continuare textul, încercând să arătăm trăsăturile narrative care îl individualizează și stăruind asupra secvențelor insolite.

Acțiunea narațiunii se petrece după Înălțarea lui Hristos: „După înălțare Domnului Isus la ceriu,[...] era la parte Arabii un sfânt sâhastru, temător de Dumnezeu, căruia i s-au descoperit de la Dumnezeu multe vedenii dumnezeiești. Numele lui era Serafim. Iară spre sfârșitul vieții sale au văzut aceasta minunată vedenie” (7^r)³. După această scurtă precizare introductivă, Sfântul Serafim nu mai apare decât câteva rânduri mai jos, când „începură toți îngerii cu cântare atâta de dulce și de cuvioasă, că nu mai putu sta pre picioari Sfântul // Serafim, ci căzu pi fața sa pe pământ pentru că tot muntele Sânai să pare că să rădica de pre Pământ cătră ceriuri de dulceața versului cântării” (7^v-8^r).

Înainte de orice, trebuie arătat faptul că nu am găsit, în căutările pe care le-am întreprins, nicio altă narațiune care să poată explica, în întregul său, viziunea Sfântului Serafim. Așadar, cu rezerva că oricând investigații ulterioare vor putea dezvălui originea acestui apocrif, îl considerăm, în stadiul actual al cercetării, o scriere inedită, specifică spațiului românesc.

O primă problemă pe care o ridică textul este identificarea figurii acestui misterios sfânt. Probabil în figura Sfântului Serafim din *Călătoria Maicii Domnului la iad*, așa cum se întâmplă în cele mai multe legende apocrife, se îngemănează trăsături ale mai multor personaje.

¹ *Călătoria Maicii Domnului la iad. Criterii de clasificare*, în LR, LX, 2011, nr. 1, p. 47–58.

² Vezi clasificarea propusă de noi în articolul mai sus-citat.

³ Toate citatele din prezentarea variantei aparțin manuscrisului românesc 5584 BAR, singurul care păstrează o versiune întreagă a textului.

Viețile sfinților și patericele vorbesc despre mai multe figuri purtând numele de Serafim, fiecare în felul lor, legendare. Unul dintre ele, este Sfântul Serafim de Thmuis. A trăit în anii 350 și a fost cunoscut pentru lupta pe care a purtat-o, împreună cu Sfântul Atanasie, împotriva arienilor. De la el a rămas o colecție de 30 de rugăciuni: liturgice, pentru botez, pentru hirotonisire, pentru binecuvântarea uleiului, pâinii și apei și pentru înmormântare⁴. Un alt Serafim conducea o comunitate de călugări în zona Arsinoe, în timp ce un al treilea era poreclit și Sindonitul, deoarece nu se îmbrăca decât într-un giulgiu de în⁵. Niciunul dintre aceștia nu pare a avea însă vreo legătură cu sfântul care a avut viziunea călătoriei Maicii Domnului.

Fără a putea aduce argumente *nec plus ultra*, propunem următoarea ipoteză pentru a înțelege felul în care a luat naștere figura Sfântului Serafim din textul de față. Prea puține sunt datele care ne lasă posibilitatea de a identifica acest personaj. Totuși știm că sfântul era, așa cum spune textul, „din părțile Araviei” și era un sihastru, căruia i s-au descoperit și alte „videnii dumnezeiești”.

Numeroase elemente ale acestei narațiuni arată că cel care a compilat-o avea temeinice cunoștințe teologice și ale tradițiilor care circulau în acea perioadă. Era, cel mai probabil, o față bisericească. De aceea, în personajul pe care îl inventează se regăsesc mai multe surse. Mai exact sunt două personaje ale patericului egiptean care, credem noi, pot lămuri figura Sfântului Serafim: aceea a Sfântului Sisoe și aceea a Sfântului Macarie cel Mare, între care există legături ce ar merita un studiu aparte.

Cunoscut mai ales datorită legendei despre lupta sa cu Avestița, aripa Satanei⁶, Sfântul Sisoe ocupă și un loc aparte în pateric. Din legendele privitoare la Avestița aflăm că, la fel cu Sfântul Serafim, Sisoe (sau Sisinie) era din Aravia. Însă numai acest amănunt este folosit din legenda Avestiței. Restul ține de poveștile Patericului. Sfântul Sisoe sau Tithoe cum apare el, primește schima monahală de la Avva Macarie Egipteanul sau Macarie cel Mare, cel căruia i se atribuie poate cele mai spectaculoase viziuni despre viața de după moarte⁷.

După ce stă o scurtă perioadă în pustiul egiptean, se retrage pe muntele unde Sfântul Antonie cel Mare se retrăsese cândva. Nici Sfântul Antonie nu este străin de viziunile vieții de dincolo de pragul morții⁸. La rândul său, despre avva Sisoe aflăm din aceeași culegere de apoftegme că, „dacă nu cobora degrabă brațele atunci când se ruga, mintea lui era răpită la cer”.

⁴ Există două ediții ale acestor rugăciuni: A. Dimitriewski, *Ein Euchilogium aus dem 4. Jahrhundert verfasst von Serapion Bischoff von Thmuis*, Kiev, 1894 și G. Wobbermin, *Altchristliche liturgische Stücke aus der Kirche Aegyptens nebst einem dogmatischen Brief des Bischofs Serapion von Thmuis*, Berlin, 1898.

⁵ Cf. *Patericul sau apoftegmele părinților din pustiu*, colecție alfabetică, traducere, introducere și prezentări de Cristian Bădiliță, Iași, 2003, p. 342–343.

⁶ Vezi în acest sens Marius Mazilu, *Legenda Sfântului Sisinie. Redacțiile românești*, în LR, LVII, 2008, nr. 1, p. 75–88.

⁷ Vezi în acest sens legendele privitoare la Sfântul Macarie Râmleanul sau pe cele ale Sfântului Macarie din *Patericul egiptean*, apoftegma 38.

⁸ Vezi în acest sens R. Dragouet, *La vie primitive de Saint Antoine*, Paris, 1980.

Un episod interesant și oarecum inexplicabil, atribuit prin tradiție Sfântului Sisoe, este acela că, într-o bună zi, s-a oprit în fața mormântului lui Alexandru cel Mare, unde a contemplat, vărsând lacrimi, zădărnicia slavei pământești. Tema devine clasică în iconografie, unde Sfântul Sisoe este reprezentat în fața mormântului deschis în care se află oasele marelui împărat. În figura Sfântului Macarie, imaginarul popular adună și trăsăturile ascetului din pustiul Sketisului, și legende privitoare la sfântul gimnosofist descoperit de cei trei bătrâni, Serghie, Reghin și Theofil, la capătul unui drum ce reface întru totul călătoriile fantastice ale împăratului Alexandru. De asemenea, nu trebuie uitat nici faptul că Sisoe, cel din legenda Avestiței, are, la rândul său, doi tovarăși: Isidor și Teodor. Ceea ce vrem să demonstrăm prin aceste considerații este că, depășind granițele cărților bisericești, figura Sfântului Sisoe, împrumută trăsături din cea a lui Macarie.

O a doua secvență pe care o aducem în argumentarea de față ar fi aceea a numelui Sfântului. Între vorbele inspirate ale Sfântului Sisoe, pe care Patericul le-a reținut, se află răspunsul pe care acesta îl dă atunci când este întrebat dacă a ajuns la nivelul avvei Antonie: „Dacă aş avea măcar unul din gândurile avvei Antonie, aş deveni tot numai foc. Totuși, cunosc pe cineva care, cu trudă, i-ar putea duce gândul”⁹. Probabil avva Sisoe se referă la el însuși, astfel de eschive făcând parte din retorica specifică marilor părinți. Însă ceea ce ne interesează aici este sintagma „tot numai foc”, sintagmă ce desemnează, conform unei etimologii mai mult sau mai puțin corecte, dar cu siguranță creditate în epocă, deoarece avea girul scrierilor lui Dionisie Areopagitul, numele de *Serafim*¹⁰, radicalul acestuia fiind apropiat de verbul *saraph* „a arde”¹¹.

În povestirea de față, un element aparent spectaculos în geografia infernală este faptul că iezarul în care sunt aruncați păcătoșii în negură se desface, arătând alți păcătoși aflați sub primii: „*de năpraznă să desfăcu acel iezăr în doao părți și să văzu acolo dedesuptul acestora altă muncă mai strașnică. Și era acolo mulțime de arhierei, călugări, preoți, diaconi și dascăli, care striga mai cumplit și mai cu durere decât ceilalți toți*” (10^f). Evident, este vorba despre cei care i-au călăuzit greșit pe cei ce stau în partea de sus a pedepsei. De asemenea, găsim aici singurul dialog dintre păcătoși și Maica Domnului în care aceștia încearcă să-și tăgăduiască faptele, fiind imediat contraziși de arhanghelul Mihail: „*Noi, Fecioară Precurată, sântem patriarșii, mitropoliții, preoții, călugării și povățuitorii norodului creștinesc și noi am învățat să păzescă legea lui Dumnezeu cum să cade și ei n-au vrut să ne <a>sculte pre noi și iată că și ei și noi ne muncim aice. Arhanghelul Mihail zisă:*

⁹ *Patericul egiptean*, ed. cit., p. 327.

¹⁰ „Despre numele sfânt al Serafimilor, cunoscătorii limbii evreiești spun că el îi arată fie ca pe cei ce ard, fie ca pe cei ce încălzesc”. Dionisie Areopagitul, *Despre ierarhia cerească*, în *Opere complete*, Traducere, introducere și note de pr. Dumitru Stăniloae, Ediție îngrijită de Constanța Costea, București, 1996, p. 23.

¹¹ Cf. Christian Ionescu, *Mică enciclopedie onomastică*, București, 1975, s.v. *Serafim*.

Ba nu este așa precum ziceți, că de v-ar fi văzut norodul pre voi făcând bine și fapte bune și cuvioase, și ei încă ar fi luat pildă de la voi și ar fi luat pildă bună învățătura voastră./ Iară văzându-vă pre voi că petreceți în desfătări lumești, fiind voi arhieriei, și umblați pe cai, iubind și cu carete scumpe și în haine noi îmbrăcați adesăori schimbându-vă, cu muieri și cu lacomii, strângând aur și argint mult, ia pentru aceasta sânteți osândiți a vă munci aice, că nici voi n-ați vrut să intrați întru împărăția cerului, nici pre cei ce au vrut voi n-ați lăsat. Ce încă i-ați smintit de să muncesc aice. Pentru aceia cu dreptate este să-i țineți în spatele voastre, că pentru dânsii ați luat jugul lui Hristos pre umerile voastre, ca să-i povățuiți la cale ce dreaptă, iară voi v-ați silit care din care a vă umple pungile de galbeni. Iară acuma, ce vă folosăsc banii?” (10^v).

Această „mașinărie infernală” apare, *in nuce*, în viziunea Sfântului Macarie: Sfântul găsim în pustie un craniu de om mort îl face să-și dezvăluie identitatea. Craniul se dovedește a fi fost un preot al idolilor, de aceea sufletul său se află acum în chinurile iadului „Cât de departe este cerul de pământ, cam atât foc se află sub noi. De la tălpi până la cap stăm în mijlocul flăcărilor”¹² (să fie oare o simplă coincidență faptul că prima dintre muncile infernale din Viziunea Sfântului Serafim se referă la idolatrii?). Însă pedeapsa cea mai grea, spune craniul, „o au cei de sub noi”, căci „Noi, cei care nu L-am cunoscut pe Dumnezeu, am găsit puțină milă, dar cei care L-au cunoscut pe Dumnezeu și L-au renegat, se află sub noi”¹³. În viața Sfântului Macarie, așa cum o găsim tipărită în anul 1911, sub titlul *Epistolia Domnului nostru Isus Hristos*, împreună cu *Legenda duminicii*, *Visul Maicii Domnului* și *Călătoria Maicii Domnului la iad* aceeași imagine este redată astfel: „ce-ți spun și aceasta că dedesuptul iadului, că este și alt iad mai cumplit și fiul periciunei. Acolo se muncesc preoții care fac curvie și apoi cântă Sfânta Evanghelie și călugărițele cari fac curvie și preotesele și diaconii și diaconițele, cinul părintesc la ciata îngerilor ce au căzut din cer vra să se îplinească din cei buni și cu mare cinste se cinstesc, deci pentru aceia călugării și preoții cei curvari, la mari pedepse încap. Așisderea cei ce calcă poruncile și vezdaconii (sic!) și primesc pe cei ce calcă poruncile și slujba și fac vrăjbile mirenilor”¹⁴.

Este vorba despre același tipar al chinului, în care imaginarul colectiv a aruncat orice formă a slujirii ipocrite a lui Dumnezeu.

Așadar este posibil ca personajul Sfântul Serafim din redacția C a *Călătoriei Maicii Domnului la iad* să reprezinte o figură hibridă, rezultată din prelucrarea inteligentă a câtorva secvențe despre doi sfinți reprezentativi din patericul egiptean, cărora li s-a adăugat materialul aluvionar, obscur și derutant al legendelor populare referitoare la Macarie cel Mare și Sisoe.

¹² *Patericul egiptean*, ed. cit., p. 226.

¹³ *Ibidem*.

¹⁴ *Viața și nevoința Sfântului prea cuviosului Macarie*, în *Epistolia ce au trimis-o Dumnezeu din cer*, Bârlad, 1911, p. 22.

Fragmentele de laude aduse Maicii Domnului, de altfel una dintre secvențele cele mai permissive ale tuturor tipurilor *Călătoriei Maicii Domnului*¹⁵, pe lângă faptul că au un conținut inedit, nu sunt atribuite corului de heruvimi și serafimi, ci doar celor patru arhangheli care vin, în fruntea cetelor de 12 mii de îngeri (nu patru sute ca în celelalte versiuni) să o însoțească pe Sfânta Fecioară, Mihail, Gavriil, Uriil și Rafail: *Și era din căpiteniile îngerești arhistratigul Mihail, Gavriil, Rafail și Uriil, carele începură a cânta îi a lăuda pre Precurata Fecioară zicând:*

„Bucură-te, poarta ceriului și ușa raiului!¹⁶

Bucură-te, lumina îngerilor și a oamenilor!

Bucură-te împărăteasă noastră, a îngerilor!

Bucură-te, Marie, Precurată Fecioară, că tu orice ceri la Fiiul tău, Hristos, toate ți să și dau deplin / și toate la voia ta sânt în ceriu și pre pământ și ce v<r> ei, faci!” (8^{r-v}).

Este interesantă localizarea întregii povești undeva „în părțile Araviei”, în timp ce intrarea în iad este plasată undeva „spre Eghipet” (8^v), iar trecerea către tărâmul infernal se face într-un mod inedit, căci pământul „se desfăcu de năprasnă și intrară întru cele mai de gios ale pământului” (8^v). Arabia cuprinde, în cosmografia cărților populare românești¹⁷, spațiul „despre Africa, între Țara Ovreiască și între Eghipet”. Ea este formată din trei părți: „pustie și pietrosă și bogată”. Partea în care se plasează acțiunea povestirii este aceea pietroasă, adică Palestina, deoarece acolo se găsește muntele Sinai. Despre ea, cosmografiile spun: „Aravia cea pietroasă se tinde spre Eghipet și spre Ierusalim unde iaste Țara Ovreiască. Zicu-i ei scriitorii cei bătrâni Navetea. Într-acea Aravie (...) iaste Svântul și de Dumnedzău îmblatul Muntele Sinaiei, unde au lăcuit ovreaii de au trecut pustia. Acolo au dat Dumnedzău leagea lui Moisi și acolo au fost și trupul Sfintei Ecaterinii¹⁸.” Nu trebuie să uităm, de asemenea, că aceeași Aravie este un tărâm îndepărtat al miraculosului, după formula lui Isidor din Sevilla care, în a sa descriere a pământului, vorbește despre pasărea Phoenix care ar trăi în *Arabia felix*: (ms. rom. 3391) „Aravia, ț<a>ra arăpască ce norocoasă. Este acolo pasări care să cheamă finix”¹⁹.

Localizarea narațiunii explică și faptul că Maica Domnului, împreună cu cei 12 mii de îngeri și cu cei patru arhangheli, merg către Eghipet, unde se află locul de trecere către tărâmul infernal. Apropierea geografică a celor două puncte, precum și situarea corectă a muntelui Sinai în tărâmul Araviei, trădează faptul că alăturarea

¹⁵ După cum ușor se poate observa, aceste fragmente, prin care îngerii dau slavă Maicii Domnului și, la rândul ei, Sfânta Fecioară îi aduce laude arhanghelului Mihail, reprezintă o secvență adesea modificată de către copişti cf. ms. rom. BAR 5022, ms. rom. BAR 3233, manuscrisele din subtipul *Chinurilor fără de odihnă* etc.

¹⁶ Scris: aPi[vi].

¹⁷ *Povestea țărilor Asiei. Cosmografie românească veche*, ediție de Cătălina Veculescu și V. Guruianu, București, 1997.

¹⁸ *Ibidem*, p. 111.

¹⁹ *Ibidem*, p. 43.

lor nu a fost făcută pe baza unei coincidențe a cărei justificare, facilă în plan simbolic, ar fi putut opera drept criteriu de selecție al unei localizări fictive a narațiunii. Putem să formulăm așadar ipoteza că, în ciuda numeroaselor interferențe cu credințele și obiceiurile populare, textul a fost elaborat de un bun cunoscător al culturii vremii sale.

La porțile infernului, care la apariția Sfântei Fecioare „*îndată să sfărămă toate zăvoarale cele de aramă și porțile cele de aramă într-o mică di ceas să făcură cenușe*” (8^r) are loc un interesant dialog între Fecioară și cei care păzesc porțile iadului: „*O, împărăteasa îngerilor, au doară ai venit și tu să ne prăzi, și să ne strâci ca și Fiiul tău?*”

Iară Preacurata Fecioară au răspuns zicând:

„*Eu n-am venit să vă prăd pre voi, ci am venit să cercetez*²⁰ *temnițele iadului și să văd muncile păcătoșilor cari n-au vrut să păzască lege<a> Fiiului meu. Ce bine să știți voi*²¹, *dracilor întunecați, că la a doao venire Fiiului meu, la judecată, am voie și putere de la Fiiul meu ca să arunc de trei ori cu mreața preste creștini<i> cei osândiți în munci și toți cei care or fi nădăjduit întru mine să să*²² *mântuiască. Care mreața, de atunce și până astăzi, să lucrează în multe locuri, iară mai ales în părțile Araviei foarte s-au întărit cu acestu lucru: că în agiunul Bobotezii, muierile creștinești, când umblă // preotul cu cruce<a> și cu aghiazmă prin casăle creștinilor, leagă la cruce câte o cunună de cânepă topită spre adevărînța credinții*” (8^v–9^r).

Ultima parte a dialogului se referă la o veche credință întâlnită în spațiul românesc. Conform ei, „Maica Domnului împletește un năvod cu ajutorul căruia, la sfârșitul lumii, va pescui de trei ori și va salva multe suflete aflate în Iad”²³. Această credință, după cum arată N. Cartoian, a fost răspândită mai ales „în Moldova și Bucovina, de unde a fost culeasă de mulți folkloriști”²⁴.

În ceea ce privește cortegiul muncilor, ele diferă de celelalte versiuni uneori prin precizările pe care le aduc și alteori prin ineditul scenelor. Astfel, la fel ca și în *Călătoria Maicii Domnului la iad și la rai*, în primul dintre locurile pe care le cercetează Sfânta Fecioară sunt aruncați cei care nu cred în adevăratul Dumnezeu. Însă textele acestei redacții explică: „*Acește<a> sânt păgânii, elinii, jidovii, turci<i>, tătari<i>, saracneni<i>*²⁵, *nemți<i>, armeni<i>, papastași<i>, care n-au vrut să creadă întru adevăratul Dumnezeu. Iară aceia carii strigă mai / tare, sânt împărații cei răi și tirani<i> ce au muncit pe creștini ca să să lepede de*

²⁰ Scris: qTaqTSTi i.

²¹ Cuvântul este scris deasupra rândului.

²² După conjuncția *să* apare scris și apoi barat cuvântul: \v]qPbZW.

²³ Vezi, de exemplu, Ion Taloș, *Gândirea magico-religioasă la români. Dicționar*, București, 2001, s. v. sf. *Maria*, p. 145.

²⁴ N. Cartoian, *Cărțile populare în literatura românească*, vol. I, *Epoca influenței sud-slave*, București, 1929, p. 77.

²⁵ Scris: bPaPZ]T]T] i.

Hristos Fiul, cum este Dioclitian²⁶, Maximilian²⁷, Iulian²⁸ și alții, pentru aceea strigă mai tare că să muncesc mai cumplit decât ceilalți păgâni” (9^{r-v}). Interesant este și faptul că, printre creștinii condamnați pentru credința lor neconformă cu dogmele ortodoxiei, sunt menționați și armenii, un popor timpuriu creștinat. Tot apelând la descrierile cosmografice din manuscrisele românești, putem explica și acest fapt: „Într-acele Armenii sânt creștini carii mai nainte au fost fiind leagea grecească, fiind aproape de cetatea Antiohiei, ce sânt îndreptați în lege creștină de Sty Ap(s)tlu Petru, că Antiohiia au fost întâi scaun apostolescu. Iar acum o samă <de> armeanii, carii sânt mai aproape de Antiohiia, ei totuș sânt creștini, iar altă seamă ei se-au împărțit și au rătăcit în multe eresuri și tocmeale și se-au delungat de besearica creștinească și mulți dintru ei se-au răsipit în multe țăr de șed și-ș țin eres deosebi, avându ei carte pre limba lor”²⁹.

A doua muncă este aceea a păcătoșilor, peste care este așternută o negură ce se ridică doar în urma rugăciunilor făcute de Sfânta Fecioară. La fel ca în redacția A, acest loc este diferit de acela al râului de foc în care sunt scufundați păcătoșii, în funcție de gravitatea păcatelor săvârșite.

Pe scaune de foc, într-o imagine comună tuturor versiunilor, apar domnii cei nemilostivi și judecătorii cei nedrepti care, precizează versiunea de față, au fost blestemați de săracii pe care i-au asuprit. În plus, în textele redacției C, acești păcătoși sunt cei care „au mâncat carne de om”; însă sintagma utilizată este alta decât cea obișnuită, făcând vădită trimitere la taina euharistiei, fără a da vreo altă explicație pentru monstruoasa pedeapsă, așa cum se întâmplă în toate celelalte tipuri ale apocrifului: „*au mâncat carne săracilor în loc de pâine și au supt sângele săracilor în loc de vin*” (11^v).

O muncă inedită, specifică doar acestei redacții, este aceea în care stau fumătorii: „*De acolo mersă Precista mai înainte și văzu o mare de păcură. Iară deasupra sta o negură împuțită și să auzia acolo gomot și gâlceavă de oameni mulți. / Și poronci Precista de să rădica ace fumedanie și să vede muncindu-să mult norod acolo. Și fieștecare dintru dânșii ave câte o prăjină fiind în gură și suge smoală și păcură dintru ace mare*³⁰. Și la unii era pre lungi, iară la alții era mai scurte, iară alții era cu gura și cu nasul acolo băgați în păcură. Și era amestecați între dânșii creștini, jidovi, turci, papistași și din toate limbele, cum și din parte bisericească era mitropoliți, arhierei, călugări, preoți și diiaconi și din tot neamul și lege” (11^{r-v}).

Păcatul fumatului este și el explicat: „*Aceștia sânt cei ce au băut tiutun și și-au împuțit trupul lor cel zidit după chipul lui Dumnezeu. Și au făcut jărtvă dracilor, că acest feliu de buruiană, ti<u>tunu, este rămășiță din jărtvile idolești a diavolului*” (11^v).

²⁶ Scris: S jZ[i s {}].

²⁷ Scris: \P¶i \·[·{}].

²⁸ Scris: v[·{}].

²⁹ Povestea țărilor Asiei, op. cit., p. 103.

³⁰ Scris: \Pa{.

Existența pedepsei aplicate fumătorilor este unul dintre indiciile care ajută la datarea acestei redacții. Culturile de tutun au apărut în Țara Românească abia la începutul secolului al XVIII-lea, iar în Moldova, arie din care provin toate cele trei versiuni cunoscute ale *Viziunii Sfântului Serafim*, la sfârșitul celui de-al XVII-lea, în vremea domnitorului Constantin Duca³¹.

După cum ușor se poate observa, două sunt argumentele prin care este incriminat obiceiul fumatului: unul ține de dogma creștină, în timp ce al doilea face din nou apel la universul credințelor populare. Tutunul este supranumit și „iarba dracului”, din pricina legendei sale care spune că este o plantă făcută de diavol. Multe legende românești explică originea plantei tutunului. Astfel, în binecunoscuta culegere a Elenei Niculiță-Voronca există trei variante ale legendei tutunului, două dintre ele spun că diavolul ar fi fost închis în biserica unei mănăstiri în timpul Sfintei Liturghii. Atunci când preoții au cântat *Heruvicul*, diavolul s-a metamorfozat în păcura care a curs din policandrul bisericii. Călugării au luat-o și au aruncat-o „după mănăstire”. Pe locul unde au aruncat-o, a răsărit tutunul. O altă versiune, mai scurtă, spune că: „Dracii, jucându-se, au făcut ceva și au acoperit cu pământ; pe locul acela, a crescut tiutunul, pe care ei l-au dat apoi la oameni”. Legătura dintre tutun și diavol se vede și în obiceiuri precum: „Luleaua să nu steie pe fereastră, că nu vine îngerul la casă”. Alte două legende ale tutunului au fost consemnate și de către cercetătorul Ion Ghinoiu³²: tutunul a fost inventat spre pomenirea mamei dracilor, o apariție hidoasă cunoscută sub numele de *Păca* sau *Pafa*: „Pentru pomenirea mamei lor, dracii s-ar fi scremut și ar fi făcut și ei o sămânță din care a răsărit buruiana dracilor, adică tutunul. Dracii i-au dat această buruiănă și omului, ca să-i tragă fumul pe gâtlee și, când l-o da afară, să facă Paffff!, ca să fie spre pomenire Pafii, mamei lor.” O a doua legendă spune că atunci „când a primit Domnul Hristos moarte și s-a îngropat în pământ, i-a răsărit tămâie pe mormânt. Pe mormântul diavolului i-a răsărit tămâia dracului, tutunul.”

B.P. Hasdeu publică, la rândul său, o *Istorie a tutunului*³³, cu care textele din această redacție a *Călătoriei Maicii Domnului* par a avea cele mai multe afinități. Această istorie se află, conform descrierii făcute de cărturarul român, într-un manuscris basarabean, probabil din secolul al XVIII-lea. Este vorba tot despre o scriere eshatologică, pentru că realitatea originii acestei plante, povestită de patriarhul Ierusalimului, *Silivestru*, i se dezvăluie unui „stareț bătrân”, care vine din aceeași zonă ca și Sfântul Serafim: „că eu, fraților, lăcuescu într-o peșteră de

³¹ „O primă mențiune asupra tutunăritului datează în Moldova din timpul lui Const. Duca (1693–1695) [...]. În Țara Românească este menționată (taxa, *n.n.*, *C.-I.D.*) într-o scutire de dări din 7 iulie 1702.” *Instituțiile feudale în țările române*, Dicționar, Ovid Sachelarie și Nicolae Stoicescu, s.v. *tutunărit*.

³² Ion Ghinoiu, *Comoara satelor. Calendar popular*, București, 2005, p. 39–40.

³³ B.P. Hasdeu, *Cuvente den bătrâni. Limba română vorbită între 1550–1600. Studiu paleografico-lingvistic de Bogdan Petriceicu Hasdeu*. Cu observațiuni filologice de Hugo Schuchardt, tom I. Ediție îngrijită, studiu introductiv și note de Gh. Mihăilă, București, 1983, p. 18–19.

75 de ani, ce să chiamă Araviia”. Acesta întâlnind un diavol slut, pe nume Galaar, află de la el istoria și menirea tutunului, de a fi o mirodenie făcută spre a servi la aducerea de jertfe diavolului: „și ni-am strâns toți în muntele acesta, al Carmilului, și socotind aceasta adică am pus o tidvă și ni-am beșit într-însa toți, și am zâs, că ce va ieși va fi noao miros, că aceia va trage oamenii pre nasuri și pre guri, și întâiu vor tragi păgânii și apoiu țiganii și apoiu creștinii, și se va înmulți de la răsărit până la apus, și să va îndemna boerii, încă și din cei bisăricești, că va fi mai cu prețu decât tămăia”. Carmel este muntele pe care poporul evreu a adus jertfă idolului Baal, în timpul regelui Ahab, iar prorocul Ilie, în fața poporului lui Israel a arătat că jertfa închinată lui Dumnezeu a prorocului a fost mistuită împreună cu apa și pietrele altarului, de un foc ce s-a pogorât din cer la rugăciunea acestuia³⁴. Și aici autorul acestei variante a apocrifului dovedește o bună stăpânire a geografiei biblice și capacitatea de a integra cunoștințele sale într-o construcție rafinată, care valorifică elemente cu o destul de largă circulație în folclor.

A șasea muncă este aceea a femeilor care: „ș-au vândut trupul lor și s-au înbrăcat și s-au hrănit și au băut de pre trupul” (12^r), femei sortite să fie „spânzurate de cosâță și dedesuptul lor arde pară de foc și din țâțele lor suge șărpi și scorpii înveninate. Și eli țipa și să văieta foarte cumplit” (12^r). Imaginea acestor chinuri o regăsim, după cum am arătat mai sus, și în versiunile subtipului 2 al redacției A.

Iezerul de foc, deasupra căruia plutește „o fumedanie neagră ca cerneala” (12^v), în care sunt scufundați păcătoșii în funcție de mărimea păcatelor este populat, în această versiune, doar de femei: „Și poronci Precista de să rădică ace negură și să văzu acolo în iezăr mulțime de noroade muieri: unile până la buric, altele până la piept, altele până în grumazi și pre<s>te tot iezărul acela fierbe viermi neadormiți amestecați cu smoală și cu catran” (12^v). Demn de remarcat ni se pare faptul că, în ciuda diferențelor de conținut, descrierea muncii păstrează aceeași structură ca în toate celelalte versiuni ale *Călătoriei Maicii Domnului la iad* (cu excepția părții finale, care nu explică greșelile fiecărei categorii de păcătoși, ci le expune global: „Aceste sânt muierile celi fărâncătoare și vrăjitoare și descân<tă>toare și cu buruieni au otrăvit pruncii în pântecel lor și cele ce au șoptit în biserică la sfânta liturghie și s-au vorbit de rău una pre alta și au făcut împreunări cu dracii, pen<tru> aceea să muncescu așe de cumplit” (13^r).

Apare și întrebarea celor din chinuri, care se miră că Sfânta Fecioară și-a adus aminte de ei, dar nu pun asta în legătură cu alte personaje biblice, așa cum se întâmplă în alte redacții ale apocrifului („Fiiul tău cel blagoslovit nu ne-au spus noao, nici Avraam patriarhul, nici Ioan Botezătorul nu s-au ivit noao. Iară tu, Sfântă Maică cu/ m ne întrebi pre noi pre nește greșiți ca noi?”; ms. rom. 4150 BAR, f. 50^v). Aici sunt aduse în discuție ritualurile pe care rudele celui care a murit trebuie să le facă spre pomenirea acestuia: „Iară eli dacă văzu pe Precista zisă:

³⁴ Regi III, 18, 38.

„Dară cum Ț-ai mai adus aminte de noi, Precurată Fecioară? Că noi de când am intrat aici la aceasta muncă n-am mai văzut lumină până acum că avem frați, su<ro>ri și rudeni pre lume și aici toți ne-au // uitat pre noi, nici își aduc aminte de noi, ca să deaie Liturghie pentru sufletele noastre, că doară s-ar milostivi sp<r>e noi Hristos, Fiul tău și ne-ar scoate de aici”.

Mihail arhanghelu zisă către dânsăle:

„Frații și surorile și rudeniile voastre nu poartă grijă de voi, ce caută ale sale cum ar plăce lumii, după cum și cu dânsii or face și alții asemenea” (13^{r-v}).

O imagine inedită este și aceea a cărturarilor care, neînvațând bine scripturile, au povățuit rău poporul. Odată ajunși în infern, ei sunt „oameni orbi și-i purta dracii cu lanțuri de fier povățuindu-i încotro vra dracii” (12^r).

La rădăcina copacului de fier care stă în mijlocul iadului în toate textele Călătoriei Maicii Domnului, stă, în această redacție, un balaur din gura căruia ies flăcări: „Iară la tulpina copaciului sta un bălaur cu gura căscată și ieșe din gura lui văpaie de foc mare și arde pre cei ce era spânzurați” (13^v).

Imaginea balaurului cu gura căscată, din care ies flăcări, este obișnuită în iconografia iadului³⁵, însă plasarea lui lângă tulpina copacului de fier din centrul infernului poate fi socotit un element inedit. În această muncă stau cei care „cei ce au suduit cruce<a>, lege<a>, sufletul, lumina, prescure<a>, pasca și altele din dogmele legii” (13^v).

Un alt chin, specific acestei familii de texte, care pare a avea afinități cu vechea mitologie grecească și pe care, îndreptat asupra celor care au săvârșit păcatul sinuciderii, îl găsim și în cântul al XIII-lea al Divinei Comedii³⁶, este acela al omului mușcat de un câine „și de unde-l mușca cânele, iară creștea la loc” (14^r). Pedeapsa se aplică celui care a jurat strâmb și „fiieste pentru ce lucru fără nici o socoteală” (14^r).

Un motiv prelucrat după Apocalipsul lui Petru³⁷, unde reprezintă pedeapsa femeilor care au comis un adulter, este următorul: „Și mai văzu Precista întru alt loc multe muieri spânzurate de cosiță cu capetele în jos în para focului care striga și să văieta foarte groaznic” (14^v).

Munca preoților care au săvârșit Sfânta Liturghie fără vrednicie este similară cu aceea din alte versiuni ale textului, în care preoții respectivi sunt aruncați în focul care îi arde și le iese prin creștet: „oameni spânzurați întru alt loc în mijlocul iadului de creștet și văpaie foarte mare îi acoperia pre dânsii” (13^r). Imaginea

³⁵ Vezi în acest sens Dionisie din Furna, *Erminia picturii bizantine*, București, 2000, p. 217, în compoziția Judecata viitoare a toată lumea (care) [se zugrăvește în slonul bisericii]: „apoi începe a zugrăvi de sus râul cel de foc, care iese de sub picioarele lui Hristos și trăgându-l până în gura balaurului celui atotmâncător, din colțul (de jos) dinspre miazăzi”.

³⁶ Dante Aligheri, *Divina Comedie, Infernul*, în românește de Eta Boeriu, București, 1965, p. 97.

³⁷ Cf. *Apocalipse apocrife ale Noului Testament*, traducerea textelor și îngrijirea ediției Gheorghe Fedorovici și Monica Medeleanu, București, 2007, p. 174.

preoților spânzurați de creștet și cuprinși de flăcări amintește de o vedenie a Sfântului Macarie, povestită în *Patericul* egiptean, care arată felul în care un preot nevrednic este purificat de înger în momentul săvârșirii liturghiei: „când preotul era să se așeze în fața sfintei mese am văzut un înger al Domnului coborându-se din cer, a pus mâna pe capul preotului și acesta a devenit ca un stâlp de foc. Uluit de vedenie, am auzit un glas care-mi spunea: Omule, de ce te miri de lucrul acesta? Dacă un împărat de pe pământ nu îngăduie dregătorilor să stea murdari în fața lui, ci cu mare slavă, cu atât mai mult puterea dumnezeiască îi va curăți pe slujitorii sfintelor taine, care stau în fața slavei cerului”³⁸.

Mult mai interesantă este însă descrierea păcatului săvârșit de preoții care nu sunt învinovați de a fi sfârâmat fără grijă Sfântul Agneț și a fi lăsat să cadă firimituri din discos, ca în toate celelalte versiuni ale textului, ci sunt „*preoții cei ce au slujit cu nevrednicie sfânta liturghie, adecă au curvit, s-au îmbătat, și au vărsat și s-au sfădit cu cineva și altele necuvioasă lucruri au făcut și apoi au slujit sfânta // liturghie fiind necurați*”, ba mai mult, „*Și după sfârșitul sfintei liturghiei au dus pe stăpânul Hristos la câr<c>iumă*³⁹ *de l-au vândut jidovilor ca și Iuda*” (14^{r-v}). Cârциumarul evreu, este una dintre figurile terifiante ale imaginarului colectiv românesc, dezvoltată mai ales în Moldova. În versiunea din ms. rom. 1228 BAR, provenind din aceeași zonă, apare o foarte interesantă paralelă între obiceiul cârciumarilor necinstiți de a amesteca apa cu vinul și ritualul pregătirii de către preot a Sfintei Euharistii: „*ceia ce amestecă vin cu apa, care mai bine ar fi a nu mai răsări soarele în ziua aceia, fiindcă mai nainte ei facu a preuni vin cu apă, care să cuvine numai preotului. Ferea lui Dumnezeu, măcaru pi cei de acum ș<i><n>u să căiesc cân<d> amărăscu duminica și cei ce facu tocmeală sărbătoarea sa. Așa să arză*⁴⁰” (88^v). Asumate în această cheie, gesturile cârciumarului devin ritualice, iar cârciuma este locul unde se oficiază un cult identic, dar opus celui orotodox, expresie perfectă a operei diabolice. Putem să bănuim aici, dacă nu obârșia, atunci o dezvoltare inedită a motivului asocierii cârciumarului evreu cu diavolul⁴¹.

Ca în toate celelalte versiuni prin fața Maicii Domnului trec păcătoșii care iau camătă, preotesele care, rămânând văduve, s-au măritat din nou, precum și bărbații și femeile clevetitoare. Munca acestora din urmă este descrisă în imagini mai groțeste decât în alte versiuni: „*muieri amestecați cu bărbați legați cu mâinile înapoi. Iară din urechile și din gura lor intra și ieșe șărpi și viermi neadormiți și dracii îi bâte cu bice de foc*” (15^v). De remarcat că păcatul clevetirii, astfel sancționat, nu este doar apanajul femeilor, ca în celelalte versiuni ale textului.

Cei care nu s-au dus duminică dimineața la liturghie primesc aceeași pedeapsă pe care o primesc ucigașii în *Călătoria Maicii Domnului la iad și la rai*: sunt

³⁸ *Patericul sau apoftegmele*, p. 245.

³⁹ Scris: Zwau \w.

⁴⁰ Urmează un cuvânt ilizibil în manuscris.

⁴¹ Vezi Andrei Oișteanu, *Imaginea evreului în cultura română. Studiu de imagologie în context est-central european*, București, 2001, p. 163–166.

scufundați într-o baltă de foc din care unii se văd plutind în undele înflăcărâte, iar alții doar se aud. Întrebarea obișnuită a Maicii Domnului despre soarta acelor pe care boala îi împiedică să ajungă duminica la liturghie, urmată de răspunsul arhanghelului Mihail, care precizează că doar „cine va fi bolnav și de să va aprinde casa pre dânsul și de nu va pute ieși afară, acela va ave iertarea”⁴², devine în varianta de față o întrebare disjunctă⁴³: „*Dacă este omul bolnav sau casa i să va aprinde și nu va pute merge la Biserică, au nu i să va ierta păcatele lui?*” (15^v). Răspunsul Arhanghelului aduce pe de o parte lămuriri ce țin de ritualul pe care chiar și cei bolnavi trebuie să îl respecte: „*dacă este omul bolnav, să trimată lumină, tămâie și liturghie la biserică*” (15^v); și răspunde și celei de-a doua probleme ridicată de Fecioară: „*iar casa de să va aprinde în vreme Bisericii, să o lasă să ardă și să alerge la Biserică și să zică: casa și cele din casă sânt a lui Dumnezeu, Dumnezeu mi le-au dat, Dumnezeu mi le-au luat, fie numele Domnului binecuvântat în veci, că mie numai Biserica îmi trebuie și numai cu Biserica voi rămâne*” (15^v). Intransigența replicii arhanghelului smulge Maicii Domnului, și, poate, implicit naratorului, exclamația: „*Greu lucru este dar a să mântui omul în lume!*” (15^v), la care, în aceeași notă, arhanghelul răspunde: „*Tot lucrul ce este spre folos omului i să pare că este greu. Iară tot lucrul ce este spre pedeapsă, i să pare omului că este ușor*” (15^v). Astfel de cuvinte nu puteau fi scrise decât de cineva care aparținea mediului monahal.

Un alt element, pe care nu l-am întâlnit în alte versiuni ale *Călătoriei Maicii Domnului la iad*, îl reprezintă sancțiunile ce privesc păcatele sexuale.

În ultima dintre muncile descrise se găsesc: „*cei nemilostivi și trufași care n-au vrut să // miluiască pre nimene în viața lor, nici au priimit la casa lor oaspeți, ce le-au fost drag a mânca numai din munca altora. Așijdere și cei ce au iubit mândria și le-au fost drag a să purta cu haine scumpe și pre nimene n-au băgat în samă lacomi și iubitori de bani*” (16^v–17^r).

Însă infernul cuprinde multe alte locuri: „*De acolo mersă Precista și văzu în iad multe feliuri de munci în multe chipuri și în multe locuri ce nu le-am mai putut de-amăruntul să le scriem pe toate într-o mică cărțuție*” (17^r). Fraza este aparent banală și pe deplin justificată, dar retorica este una biblică, făcând trimitere la pasajul ultim din Evanghelia lui Ioan în care naratorul spune: „Dar sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Isus și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris”⁴⁴.

⁴² Ms. rom. 1417 BAR, f. 139^v.

⁴³ Găsim precizarea, preluată din *Călătoria Maicii Domnului*, și în două manuscrise ale *Legendei duminicii*: ms. rom. BAR 2806 și 1303, în următoarea formă: „Numai care om va fi bolnav și s-ar aprinde casa sa și nu va pute ieși singur din casă ca să scape de foc, ce-l vor scoate alții din foc afară, aceleia i să vor ierta păcatele sale” (*Cele mai vechi cărți populare în literatura română*, vol. X, *Legenda duminicii*, Studiu monografic, ediție și glosar de Emanuela Timotin, București, 2005, p. 61). Existența acestei interpolări arată felul în care o astfel de secvență putea circula dintr-un text în altul, căpătând, de fiecare dată, mici modificări de nuanță. Este ceea ce se întâmplă, probabil, și în varianta la care ne referim.

⁴⁴ Ioan, 21, 25.

Finalul narațiunii este destul de succint; se face precizarea că, la cererea Maicii Domnului păcătoșilor li se va acorda un răgaz dau păcătoșilor odihnă „să [...]”⁴⁵ din zioa de Paști până [...]”⁴⁶ (17^v) și nu apare episodul călătoriei acesteia la rai.

Câteva dintre elementele din descrierile păcatelor pentru care sunt condamnați cei din muncile iadului, printre care identificarea cârciumarului cu jidovii și a acestora cu diavolul⁴⁷ „ce iubiți crâșma mai mult decât biserica și în loc de preot pe jidov îi aveți mai cinstiți decât pe preoții carii slujesc în biserica mea spre sfințirea voastră”⁴⁸, cuvintele injurioase aruncate asupra lucrurilor sfinte: „spurcați botezul și suduiți legea și crucea și lumina // și pasca și prescurea”⁴⁹; precum și asumarea tutunului ca rămășiță a jertfelor aduse idolilor: „iară voi vă afumați cu tiutunul puturos, ce este rămășiță din jărvile idolești”⁵⁰ apar, tot ca elemente inedite, și într-o versiune a *Legendei duminicii* copiată în același miscelaneu cu *Vedenia sfântului Serafim*.

Această redacție a apocrifului se găsește, din cercetările noastre de până acum, în doar trei manuscrise aflate la Biblioteca Academiei Române, a căror prezentare nu face obiectul articolului de față. Ceea ce reiese din analiza detaliată a motivelor acestui text este că avem de-a face cu o rescriere a *Călătoriei Maicii Domnului la iad*, cu o circulație restrânsă, formată, probabil, pe teren românesc, în zona Moldovei, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea și realizată, aproape sigur, de un monah. Autorul reușește să dea narațiunii sale un plus de complexitate din punct de vedere formal și în același timp, altoind anumite motive pe o schemă narativă simplă, pe lângă expresivitate, dă enumerării anostre a păcatelor și a pedepselor o surprinzătoare notă de profunzime. De aceea putem spune, păstrând proporțiile, că ne aflăm în fața unei adevărate capodopere a genului.

UNE VERSION INEDITE DE *LA DESCENTE DE LA VIERGE AUX ENFERS*.
LA VISION DE SAINT SÉRAPHIN

(Résumé)

L'article présente une version inédite de l'apocryphe *Apocalypse de la Vierge*, dont le spécifique est l'encadrement de la narration dans la vision d'un saint nommé Séraphin. L'analyse des motifs arrive à démontrer que le texte a été conçu dans la Moldavie, au XVIIIe siècle, apparemment par un moine.

Cuvinte cheie: apocrif, apocalips, Maica Domnului, viziune, Sfântul Serafim.

Mots-clés: apocryphe, apocalypse, la Sainte Vierge, vision, Saint Séraphin.

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

⁴⁵ O pată de cerneală face fragmentul ilizibil.

⁴⁶ Adăugat cu altă cerneală *αα Χρῆςτε*.

⁴⁷ Vezi în acest sens A. Oișteanu, *Imaginea evreului*, p. 163–166.

⁴⁸ Emanuela Timotin, *op. cit.*, p. 153.

⁴⁹ *Ibidem*.

⁵⁰ *Ibidem*.

Alexandru Gafton

PARTICULARITĂȚI ALE TRADUCERII ÎN *BIBLIA DE LA BUCUREȘTI*
ȘI ÎN *NOUL TESTAMENT DE LA BĂLGARAD*.
CU ILUSTRĂRI DIN *EPISTOLA LUI IACOV*

*Omagiu lui N.A. Ursu la împlinirea
vârstei de 80 de ani*

1. Între cele două mari traduceri românești de text biblic efectuate în secolul al XVII-lea, *Noul Testament de la Bălgrad* (1648) și *Biblia de la București* (1688), există o strânsă relație genetică¹.

Primul dintre acestea este construit ca traducere, în principal, pe baza *Vulgatei*, probabil cu aportul și al unei ediții a *Septuagintei* și, foarte probabil, cu cel al unei ediții protestante. Construcția acestei traduceri arată că la bază se afla concepția care are în vedere cititorul, căruia încearcă să-i ofere un text inteligibil, o călăuză edificatoare. Autorii traducerii își orientează întregul travaliu exclusiv în funcție de acest scop, dar privindu-l nuanțat, în funcție de toate aspectele pe care acesta le solicită. Subordonat scopului principal este un altul, acela ca textul să ajungă realmente a se răspândi – prin lectură directă sau mediată – la românii din toate categoriile sociale. Faptul acesta, însă, putea deveni realitate doar dacă traducerea ajungea să fie acceptată de către vlădici și preoți și de către lectori și auditoriu. Deși avea precedente numeroase în spațiul românesc, actul în sine al traducerii textului sacru era încă privit cu destulă circumspecție². Faptul acesta era amplificat de conștiința că textul provenea dintr-o zonă de influență protestantă (în epocă, Varlaam și Dosoftei încă se războiau cu relativ noua erezie și cu concepțiile promovate de aceasta). De aceea, alături de încercarea obținerii unui compromis rezonabil între cerința literalității textului și inteligibilitatea sa pentru cititorul/ascultătorul român, autorii NTB vor transmite cititorului iscoditor felurite semnale care să îl asigure de caracterul ortodox al textului obținut (deja, cu nici 70 de ani înainte, autorii *Paliei de la Orăștie* făcuseră același lucru). Acesta este încă un motiv pentru care, dincolo de aserțiunile neconforme întocmai cu realitatea, care apar în *Prefață* (iarăși, precum în cazul *Paliei de la Orăștie*), textul se încarcă, de pildă, cu glose prin care se reafirmă – în modalități explicite sau subtile, dar

¹ Vezi *Relația dintre Noul Testament de la Bălgrad (1648) și textul corespunzător din Biblia de la București (1688)*, în *Biblia 1688*, vol. II, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2002, p. LV–LXXXIII.

² Vezi Al. Gafton, *După Luther*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, 2005, p. 36 ș.u.

persuasive – proveniența sa din textul grecesc și slavonesc, sau se utilizează – în puncte ale textului dotate cu o mai mare vizibilitate – termeni de origine slavă, unii dintre ei rari sau neutilizați, chiar în spațiul românesc de influență slavă.

NTB, așadar, este o traducere care încearcă să vehiculeze către cititor un conținut și care încearcă să se pună la dispoziția cititorului, fără ca eventualele explicații sau interpretări de ordin teologic să mai necesite precedența unor explicații de ordin lingvistic. Totodată, pentru ca textul să poată străbate acele vremi către cititor, el este prevăzut cu o serie de elemente de natură să-i asigure un parcurs fără opreliști și, desigur, audiența lipsită de reticențe.

Cel de-al doilea text, *Biblia de la București*, este o prelucrare, destul de fidelă, a textului ardelenesc. Spre deosebire de acesta, însă, textul muntenesc urmărește să obțină, mai cu seamă, adecvarea la textul grecesc. Această traducere nu se mai centrează pe cititor, ci pe textul sacru și pe limba sa. După ce NTB încercase a oferi cititorului un conținut în termeni familiari și accesibili, BB încearcă să ofere culturii române un text elaborat pe baza unui model de prestigiu, cel grecesc. De aceea, revizorii BB se vor servi de NTB, însă vor fi concentrați pe adecvarea la textul grecesc. Diferențele dintre cele două traduceri vor fi numeroase, dar în puncte care, în fapt, indică relația strânsă dintre ele. Astfel, diferențele apar: a) acolo unde *Vulgata* se deosebește de *Septuaginta*³, b) acolo unde NTB se eliberează de textul biblic și se apleacă asupra nevoilor cititorului, c) acolo unde NTB urmează sugestiile altei surse decât *Vulgata* sau *Septuaginta*, d) acolo unde, în vreuna din cele două traduceri, nu este înțeles textul, e) acolo unde, în vreuna din cele două traduceri, traducătorii încearcă soluții care au a demonstra ceva sau a urma o anumită cale – fără ca între scopurile lor și textele de tradus să existe conformitate. Totodată, ambele traduceri prezintă destule situații în care efortul de legitimare este vizibil, căci se utilizează elemente ce trimit către tiparele lingvistice ale secolului al XVI-lea, ceea ce vrea să sugereze o anumită continuitate.

Deși aceste aserțiuni decurg în mod organic din studiul paralel al celor două texte, fiind susținute de fiecare carte și cap. al *Noului Testament*, în cele ce urmează vom încerca să observăm, doar cu ajutorul *Epistolei lui Iacob*, unele elemente din care decurg concluziile mai sus enunțate.

2. *Epistola lui Iacob* este una dintre cele mai importante scrieri religioase de acest fel și, cu siguranță, cea mai frumoasă și mai densă dintre epistolele catolice, multe dintre elementele sale fiind intrate în conștiința comună.

2.1. Scrisă într-o greacă destul de curată și de frumoasă – chiar dacă bogată în ebraisme – *Epistola lui Iacob* pare a fi fost adresată evreilor convertiți la creștinism, dar este și pentru urechile celorlalți. Oarecum similar cazului *Evangheliei lui Matei*

³ Precum în: „iată puținei foc, mare pădure aprinde” (NTB, *Iac.*, III, 5), față de: „Iată, puțin foc, cât de mare materie aprinde!”, unde se urmează *silva*, respectiv ὕλη. În textele secolului al XVI-lea apar *lucrare* (CB = *Codicele Bratul*, CV = *Codicele Voronețean*) și *fire* (CP = *Coresi*, *Psaltirea*), redând sl. *вѣштѣ* ‘πρῶγμα’, ‘res’.

și *Epistolei către evrei*, textul lui Iacob [probabil cel Mic, primul episcop al Bisericii creștine (FA, 15, 13–21), unul dintre „frații Domnului” (Mt., 13, 55; Gal. 1, 19), ucis de evrei prin lapidare, în anul 62, în vremea procuratorului Luceius Albinus, la inițiativa directă a marelui preot Ananus ben Ananus, care a convocat Sanhedrinul în acest scop] conține numeroase elemente care indică un public nu doar de origine iudaică, dar și practicant al religiei iudaice, bine familiarizat cu textele *Vechiului Testament*. Scopul ei pare a fi acela de a combate o serie de grave abateri doctrinare ale evreilor creștinați, precum și unele obiceiuri caracteristice evreilor acelei perioade, de unde și frecvența diatribei. Însuși Pavel arăta (*Gal.* 2, 11–12) că Petru era mai deschis față de neevrei decât Iacob și cei din jurul său. În esență, *Epistola lui Iacob* prezintă numeroase elemente individualizante, prin care atrage atenția asupra unor abateri ce pun în pericol dreapta credință.

2.2. Structural, *Epistola* nu prezintă o prea mare simetrie, diferitele părți componente nefiind în relații de echilibru. Lucrul este de înțeles dacă avem în vedere densitatea extrem de ridicată a ideilor conținute. De altfel, având a combate sau a rezolva probleme concrete și stringente, scrierile de acest tip abordează diferitele chestiuni într-o ordine care nu este neapărat cea logică din punctul nostru de vedere, dar care se află în coerență cu nevoile ce au generat acea scriere.

Fără a fi prea mult dezvoltate (ceea ce poate indica și faptul că destinatarul era avizat), temele majore se succed cu repeziciune, unele dintre ele fiind dotate cu penetrabilitate (deoarece se referă la chestiuni de interes și față de care evreii erau receptivi), altele fiind mai degrabă sensibile (referindu-se la defecte – din perspectiva noii învățăături – ale evreilor). Fără excepție, învățăturile *Epistolei* se află în textele neotestamentare care o preced. Specifică *Epistolei lui Iacob* este modalitatea prin care face ca învățăturile sale să aibă un efect mai mare și o audiență mai ridicată printre evrei.

Nucleul dur al epistolei este enunțat în versetele 2–4 ale primului cap, unde se predică despre răbdarea în încercările credinței și despre desăvârșirea prin faptă. Smerenia, perisabilitatea universală, tăria în încercări și statornicia de credință și atitudine față de Dumnezeu apar ca elementele dominante ale primei părți a primului cap. În contextul reafirmării perfecțiunii și a imuabilității, a autosuficienței și a identității cu sine a lui Dumnezeu, capul prim se încheie cu sfaturi care îndeamnă către cumpătare și echilibru în atitudine, gândire și faptă, către curăție și deschidere la cuvântul lui Dumnezeu.

Urmează o aplicație practică a celor spuse despre echilibrul de atitudine, despre comportamentul și concepția care să vizeze esențele. Privitor la conduita față de bogați și față de săraci, Iacob susține cu tărie egalitatea de tratament, dar se pronunță împotriva celor bogați. Prin două exemple celebre, sugestive și extrem de penetrante pentru evrei (lipsa de șovăială a lui Avraam în a-l jertfi pe Isaac și gestul Rahaavei) se atinge o țară a vremii: lipsa de concordanță dintre credința afirmată prin vorbe și cea demonstrată prin fapte.

Privind la unele defecte ale lumii în care trăia, în cel mai pur spirit caracteristic creștinismului primitiv, Iacob se ridică împotriva obiceiului de a impune altora propriile concepții, valori și mentalități. De asemenea, recomandă cu toată tăria, înfrânarea limbii. Epistola se încheie prin reluarea temelor majore: perisabilitatea, nevoie de răbdare, smerenie și supunere în fața lui Dumnezeu, relația dintre credință și faptă, dintre cuvânt și faptă, respingerea tendinței de a acționa asupra celor din jur conform cu propriile opinii și credințe, în vederea aducerii lor la propriul numitor.

3. Acțiunile traducătorilor și revizorilor NTB și BB, variate ca proces, tehnică, modalitate de aplicare și efect aparent, se subordonează celor două concepții mai sus-enunțate. De aceea, dincolo de zonele de suprapunere dintre cele două texte, aplicările particulare și nuanțate ale celor două concepții vor genera numeroase deosebiri, care se focalizează la diferite nivele ale textului. Chiar dacă, la rigoare, cazurile concrete ar putea fi reduse la limitele unor clase construite prin aplicarea unor criterii, modalitățile organice în care cele două texte s-au edificat necesită, aproape imperios, o prezentare care să observe părțile în funcțiunea și interacțiunea lor, fără a opera o secționare.

Situațiile care se înșiră mai jos ilustrează modul în care, pe diferite căi, la diferite nivele, prin diferite mijloace, textul se edifică și particularizează dobândind anumite trăsături identitare, în funcție de natura principiului central care îl hrănește.

3.1. O primă clasă de situații arată modalitățile prin care autorii BB încercau să revină la textul grecesc: din considerente ce țin de fidelitatea traducerii, din cauze care se referă la impunerea în cultura română a unui model de prestigiu, sau întrucât voiau să afirme aderența la modelul grecesc, față de orientarea NTB spre nevoile cititorului.

3.1.1. Un caz simplu, în care textul ardelenesc alege exprimarea inteligibilă și firească, în vreme ce, riguros și sever, BB caută adecvarea la textul grecesc, apare chiar în finalul primului verset al primului cap: „închinăciune!” (NTB, *Iac.*, I, 1), față de: „să să bucure!” (BB), ceea ce decurge normal din χαίρειν. Soluția din NTB nu este justificată, ca traducere literală, nici de textul latin, unde apare *salutem*, dar se supune scopului central și concepției fundamentale de la baza acestei versiuni. Textele românești ale secolului al XVI-lea folosesc forme ale lui *a se bucura*, redând sl. **радоуати са**, care, de altfel, urmează sensul principal al lui χαίρω.

3.1.2. În „Carele din voia lui născu pre noi, cu cuvântul adevărării, ca să fim *pârğa faptelor* lui” (NTB, *Iac.*, I, 18), față de: „Vrând ne-au născut pre noi cu cuvântul adevărului, ca să fim noi *o începătură oarecarea a zidirilor* lui” (BB), ultimul urmează fidel gr.: βουλευθεις ἀπεκύσειν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχὴν τινὰ τῶν αὐτοῦ κτισμάτων, cu care concordă și textul latin: *Voluntarie enim genuit nos verbo veritatis, ut simus initium aliquod creaturae eius*. Textele secolului precedent urmează textul slavon, **ѡт испрѣва нѣкое ѡт**

сѣзданіеѣ, și concordă cu BB: „dintru întâniu vr-una de zidirile lui” (CB), „dintru întâiu vr-ura de zidirile lui” (CV), „să fie noao dentâiu ceva de zidirea lui” (CP). Cum se vede, NTB încearcă să se elibereze de presiunea literei, căutând sensul, privind problema sacralității textului dintr-o perspectivă mai largă. Prin acțiunile sale, NTB pare a socoti că, așa cum textul este accesibil cititorului în greacă sau în latină, tot astfel trebuie să fie și celui în română, negând astfel vreo relație între sacralitate și literalitate, adică nesacrificând, în numele sacralității, inteligibilitatea conținutului.

3.1.3. Tot astfel se petrec lucrurile în: „acela să asămănă bărbatului ce-și veade firea feații sale în oglindă” (NTB, *Iac.*, I, 23), față de: „acesta să asămănă cu bărbatul ce socoteaște obrazul nașterii lui într-o oglindă” (BB), ceea ce se pliază gr.: οὗτος ἔοικεν ἀνδρὶ κατανοῦντι τὸ πρόσωπον τῆς γενέσεως αὐτοῦ ἐν ἐσόπτρῳ, care corespunde lat.: *hic comparabitur viro consideranti vultum nativitatis suae in speculo*. Ideea de tradus se referă la ‘natura/aspectul inițial/real al fizionomiei’, ceea ce se redă foarte bine în NTB. Traducerea din BB este greoaie, nu neapărat greșită⁴.

3.1.4. Asemănător se petrec lucrurile sub *Iac.*, II, 22: „Vezi că credința arată faptele lui” (NTB), alături de: „Vezi că credința împreună-ajutoria lucrurilor lui?” (BB), segmentul având drept correspondent lat. *Vides quoniam fides cooperabatur operibus illius*, gr.: βλέπεις ὅτι ἡ πίστις συνήργει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. O soluție simplă și fidelă apare deja în textele secolului al XVI-lea, unde se folosește verbul „a ajuta” (CB, CV) sau „ajutoriu iaste” (CP), redând sl. поспѣшати.

3.1.5. O situație mai complexă apare sub *Iac.*, III, 6–7: „Limba focu e, și-i lumea nedereptăției. Așia e tocmită limba între mădularile noastre, carea spură tot trupul și, aprinsă de gheenna, tot împregiurul nașteriei noastre aprinde-l. (...) să împlânzesc și să biruesc de firea omului” (NTB, *Iac.*, III, 6–7); „Și limba, focul, podoaba nedireptății; așa limba să află întru mădulările noastre, ceea ce spură tot trupul și arde roata nașterii și care să arde de gheena. (...) domoleaște și s-au domolit cu firea omenească” (BB). Textele latin și grecesc apar astfel: „*Et lingua ignis est, universitas iniquitatis. Lingua constituitur in membris nostris, quae maculat totum corpus, et inflammat rotam nativitatis nostrae inflammata a gehenna*”. (...) *domantur et dominta sunt a natura humana*, καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας, ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν μέλεσιν ἡμῶν, ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης. (...) δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ.

Segmentul începe cu o greșeală de traducere a BB. Precum se observă, sensul de redat era ‘iar limba este foc, univers/lume a nedreptății/inechității/fărădelegii’, ceea ce este surprins de autorii NTB. Fie prin actualizarea nepotrivită a unuia dintre

⁴ Întrebarea ar fi cum de textele secolului al XVI-lea au dat – în mod unitar – soluția aceasta („fața firiei”, CB, CV, CP, conform sl. сѣматрѣюшѣ лицѣ кітіа).

sensurile gr. κόσμος, fie ca urmare a unui raționament ('limba este foc, podoabă a nedreptății'), revizorii BB greșesc⁵.

Dincolo de aceasta, însă, atrag atenția celelalte situații evidențiate. Chiar dacă de mică însemnătate, sugestivă este schimbarea pozițiilor între „aprinsă de gheenna” și „împregiurul nașterii”, din NTB, fără ca textul latin sau grecesc să prezinte așa ceva⁶. Putem crede că autorul traducerii ardelenesti a considerat că noua topică este de natură să nu pună piedici receptorului român, ușurând aducerea textului la îndemâna acestuia (lucru care se verifică dacă privim la ceea ce apare în BB). Putem socoti că sintagma „împregiurul nașterii” nu prezintă avantaje în comparație cu „roata nașterii”, care redă fidel ceea ce apare în textele latin și grecesc. Mai mult, chiar dacă nu se poate ști cât sau ce au înțeles revizorii BB din sintagmă⁷, acesta este un caz care pledează în direcția traducerii literale, deoarece respectarea textului de tradus pune premisele ca rezultatul traducerii să fie înțeles, cel puțin în timp. Se obține astfel o traducere bună, fidelă sursei, și care – nefiind greșită –, dacă nu dezvăluie sensuri contemporanilor ei, poate face acest lucru mai târziu. Putem, însă, crede totodată că și autorii NTB s-au gândit la acest lucru. Soluția lor, în acest caz, arată încă o dată disponibilitatea de a ieși din rigorile formale ale textului de tradus și de a-și asuma soluții mai puțin reușite. Calea aceasta, însă, pe lângă soluțiile fericite, optime pentru receptorul român, are, cu certitudine, și pași stângaci, dificultăți care nu pot fi depășite printr-o singură mișcare.

Tot aici se încadrează și cel de-al treilea caz semnalat în acest segment. NTB utilizează două verbe, pe baza unui nucleu comun de sens contextual puse în relație de intensitate. Celelalte texte (BB, *Vulgata* și *Septuaginta*), însă, utilizează un singur verb, repetiția nesugerând intensificarea, ci doar un raport temporal. Dacă lucrurile stau astfel, autorul NTB a mers pe alt drum decât cel corect. Probabil, însă, că având în vedere intensitatea, în concepția autorului NTB, simpla repetiție nu era

⁵ În textele secolului al XVI-lea se întâmplă același lucru: „frumsețea nedereptăției” (CB), „frumsețea nedereptăției” (CV), „frumseței dereptăției” (CP). Punct comun al celor trei traduceri, are drept corespondent în textul slavon abstractul *лѣпота* 'ὠραιότης, pulchritudo', dar și 'κόσμος', capabil, după cum arată BB, la rândul său de a induce în eroare. Atrage atenția și intervenția greșită a autorului CP, prin care *nedereptăție* este înlocuit cu *dereptăție*, probabil într-un efort de înțelegere și armonizare a segmentului tradus, de aceeași natură, poate, cu cel din BB.

⁶ Un astfel de procedeu nu este străin nici revizorilor BB, deși aici mai puțin așteptat: „Luați pildă, frații miei, scârba și răbdarea prorocilor (...)” (NTB, *Iac.*, V, 10); „Luați pildă a patimei reale, frații miei, și a îndelungatei răbdări pre proroci (...)” (BB), *Exemplum accipite, fratres, exitus mali, laboris et patientiae, Prophetas, ὑπόδειγμα λάβετε, ἀδελφοί, τῆς κακολαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας τοὺς προφῆτας*, dar este rarissim în comparație cu NTB: „Nu clevetireți, fraților, unul pre altul” (NTB, *Iac.*, IV, 11); „Nu clevetiți unul pre altul, fraților!” (BB), alături de: *Nolite detrahare alterutrum, fratres, Μὴ καταλαίετε ἀλλήλων, ἀδελφοί*.

⁷ Aflată încă în discuție, datorită posibilităților ei variate de a sugera conținuturi filosofice complexe. Astfel, poate fi vorba despre un ciclu al creației, dar este greu de spus dacă acest ciclu este văzut la nivel universal sau dacă se are în vedere și că Universul se creează și se distruge în cadrul unui ciclu mai amplu.

de natură să sugereze acest lucru receptorului român, deci nu avea darul de a-l convinge pe traducător că merită să urmeze calea traducerii literale.

3.1.6. Mereu în căutarea transparenței, mediator al conținuturilor și aflat într-un continuu efort de a se apleca asupra cititorului, NTB, este dispus să opereze ajustări de toate categoriile. Dimpotrivă, BB nu socotește că există miză mai importantă decât urmarea fidelă a textului grecesc, reîntoarcerea la acesta fiind un deziderat atât de imperios, încât revizorii munteni nu acceptă nici un fel de justificări, indiferent de motivele aparente sau de gradul de abatere. Faptul este evident în două secvențe aproape identice: „Apoi, pohta zămislind, naște păcat, iară păcatul săvârșindu-să naște moarte” (BB, *Iac.* I, 15) și: „După aceea pohta, dacă zămislește, naște păcat, iară păcatul săvârșindu-să naște moarte” (NTB). Textul de la 1688 redă perfect gr.: εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον, dar la fel de bine și lat.: „*Deinde concupiscentia cum conceperit, parit peccatum: peccatum vero cum consummatum fuerit, generat mortem*”, pe care textul de la 1648 a găsit cu cale să îl refacă, sub aspect gramatical, în prima sa parte.

Firește că, atunci când nu este vorba despre greșeli, traducătorul NTB observă propriile „abateri”. În fapt, ele au caracter conștient, asumat, și au în vedere un scop mai important decât urmarea întocmai a textului de tradus. Acest comportament pare a fi deprins în urma adoptării modalităților de exprimare directă ale sursei protestante⁸. Revizorii BB, care își asumă conștient revenirea la textul-model, resping acest tip de soluție și, mai ales, calea urmată de NTB, toate acestea în virtutea altor concepții aflate la temelia actului lor cultural.

3.2. Dacă situațiile în care textul ardelenesc încearcă să-și demonstreze caracterul ortodox și de traducere românească lipsită de influențe culturale neslave sunt lesne de înțeles, astăzi ar putea fi mai dificil de înțeles cauza pentru care un text care, prin întreg organismul său, încearcă să promoveze modelul cultural grecesc, încearcă, totodată, să păstreze anumite elemente caracteristice secolului precedent, dominat de modelul cultural slav. Faptul acesta este vizibil la nivelul elementelor celor mai mărunte, până la atmosfera pe care o degajă segmente largi de text.

Unor astfel de situații li se datorează „abaterile” BB de la NTB:

3.2.1. Sub *Iac.*, II, 21 apare *oltariu* (NTB), dar *jărtăvnic* (BB), slavonism curent și în *Vechiul Testament* din BB⁹.

⁸ Cum se petrec lucrurile în: „și-i pîiare frămseate” (NTB, *Iac.*, I, 11); „și bună-cuviința obrazului lui au perit” (BB), ceea ce era de redat fiind: καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπόλετο, *decor vultus eius deperit*. Fără a se putea nega apropierea NTB de *Vulgata*, observăm și corespondența, ca modalitate de traducere, cu textul maghiar: „szépsége elenyészik”. Pe urmele textului slav, versiunile românești ale secolului precedent vor da o soluție unitară: „bună frămseate featei sale pîiarde” (CB), „dulcea-frumseate a featei ei piare” (CV), „buna frumseatei pîiare” (CP), ceea ce redă exagerat de fidel БЛАГОЛѢПІЕ ЛИЦА ЕГО, unde БЛАГОЛѢПІЕ avea sensul ‘εὐπρέπεια’, ‘decor’, și nu trebuia descompus.

⁹ Textele secolului precedent prezintă: „junghetoriu” (CB, CV). Ca și în alte segmente de text, Coresi ni se prezintă ca revizor, explicit și exhaustiv: „spre junghiiare întru altar” (CP).

3.2.2. Sub *Iac.*, I, 22 apar: „Iară fiți făcătorii cuvântului, și nu numai ascultători, ca să nu vă înșelați” (NTB) și: „Și vă faceți făcătorii cuvântului, și nu numai ascultători, *prelăstindu-vă pre voi*” (BB). Era de tradus *fallere*, respectiv *παρολογίζομαι*¹⁰. Formele împrumutate ale vb. *прѣлѣстити* ‘ἀπατάω, πλανῶ’, ‘decipere, fallere’ erau destul de frecvente în secolul al XVI-lea.

3.2.3. Foarte sugestive, sub aspectul aici discutat, sunt două versete: „Derept aceea, lepădând toată spurcăciunea și rămășițele răotăției, cu blândețe priimiți cuvântul cel oltoit, carele poate spăsi sufletele voastre” (NTB, *Iac.*, I, 21), „Pentru aceea, lepădând toată pângăriciunea și prisosirea de răutate, cu liniște priimiți pre cel denlăuntru răsădit cuvânt, pre cela ce poate să mântuiască sufletele voastre” (BB) și: „a socoti săracii și vădule în scârba lor, și a să ținea curat de lume” (NTB, *Iac.*, I, 27), „a socoti pre săraci și pre văduve întru necazul lor, nespurcat pre el a să păzi de lume” (BB)¹¹. În ambele situații, textul ardelenesc utilizează slavonisme, uneori mai pregnante decât cele din BB. Cu toate acestea, urmând textul grecesc și păstrând sinuozitățile acestuia (ceea ce, mai devreme, făcuseră traducătorii slavi, urmați de traducătorii români ai secolului al XVI-lea), BB capătă o înfățișare mai arhaică, mai bine relaționată genetic și aspectual cu spațiul ortodox. Chiar utilizând slavonisme, prin suplețea sintactică, prin cursivitatea semantică, printr-o frază care eliberează curgerea ideii, NTB se arată victorios în întreprinderea sa de a se elibera de tiparele străine limbii române. Practic, indiferent din care versiune înțelege conținutul textului, indiferent de care text se folosește pentru a obține sugestii, NTB reușește să își atingă scopul, nu acela de a urma un model cultural asumat sau de a turna limba vie în tiparele acelui, ci de a construi un aspect prin care să comunice un conținut complex tuturor românilor, în modalități inteligibile, totodată nestrăine de criteriile aspectului cult.

3.3. Firește, BB nu este un text edificat prin urmarea rigidă și obedientă a unui model. Există destule situații în care acesta manifestă felurite forme de libertate¹². Astfel de situații, însă, nu anulează cele spuse mai sus deoarece, în general, BB procedează astfel doar în cazurile în care, din punctul său de vedere, echivalențele

¹⁰ Textele secolului al XVI-lea folosesc variații ale expresiei „a cugeta întru sine”, redând sl. *помышлѣти* ‘λογίζομαι, ἀνα-, δια-’, ‘reputare, contemplare, cogitare’. Termenul slavon putea permite multe rafinări semantice în sensul uzului său din codici.

¹¹ Vezi și: „Iară care înțelepciune iaste de sus, întâi-i curată, după aceea-i împăcătoare și blândă, îngăduitoare și plină de milostivnicie și de rodure bune, fără osândire și fără fățarie” (NTB, *Iac.*, III, 17), „Iară înțelepciunea cea de sus întâiu iaste curată, apoi făcătoare de pace, lină, cucearnică, plină de milă și de roade bune, neîndoită cu gândul și nefățarnică” (BB).

¹² Vezi și *Iac.*, I, 19: „Deci, frații miei iubiți, fie tot omul ager a auzi și *târziu* a grăi, *zăbavnic* spre mânie” (BB), unde segmentele subliniate trebuiau să fie simple reluări ale gr. βραδύς, așa cum se întâmplă în celelalte texte: „Derept aceea, frații miei iubiți, tot omul să fie ager întru ascultare și *pestit* a grăi, *pestit* spre mânie” (NTB), redând lat. *tardus*, sau *pestit* (CB, CP), *amānatu* (CV) redând adv. sl. *мѡѣлно*. Vezi și *Iac.*, I, 3 și 4, unde apar *răbdare* (NTB), dar *îngăduială* (BB), redând *patientia* respectiv ἡ ὑπομονή (în secolul al XVI-lea, pentru ambele situații, toate cele trei texte prezintă *răbdare*, redând întocmai sl. *трѣпение*).

stabilite prin NTB nu sunt cele perfect potrivite pentru română. De aceea, vedem cum, uneori, revizorii BB deveneau mai puțin ajutorați atunci când textul de la care plecau (NTB) nu le oferea soluții pe care să le accepte, dar nici reperul și modelul (*Septuaginta*) nu reușea să le furnizeze ceva acceptabil, în contextul în care își asumaseră programatic urmarea doar a unui singur model. În cele ce urmează se observă limpede că abia reflexul ascultării textului în biserică ar putea face legătura cu textele secolului precedent sau cu cele slavone, iar nu studiul lor în vederea îmbogățirii textului pe care-l scoteau la iveală.

3.3.1. Sub *Iac.*, I, 2, gr. *πειρασμοῖς* și lat. *tentationes*, se redau prin *dodeiale* (BB), respectiv *ispite* (NTB). Verbele sl. *доаѣвати* și *доаѣти* aveau sensul ‘ἀναγκάζειν’, ‘cogere’, respectiv ‘molestum fieri’, în vreme ce (и)спыти avea sensurile ‘εἰκῇ’, ‘frustra’, ‘ἐξερευνῆσις’, ‘perscrutatio’, iar verbul corespondent ‘εξερευνᾶν’, ‘scrutari’. Gr. *πειρασμός* ‘tentatio’, însă, corespundea sl. *нѣпасть*, termen pe care româna îl avea și care era larg cunoscut și utilizat în astfel de texte. Cu adevărat remarcabil, sub acest aspect, însă, este abia faptul că, atât în acest loc, cât și în versetul următor (de care va fi vorba imediat) CB și CV utilizează *năpastă*, deși textul slav folosește *искѣшenie* (în CP se utilizează *ispită*).

În versetul următor apar: *ispita* (NTB, BB), redând *probatio*, respectiv τὸ δοκίμιον (care își corespund întocmai¹³). Se observă că abia aici NTB alege soluția optimă, pe care BB o acceptă și o urmează, în vreme ce, mai sus, ca și în alte locuri ale *Noului Testament*, soluției nepotrivite din NTB, BB îi răspunde printr-o soluție depășită, nu tocmai realistă și destul de ambiguă, chiar dacă mai acceptabilă, sub un anumit aspect, decât cea a textului ardelenesc.

În secvența *Iac.*, I, 12–14, perechea anterioară apare, însă – probabil și datorită succesiunii imediate – BB se arată a fi și mai descumpănit în a opta clar. „Ferice de bărbatul ce rabdă *ispită*; că fiind ispitit, luoa-va corona vieții, carea au făgăduit Domnul celora ce-l iubăsc pre El. Nime, când are *ispită*, să nu zică că-l *ispiteaște* Dumnezău, că Dumnezău nu-i *ispititoriu* spre rău, și El pre nime nu *ispitiaște*. Iară fiecine să *ispiteaște* cându-l trage pofta sa, și să otrăveaște” (NTB), are drept corespondent: „Fericit bărbatul carele rabdă *dodeială*, căci lămurit făcându-se, lua-va cununa vieții, carea au făgăduit Domnul celora ce iubesc pre el. Nimeni, *dodeindu-să*, să zică că «De la Dumnezău *mă dodeiesc*», pentru că Dumnezău *neispititoriu* iaste de reale și pre nimenea el nu *ispiteaște*. Iară fieștecarele să *ispiteaște* de a sa pohtă, trăgându-să și înșălându-se (BB). Termenii evidențiați apar extrem de unitar în versiunile de referință: *Beatus vir qui suffert tentationem: quoniam cum probatus fuerit, accipiet coronam vitae, quam repromisit Deus diligentibus se. Nemo cum tentatur, dicat quoniam a Deo tentatus: Deus enim intentator malorum est: ipse autem neminem tentat. Unusquisque vero tentatur a concupiscentia sua abstractus, et illicitus*, respectiv:

¹³ Vezi și în segmentul următor elementele subliniate.

Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει **πειρασμόν**, ὅτι **δοκιμὸς** γενόμενος λήμψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Μηδεὶς **πειραζόμενος** λεγέτω ὅτι ἀπὸ θεοῦ **πειράζομαι**; ὁ γὰρ θεὸς **ἀπείρατος** ἐστὶν κακῶν, **πειράζει** δὲ αὐτοὺς οὐδένα. ἕκαστος δὲ **πειράζεται** ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος.

Dacă NTB – evident preocupat de cititor – optează pentru urmarea formală a textului de tradus, după ce a stabilit că este potrivit și pentru cititorul român să utilizeze un singur termen, și după ce a găsit acel corespondent, BB continuă cu *dodeială* și *a se dodei*, după care trece la termenul din NTB. Pentru un colectiv riguros și atent la versiunea de control, cum este cel al BB, lucrul acesta nu se poate explica prin grija față de receptor (ar fi deplasat, mai ales că, astfel, se introduc posibilități de confuzie între termeni care, chiar dacă aveau porțiuni comune de sferă semantică, prezentau individualități bine delimitate – spre deosebire de termenii utilizați în secolul precedent; v. infra.). Cauza opțiunii și a rezultatului stă în faptul că principiul asumat le cerea ca, în astfel de situații, să caute – oarecum nehotărâți – în sistem, un termen care ar aduce nu neapărat un conținut la înțelegerea cititorului, ci care să pună bazele unei viitoare corespondențe între posibilitățile românei și cerințele limbilor din care se traducea. Revizorii munteni nu căutau soluții imediate pentru o traducere de uz curent, ci inițiaseră un proces de edificare a unui aspect cult al limbii.

Plină de semnificații, situația textelor din secolul al XVI-lea, se prezintă după cum urmează: CB: „Ferecatu e bărbatul cela ce rabdă *năpăstīle*, că *năpăstuitu* fiindu lua-va cununa viațeei, ceaia ce făgădui Domnul iubitoriloru lui. Nimene *năpăstuitu* se grăiască că «De la Zeul *năpăstuitu* sîntu»; Zeul, amu, nu e *năpăstuitoriu* răiloru, nu *năpăstuiasțe* elu niminile. Cîneșcu *năpăstuiasțe*-se de ale sales pohtiri duplecatu și prilăstītu”; CV: „Ferice de bărrbatul cela ce rreabdă *năpasti*, că cela ce va fi *năpăstuitu* preemi-va curură de viață cea ce o giurui Domnul celora ce iubescu elu. Și nime *năpăstuitu* se nu grăiască că «De la Dumnedzeu *năpăstuitu* sîntu». Că Dumnedzeu, amu, nu e *năpăstuitoriu* rrealeloru, nu *năpăstuiasțe* niminrile, ce cinrescu *ispiteasțe*-se de ale sale pohtiri trasu și prilăstītu”; CP: „Ce ferice de bărbat ce prea rabdă *ispitele* ca *ispitīt* fu priimeasțe cunună de viață ce făgădui Domnul celor ce iubesc el. De niminilea *ispitindu-se* să nu grăiască că «De la Dumnezeu *ispititu-s* eu»; Dumnezeu, amu, nu e *ispititori*u rău, nu-și *ispiteasțe* acela nimea, ce cîneși *ispiteasțe* sine de a lui pohtire tras și prilăstīt”. Urmând sl. **искоушєніє** ‘πειρα, δοκιμή’, ‘experientia, probatio’ și **искоушати** ‘ἀποδοκιμάζειν, πειράζειν’, ‘reprobare, tentare’, textele acestea pot lămuri situația de mai sus. Precum se observă, paletii largi de nuanțe, cu corespondente variate în plan lingvistic, în slavonă putea să îi corespundă un termen, iar textele de mai sus se lasă călăuzite de textul slavon. Faptul că, la final, CV folosește alt verb decât până atunci, iar CP nu utilizează, precum CB, corespondentele de dicționar a ceea ce apare în textul slav,

arată nu doar că acei traducători sau revizori nu erau obedienți, ci și că însuși termenul slavon își avea propriile valențe. Acest lucru corespunde dificultăților pe care revizorii BB le întâmpinau. Indiferent de faptul că unii traduceau din slavonă, alții din latină sau din greacă, conținutul de redat fiind același, iar corespondentele dintre limbile sursă fiind în relație rezonabilă, traducătorii români aveau, în fapt, puține opțiuni. Puteau, precum CB, CP și NTB, să stabilească un corespondent optim pentru ceea ce era în textul sursă, după care să îl redea întocmai, convinși că receptorul va înțelege sensul, sau puteau proceda precum în BB.

4. Cele ce preced ne arată că avem a face cu două texte care au la bază concepții diferite, ceea ce generează o gamă întreagă de diferențe, la diferite nivele și sub diferite aspecte.

Pe de o parte, NTB se arată a fi o traducere care urmărește aducerea unor conținuturi conceptuale la îndemâna cititorului. Indiferent de conținuturile gramaticale ale textelor consultate sau preponderent urmate, ori de alte constrângeri formale, uneori indiferent de particularitățile semantice generate în limbile străine, traducătorul sau traducătorii NTB vizează, în primul rând, edificarea cititorului român. Traducătorul se servește de textele urmate pentru a înțelege gândirea și sensurile, încercând a se elibera de constrângerile limbilor prin care se produce înțelegerea. În același chip, apoi, se încearcă reconstruirea acelei gândiri și a acelor sensuri, în limba română. Fără a urmări neapărat edificarea unei norme literare coerente și unitare, NTB tentează obținerea unei modalități eficiente, care să se plieze capacităților de înțelegere ale contemporanilor săi.

Desigur, fără a neglija solicitările și valențele limbii române, ori presiunile limbilor de contact, traducătorul ardelean folosește constrângerile, spre a obține un dublu beneficiu: reușita încercării de a transla niște conținuturi exprimate în alte limbi și, pe această cale, găsește soluții rezonabile, de moment și adaptate momentului și realității concrete a textului, de a rafina modalitățile de exprimare ale românei. Definitiv, sub acest aspect, este faptul că, urmărind scopul central, nevoile care apar sunt rezolvate prin convertirea carențelor în virtuți și, totodată, reușesc să modeleze instrumentul lingvistic, fără ca aceasta să constituie un scop, ci doar un mijloc.

Pe de altă parte, BB, se arată centrat asupra rezolvării, pentru multă vreme, a unei probleme a culturii române incipiente. Acești revizori nu par foarte interesați de text ori de cititor, mai curînd acționează ca și cum s-ar folosi de acest prilej pentru a edifica o normă literară românească, construită prin adoptarea unui nou model cultural-lingvistic, cel grecesc. De aceea, diferit de ceea ce se petrece în NTB (care se depărta adeseori de la textele traduse¹⁴, pe care le topea căutând fluentă și

¹⁴ Însuși gestul de a alege drept reper mai mult de un text semnifică disponibilitatea de a se abate de la litera celui text!

transferul lesnicios de sens către receptor), BB va folosi NTB ca punct de plecare, dar nu îl va urma decât dacă va fi confirmat de modelul grecesc și numai doar când consideră soluțiile textului pe care lucrau ca fiind încadrabile în limitele construcției care urma modelul asumat.

ÜBERSETZUNGSMERKMALE IN BIBLIA DE LA BUCUREȘTI UND NOUL TESTAMENT DE
LA BĂLGAR. MIT BEISPIELEN AUS DEM BRIEF DES JAKOBUS

(Zusammenfassung)

Ausgehend von einer breiten Untersuchung zweier Übersetzungsgrundsteine der rumänischen Kultur *Noul Testament de la Bălgrad* (1648) und *Biblia de la București* (1688), nehme wir uns vor anhand von dem *Brief des Jakobus*, die Eigenheiten der beiden rumänische Texte hervorzuheben. Die beiden Übersetzungen haben zwei verschiedene Ausgangstexte, haben zwei verschiedene Ziele und folgen unterschiedliche Angehensweisen. Obwohl die beiden Texte eigentlich nahe zu einander stehen, haben sie verschiedene unterschiedliche Eigenheiten, welche auf allen Ebenen der Sprache zu finden sind.

Cuvinte-cheie: limba română veche, text biblic, traducere, Scrisoarea lui Iacob.

Schlüsselwörter: Altrumänisch, biblischer Text, Übersetzung, *Brief des Jakobus*.

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”
Iași, Bd. Carol I, nr. 11

Adrian Rezeanu

BUCUREȘTI. ETIMOLOGIE SAU GENEZĂ TOPONIMICĂ

1. Structura oiconimelor românești, abordată în detaliu în studiile descriptive și normative de toponimie, presupune, prioritar, stabilirea unor particularități distincte, aflate într-o conexiune directă cu problematica amplă, culturală, economică, socială, istorică.

Una dintre aceste caracteristici se referă la statutul oiconimului, derivat cu sufixele **-ești** și **-eni**. Pentru clarificarea mecanismului transferului de nume și de sens în cadrul acestor oiconime, în *Dicționarele toponimice ale României. Oltenia și Muntenia* s-a operat cu categoria „nume de grup”¹.

Concluzia introducerii acestei categorii în raționamentul etimologic a fost aceea că toponimele provenite de la nume de grup în **-ești** au la bază întotdeauna un nume de persoană².

Sufixul **-ești**, care apare în structura numelui de grup și al oiconimului, este „din punct de vedere semantic mai puțin cuprinzător și ne trimite, în mod strict, la originea personală, chiar și atunci când, sub formă de singular, este oarecum sinonim cu **-eanu**”³.

Din acest punct de vedere, logica transferurilor de sens se poate concretiza în următoarea schemă:

Ploaie (moșul fondator) → (*n. grup ploiești*) → **Ploiești**.

2. Ca nume propriu, cu statut formal și semantic, oiconimul circulă din aproape în aproape, de la un denotat la altul, formând o extensie derivațională pe orizontală. Acest proces toponimic presupune un șir de ipostaze corespunzătoare la denotate diferite față de cel primar, marcate formal cu același nume, diferit fiind doar termenul generic.

Extensia derivațională este condiționată de prezența vecinătăților topografice imediate, prin intermediul cărora să se poată produce fenomenul de transgresare a numelui primar către alte denotate între care să existe un *sem* minimal comun.

¹ Vezi Gh. Bolocan, *Categoria nume de grup în toponimie*, în LR, XXV, 1976, nr. 1, p. 89–98; idem, *Formarea numelor de grup în Oltenia*, în SCL, XXXIII, 1982, nr. 2, p. 133–163.

² Vezi *Introducere la Dicționarul toponimic al României. Oltenia*, vol. I, Craiova, 1993, p. 39.

³ Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, 1963, p. 160.

Între denotatele de pe traiectul extensiei derivaționale există grade diferite de motivații toponimice. Pentru deblocarea raționamentului legat de motivația toponimică într-o serie derivațională amplă, considerăm motivată doar ipostaza aflată în imediata vecinătate a denotatului inițial.

Oiconimul antrenat într-o extensie derivațională pe orizontală se manifestă pe două paliere:

2.1. Oiconim reprezentând satul periurban încorporat, care, prin transfer de nume și parțial de sens, își diminuează sfera semantică:

Broșteni (sat încorporat) (1696 MȚR 129/18, 1700 RV 25/5) → *Mahalaua* ~ (1696 MȚR 129/18, 1775 MȚR 170/11, 1798 CAT) → *Ulița* ~ (1844–1846 B I, 1852 B II, 1871 P I, 1898 MDG) → *Biserica* ~ (1852 B II) → *Plasa* ~ (1798 CAT) → *Groapa Broștenilor* (1800 RV 103/1) → *Balta Broștenilor* (1800 RV 103/1)⁴.

2.2. Oiconim reprezentând satul primar care, paradoxal, își manifestă mobilitatea statică în cadrul aceluiași denotat, supus, succesiv, anumitor etape de dezvoltare: *sat primar* → *târg comercial* → *oraș*.

Boldești (*sat* – Ph) (*cr.* 1573 RÂN 13/1) (DRH VII 192–3) → *comună* → *oraș* → *moșie*.

2.2.1. Alteori, oiconimul reprezentând satul primar transgresează către unitatea administrativ-teritorială imediat superioară:

Botești (*sat* – Ag) (*cr.* 1576 DRH VIII 33–4, *sl.* 1579 DRH VIII 373–5) → *comună* (1872 DTSR, 1898 MDG).

3. Distincția dintre geneza și etimologia numelor proprii făcută de Ecaterina Mihăilă⁵ privește *geneza* „ca mod de selectare a elementelor și a regulilor adecvate funcției de identificare, pe care orice nume propriu trebuie să o îndeplinească”, iar *etimologia* „ca origine a numelor proprii – cuvântul (cuvintele) de la care provine” (p. 267).

⁴ Siglele utilizate reprezintă: **MȚR** = Mitropolia Țării Românești; **RV** = Mănăstirea Radu Vodă; **1798 CAT** = Catagrafia Poliției Bucureștilor, 1798; **B I** = Maior Baron Rudolf Artur von Borroczy, *Planul Bucureștilor* (1844–1846); **B II** = Maior Baron Rudolf Artur von Borroczy, *Planul Bucureștilor* (1852); **P I** = Maior D. Pappasoglu, *București. Capitala României*, 1871; **MDG** = *Marele Dicționar Geografic al României*, vol. I–V, 1898–1902; **COTR** = Mănăstirea Cotroceni; **COTR Mss.** = Mănăstirea Cotroceni. Manuscrise; **G** = C.C. Giurescu, *Istoria Bucureștilor...*, 1966; **1934 GHID** = București. Ghid oficial cu 20 hărți pentru orientare, 1934; **EP** = F.B. Purcel, Ferdinand Ernst, *Plan ...*, 1791; **DUILR** = Dicționar universal ilustrat al limbii române, București, vol. I–XII, 2011; **DRH** = *Documenta Romaniae Historica*; **DTSR** = I. Frunzescu, *Dicționar topografic și statistic al României*.

⁵ Vezi Mihăilă Ecaterina, *Despre geneza și funcția numelor proprii*, în LR, XXVII, 1978, nr. 3, p. 267–272; idem, *Extensie derivativă toponimică*, în „Studii și Cercetări de Onomastică”, nr. 7, 2002, Craiova, p. 5–10; pentru detalierea acestor procese aplicate la toponimia urbană, vezi și Adrian Rezeanu, *Geneză și etimologie în toponimia urbană*, în „Buletin științific”, Fascicula Filologie, Seria A, vol. XVII, Baia Mare, 2008, p. 89–103.

În continuare, Domnia-Sa stabilește că relația dintre semnul verbal primar și referentul desemnat la nivelul numelor de persoană este „o relație prin *convenție arbitrară*”, „nimic din expresia lui sonoră nu amintește, nu evocă, nu actualizează referentul” (p. 269).

În cazul numelor de locuri, „selectarea la nivelul sistemului primar de semne este *motivată* de caracteristicile obiectului” (p. 272).

Numele de loc, „chiar și oiconimul” (*n.n.*, *A.R.*) își dezvoltă și în condițiile integrării în sistemul primar de semne al limbii o realitate proprie în care relațiile cu semnele primare verbale conturează parțial nonmotivații.

Detalierile făcute de Ecaterina Mihăilă în privința deosebirii dintre etimologie și geneză în toponimie au însă o aplicabilitate restrânsă la toponimul primar, neangajat într-o „extensie derivațională”. În cadrul acesteia și în strânsă legătură cu amploarea extensiunii se produce o diminuare a legăturii dintre realitatea concretă a limbii și realitatea motivațională care a generat toponimul primar.

Procesul de *geneză* privește realitatea dintr-un șir derivațional amplu, unde transferul neîntrerupt de nume și de sens se produce între numele proprii și se referă punctual la relațiile dintre ipostazele derivaționale din imediata vecinătate a celei primare. Cu cât o ipostază dintr-o astfel de extensiune este mai depărtată de toponimul inițial, motivațiile primare devin reminiscențe semantice golite gradual de conținut.

Astfel, extensiunea derivațională în toponimie, cu ipostaze-nume proprii care își diminuează semantica până la opacitate, se înscrie în direcția unei logici interioare, în care un cuvânt cu o dinamică permanentă „își pierde *comprehensiunea*, dar își menține *extensiunea*”⁶.

3.1. Extrapolând aceste considerații la grupa oiconimelor și, în mod special, la **București**, vom face o serie de aprecieri cu privire la originea acestui toponim, toate acestea raportându-le, de fiecare dată, la articolul-titlu **București**, din cadrul lucrării *Dicționarul toponimic al României. Muntenia*, vol. I.

4. Fapt îndeobște acceptat și promovat, oiconimul **București**, fără a se diferenția ipostazele derivaționale dintr-o extensie, provine de la antroponimul **Bucur**⁷. Există și situații, în care **Bucur** nederivat, apare și toponimizat: **Bucur**, *vâlcea s. Bughea de Sus c. Teișani – Ph* (DTRM, vol. I, 356), precum și **Bucura**, *poiană s. Prunești c. Albeni – Gj; sat, oraș Vânu Mare – Mh* (DTRO, vol. I 392).

Dicționarele toponimice amintite mai sus au introdus în raționamentul de stabilire a originii și un număr limitat de ipostaze derivaționale pe orizontală, fixându-se și un anumit grad de interdependență globală între acestea, dar numai sub umbrela termenului „etimologie”.

Bucura 1. *Sat, oraș Vânu Mare Mh. 2. Comună. 3. Pădure. 4. Baltă. Et. 1.* ← *np. Bucura; (2.3.4.)* → *top. 1.*

⁶ Vezi Alexandru Surdu, *Teoria formelor logico-clasice*, București, 2008, p. 29.

⁷ Vezi Iorgu Iordan, *op. cit.*, p. 164.

4.1. Prin tradiție, **Bucureștiul** a fost inițial un sat plasat, probabil, lângă o cetate fortificată de Mircea cel Bătrân în secolul al XIV-lea. Cetatea de pe Dâmbovița „lângă care era satul începător al Bucureștilor”⁸ s-a extins în secolul al XV-lea, paralel cu târgul din preajma cetății.

4.1.1. Tot prin tradiție, fondatorul **Bucureștiului** a fost ciobanul **Bucur**. Antroponimul de origine albaneză (← **bukur** „frumos”)⁹ a fost legat de unii istorici¹⁰ de numele **Radu** (← **radosti** „bucurie”), cu referire directă la domnitorul Radu cel Frumos.

Derivarea cu sufixul **-ești** este foarte specializată, oiconimul **București** îi denumește strict doar pe descendenții lui **Bucur**, care s-au impus în comunitatea sătească¹¹.

4.2. La nivel diacronic, dinamica unui oiconim poate fi plasată într-o extensie derivațională pe orizontală prin două modalități. Acestea privesc două direcții contrare: pe de o parte, îngustarea sferei semantice până la inabilitatea de a putea merge la sursa unei extensii, iar, pe de altă parte, amplificarea sferei semantice și plasarea oiconimului ca ipostază derivațională cu un statut administrativ superior.

4.2.1. Prin îngustarea sferei semantice, un sat încorporat poate deveni o mahala în cadrul unității teritoriale-pivot, apoi o cale de acces etc. Această modalitate am numit-o regresivă, mergând până la relicvă și chiar dispariția formulei marcatore.

În București, este cazul unei serii întregi de sate încorporate, plasate de-a lungul traiectului hidrografic al Dâmboviței:

Cotroceni (sat încorporat) (1614 COTR 1/4, 1622 COTR 1/7, 8, 1625 COTR 1/9, 1631 COTR 1/10, 1639 COTR 1/14) → *Mănăstirea* ~ (1671 COTR 1/26, 1679 COTR 1/27, 28, 1683 COTR Mss. 691, Suluri 7) → *Dealul Cotrocenilor* (1721 MȚR 265/5, 1751 RV 58/11, 1753 COTR 24/5) → *Grădina de Vară* ~ (1781 G 104) → *Moșia Cotrocenilor* (1787 COTR 28/46) → *Drumul Cotroceni(lor)* (1821 COTR Mss. 430, 1898 MDG și azi) → *Codrul Cotrăceni(lor)* (1852 B II) → *Podul Cotroceni(lor)* (1852 B II) → *Palatul* ~ (reședință oficială regală – 1882 G 159) → *Parcul* ~ (1898 MDG) → *Cartierul* ~ (1898 MDG, 1934 GHID și azi);

Grozăvești (sat încorporat) (1492 G 255 – *Grozăveștii de Sus*, *Grozăveștii de Jos* – 1559 G 255) → *Codrii Grozăveștilor* (1686 COTR 30/3) → *Podul* ~ (1791 EP) → *Mahala Grozăveștilor* (1844–1846 B I, 1852 B II) → *Moara* ~ (1871 P I) → (*Cale de acces*) (1898 MDG 1934 GHID și azi) → (*cartier*) (azi)¹².

⁸ Vezi O.G. Leca, *Dicționar istoric, arheologic și geografic al României*, București, 1937, p. 94.

⁹ Iorgu Iordan, *op. cit.*, p. 164.

¹⁰ Alesandru Peliman, *Bucur. Istoria fondării Bucureștilor*, în vol. *Primii istoriografi ai Bucureștilor*, București, 2008, p. 205.

¹¹ Pentru detalierea problematicei, vezi Iorgu Iordan, *op. cit.*, p. 160, 161.

¹² În dinamica sa, „lanțul” derivațional pe orizontală câștigă și pierde din ipostaze. Perimarea unora dintre ele sau apariția instantanee a altora, de exemplu, ipostaza **Hotel București** aplicabilă parțial la extensia analizată, nu are întotdeauna cauze decriptabile toponimice.

4.2.2. Amplificarea sferei semantice a oiconimului, proces aplicabil la unitatea administrativ-teritorială rurală primară, este însoțită de o dinamică a redimensionării reperului oiconimic de bază, dar și de o înlocuire a acestuia pe același spațiu cu o unitate administrativă superioară. Acest proces este presărat cu ipostaze marcate ca fiind ale „devenirii urbane”. Serii cu astfel de ipostaze pot fi identificate în cuprinsul articolelor-titlu din *Dicționarele toponimice ale Olteniei și Munteniei*.

Pentru **București**, DTRM (vol. I, 356) dă numai secvențele *municipiu, oraș, regiune*, pornindu-se de la premisa preeminenței formelor istorice atestate în stabilirea ipostazelor derivaționale. Din punct de vedere al originii se operează doar cu formula „etimologie”, iar raționamentul include numele de grup **bucurești** (de la *np. Bucur*) pentru *oraș*, iar *municipiul* și *regiunea* depind de „etimologia” *orașului*.

4.3. Plasat la nivel lexicografic, termenul „etimologie” este definit ca: **1.** ramură a lingvisticii care studiază originea cuvintelor unei limbi. **2.** explicația istorică a formei și a sensului unui cuvânt (DUILR, București, 2010, p. 110).

Pentru clarificarea definiției adăugăm: **1.** originea cuvintelor comune ale unei limbi; **2.** originea acelor nume proprii, antroponime și chiar toponime primare, care provin din cuvintele comune ale limbii.

4.4. Refăcând întregul traiect al extensiei derivaționale pe orizontală în sensul menționat la **4.2.2.**, diacronia oiconimului **București** se prezintă astfel:

bukur → **Bucur** → (*n. grup bucurești*) → **București** **1. sat** → **2. cetate** → **3. târg** → **4. oraș** → **5. municipiu** → **6. regiune** ...

În această extensiune cvasicompletă, ipostazele **1.**, **2.**, **3.**, chiar dacă sunt purtătoarele unor nuanțe vetuste, totuși, făcând parte dintr-un lanț derivațional, reprezintă verigi indispensabile ale raționamentului toponimic. De aceea absența lor din cuprinsul articolului-titlu **București** din DTRM nu se justifică.

4.5. Abordând *stricto sensu* noțiunea „etimologie”, o putem aplica numai la nivelul decriptării originii antroponimului **Bucur** (← **bukur**). Numele de grup **bucurești** reprezintă o creație teoretică, prezentă în raționamentul toponimic doar ca instrument de lucru. Explicația unei asemenea categorisiri se găsește în poziția adoptată la secvența „etimologie” din DTRM, unde numelui de grup i se adaugă suplimentar numele propriu de la care acesta derivă.

4.6. Decriptarea ipostazelor atestate documentar **1.**, **2.**, **3.**, **4.**, **5.**, **6.** necesită explicații suplimentare și o încadrare adecvată. La aceasta contribuie atât procesul de motivație toponimică cât și caracterul specializat al extensiei în care apare, în acest caz, oiconimul **București** (vezi **4.2.2.**).

4.6.1. Ipstaza **1. (sat)** se motivează ca geneză prin antroponimul **Bucur**, admițând faza teoretică intermediară a numelui de grup. De la ipstaza a doua, *cetate*, dispare antroponimul **Bucur** ca etimon motivațional, abordând logica genezei toponimice, cetatea nu s-a format în jurul descendenților lui **Bucur** ci a preluat oiconimul gata format din ipstaza *sat*, aflată aproximativ în imediata vecinătate teritorială a satului primar.

4.6.2. De la ipostaza a treia, *târg*, admitem suprapunerile de sfere semantice sub forma cercurilor concentrice. Târgul comercial medieval **București** poate fi încadrat structural în categoria „târgurilor domnești”, în care sistemul reperelor dominante inițiale precum și denotația tramei stradale s-au format în jurul și sub influența **Curții Vechi Domnești**. Această suprapunere se fundamentează și pe cvasiunicitatea teritorială de bază în care au evoluat toate ipostazele derivaționale ale oiconimului **București**.

Între ipostazele **2.** și **3.** au intervenit la nivel denominativ și oiconimele rurale reprezentând satele periurbane încorporate, care au dilatat sfera semantică a ipostazei *târg* și au diversificat-o.

4.6.3. Motivația toponimică de-a lungul acestei extensii derivaționale s-a diminuat gradual și este individualizată prin microsensuri speciale având în vedere remodelarea unităților administrative pe același teritoriu.

5. În deciptarea semantică a tuturor ipostazelor derivaționale în care este implicat oiconimul **București** nu putem vorbi de etimologie, ci numai de o înlănțuire la nivel de geneză, în care participă două nume proprii, **Bucur** și **București**, acesta din urmă fiind raportat la diferite denotate. Diferențierile notabile dintre aceste ipostaze apar numai la nivelul motivației toponimice.

5.1. Secvența *sat*, în forma arhaică, raportată la fondatorul tradițional **Bucur** (→ **Biserica lui Bucur**) este singura din această extensie care se individualizează drept motivată. Ipstaza *orașul*, de exemplu, nu este legată de **Bucur**, ci, în ordinea atestărilor, de *cetate* sau *târg*, iar din punct de vedere al structurii de **București** (*sat* primar). Putem vorbi de o înlănțuire de ipostaze derivaționale, dar, în același timp, prin amploarea acestei extensii, *se pierde gradual și nuanțat din motivația inițială*.

6. Deși paradoxal, având în vedere și notorietatea acesteia, sintagma „**București**, orașul lui **Bucur**” este neavenită pentru un profesionist. Geneza acestui oiconim implică refacerea întregului lanț derivațional, iar plasarea justificată a ipostazei *oraș* pe un cerc concentric depărtat față de ipostaza inițială, *sat*, marchează accentuarea nemotivației.

BUCAREST. ETYMOLOGIE OU GÉNÈSE TOPONYMIQUE

(Résumé)

L'article présente quelques aspects sur l'origine de l'urbanonyme Bucarest, placé dans une extension dérivative.

Les conclusions se réfèrent au fait que le nom de la ville de Bucarest – extrait d'une telle extension – ne peut pas être encadré dans un processus direct d'étymologie.

Cuvinte-cheie: geneză toponimică, extensie derivațională.

Mots-clés: génèse toponymique, extension dérivative.

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

TAMARA REPINA

Am avut ocazia să o revăd pe doamna Tamara Repina la ea acasă, la Sankt Petersburg, în urmă cu doi ani, în cadrul unei vizite pentru semnarea unui acord de schimburi academice. Era prima dată când am întâlnit-o de la universitatea în care și-a desfășurat bogata ei activitate în domeniul limbii române (prima dată am văzut-o în fugă la Congresul de lingvistică și filologie romanică din 1968 de la București, când amândoi eram mai tineri). Eram curios să întâlnesc pe cel mai bun rus, căruia i s-ar fi potrivit foarte bine termenul *patriarhul* românisticii ruse, care, chiar dacă nu are o vârstă așa de înaintată, are descendenți care o venerază. Le amintesc doar pe Maria Mihailovna Rîjova, Daria Nichiticiu Railean, Olegovna Kabasova. Am simțit acest lucru la întâlnirea pe care am avut-o la Catedra de lingvistică romanică a universității din vechea capitală a Rusiei.

Am obiceiul să „studiez” oamenii în felul lor de a fi și deci nu a fost nevoie să fac acest lucru după fotografii (în ultima scrisoare erau reproduse două fotografii, date cu ocazia unui interviu luat de Ilie Rad, despre care spune că „nici una nu-mi place, nici nu mă recunosc”). Am avut în față o *doamnă* distinsă de o delicatețe rară, cu ochi vii, ca de viezure care trădează și în fotografiile blamate o tinerețe spirituală, îndrăgostită de limba română (soția mea a fost impresionată și de franceza ei impecabilă). A mărturisit dragostea pentru română și în „spovedania” din volumul omagial *Romanskie jazyki v prošlom i nastojasčem*, publicat la a 80-a aniversare de colegii ruși romaniști, tot acolo mărturisește ce a reprezentat pentru ea maestrul V.F. Șîșmariov, al cărui vis a fost ca la Universitatea binecunoscută să se studieze toate limbile romanice, inclusiv limba română. De la înființarea secției de limba română a condus destinele acesteia timp de o jumătate de secol. Este un excelent profesor de română și de franceză.

A publicat câteva volume folosite în predarea limbii române (manuale, culegeri de exerciții de gramatică română, unele dintre aceste manuale le-a scris împreună cu T. Nicolescu și cu J.P. Zajunčkovski). Un loc aparte ocupă cărțile *Istoria limbii române*, 2002 și *Gramatica explicativă a limbii române*, 2003. La acestea se adaugă câteva zeci de articole despre română publicate în reviste românești (SCL, RRL) sau rusești. A fost prezentă cu lucrări despre română în volumele omagiale din România (Al. Graur, Al. Rosetti, Mioara Avram) și din Rusia (R.A. Budagov, V.F. Șîșmariov). De remarcat că nu de puține ori faptele românești sunt discutate în comparație cu faptele similare din franceză; a doua teză de doctorat (1973) a fost dedicată comparației dintre declinarea substantivelor din 2 limbi română și franceză. Franceza a fost specialitatea sa principală; primele cursuri au fost consacrate acestei limbi.

Păstrăm în noi imaginea unui om cald; cele două cești de ceai, cu imagini din orașul în care s-a născut și în care a predat limba română, oferite la despărțire, ne amintesc de *doamna* românisticii ruse, de fiecare dată când bem această licoare cu nume ajuns la noi din limba rusă.

Marius Sala

G.G. NEAMȚU, ȘTEFAN GENCĂRĂU, ADRIAN CHIRCU (ed.), **Limba română – Abordări tradiționale și moderne**, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2009, p. 517.

Volumul de față a apărut din dorința editorilor de a pune la dispoziția celor interesați de evoluția limbii române o carte în care sunt reunite Actele colocviului internațional organizat de Catedra de limba română și de Departamentul de limbă, cultură și civilizație românească (din cadrul Facultății de Litere a Universității „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca). Încă de la început, editorii ne avertizează că și-au propus să ofere participanților la această manifestare științifică „spațiul necesar dialogului, în vederea expunerii unor puncte de vedere, pentru a media divergențe, cu privire la modalitățile tradiționale și la cele moderne, de abordare a limbii române” (p. 5).

În volumul pe care îl recenzăm în paginile de față, sunt incluse următoarele secțiuni: I. *Structura gramaticală a limbii române*, II. *Structura lexico-semantică și fonetică a limbii române*, III. *Limba română în context romanic și european*, IV. *Perspective diacronice și diatopice asupra limbii române*, V. *Abordări moderne în studiul limbii române*, VI. *Însușirea limbii române*. Precizăm că, înaintea acestora, se găsesc trei comunicări în plen susținute de către prof. univ. Luisa Valmarin, prof. univ. Doctor Honoris Causa Rudolf Windisch și prof. univ. dr. G.G. Neamțu.

Secțiunea referitoare la partea de lexic și semantică reunește cele mai multe comunicări, în număr de paisprezece, pe când cea care vizează însușirea limbii române cuprinde doar un singur articol, ceea ce demonstrează că domeniul limbii române ca limbă străină rămâne, deocamdată, un teritoriu puțin explorat de către specialiști.

În privința comunicărilor susținute în plen, dorim să subliniem că două dintre acestea sunt dedicate contribuțiilor teoretice aduse de G.I. Ascoli și G. Vico, iar cea de-a treia, mijloacelor de expresie a înțelesului categorial în limba română (aparținând lui G.G. Neamțu).

În comunicarea sa, *Contribuția lui G.I. Ascoli la studiul lingvisticii românești în Italia*, Luisa Valmarin aduce argumente pentru a sprijini ideea că, în toate scrierile sale, Ascoli a acordat

o importanță deosebită „limbii valahe”, fapt care a contribuit la studiul și răspândirea lingvisticii românești în Italia. Articolul elaborat de Rudolf Windisch, *G. Vico și începuturile pragmaticii*, are ca punct central demonstrarea existenței unui numitor comun între viziunea lui Vico asupra limbajului și pragmatică, fapt care l-ar transforma pe Giambattista Vico într-un precursor al acestei orientări lingvistice. Comunicarea susținută de G.G. Neamțu, *Mijloace de marcare în expresie a înțelesului categorial în română*, se axează pe dezvoltarea și aplicarea la limba română a unui segment din tipologia semantică a părților de vorbire elaborată de E. Coșeriu (cunoscută fiind preferința școlii clujene pentru lingvistica integrală). Faptele teoretice sunt ilustrate printr-o gamă largă de exemple, iar problematica este expusă la modul clar și riguros cu care ne-a obișnuit cunoscutul lingvist clujean.

Revenind la secțiunile amintite mai sus, vom încerca o prezentare a principalelor idei pe care se fundamentează acestea, demersul nostru dorindu-se a fi unul ilustrativ, și nu unul critic minuțios.

Prima dintre cele șase „partiții” ale volumului vizează aspectele de ordin gramatical ale limbii române și reunește tipuri diferite de abordări.

În categoria abordărilor moderne, ar putea fi incluse articolul Adinei Dragomirescu, *A fi ca verb inacuzativ. Pentru unificarea interpretării*, și cel al Danei Niculescu, *Adjectivul posesiv și distincția slab/forte*. Considerăm că acestea prezintă o viziune modernă, deoarece aplică la structurile limbii române analiza lui Rouveret, respectiv distincția weak/strong din teoria generativă a lui Chomsky. În prima dintre cele două, teza de la care se pornește este aceea că verbul *a fi*, în toate ipostazele sale (verb predicativ, operator copulativ), cu excepția valorii de auxiliar, este un verb inacuzativ/ergativ, iar a doua se fundamentează pe distincția adjectiv posesiv slab ([-al])/adjectiv posesiv forte ([+al]).

Această secțiune găzduiește și o serie de comunicări cu caracter divergent, dintre care

amintim: *Considerații cu privire la predicat* (Anca-Gabriela Apostu), în care se susține, contrar lucrării GALR, 2005, că nu există nici verbe copulative, nici nume predicative înglobate predicatului nominal (teză inițiată de lingvistul G.G. Neamțu) și *Circumstanțialele cumulative, opozitive și exceptive – interpretări posibile* (Melania Duma), unde se operează cu dihotomia funcție sintactică în construcție cumulativă/opozitivă/exceptivă – circumstanțial cumulativ/opozitiv/exceptiv, pentru a evita contradicțiile din GALR, 2005, cu privire la această problemă.

Secțiunea a doua a volumului este centrată pe probleme de ordin lexico-semantic și, după cum am precizat anterior, cuprinde cele mai multe comunicări. O parte dintre acestea vizează procedeele de îmbogățire a vocabularului: *În jurul derivatelor cu prefixoidul euro-* (Constantin-Ioan Mladin), *Mijloace de îmbogățire a vocabularului reflectate în opera lui Gabriel Liiceanu* (Ovidiu Felecan), *Aspecte semantice ale derivatelor deverbale în -tor/-toare* (Cornelia Stancu). Nu este pierdut din vedere nici interesul pentru pătrunderea anglicismelor în limba română, în comunicări precum: *DOOM și anglicismele* (Voica Radu) și *Despre anglicisme, again* (Cristina Pașcalău). Interesante pentru situația actuală sunt două articole care dau seamă de contribuțiile moderne aduse filologiei de către unii membri ai Institutului de Filologie Română „Al. Philippide” din Iași, care s-au ocupat de elaborarea unor proiecte informatice menite să transpună în plan electronic lucrări importante pentru domeniul limbii române. Rămânând tot la această secțiune, mai trebuie amintită comunicarea lui Șt. Gencăraș, intitulată *Lexic și schimbare de cod*, care exploată câteva fapte lingvistice oferite de un vorbitor de limbă română dintr-o comunitate românească din Ungaria.

Îndreptându-ne atenția asupra celei de-a treia secțiuni a cărții observăm că în aceasta este analizată situația limbii române în context romanic și european. Este de remarcat interesul pe care autorii acestor comunicări l-au acordat lingvisticii slave, ucrainene și ruse, fiecareia dintre aceste limbi consacându-i-se câte două articole. Pentru cea ucraineană, acestea ar fi: *Ivan Șarovolskyi – Un românist ucrainean aproape uitat: limba română în cercetările lui* (Sergiy Luchkanyn) și *Cuvinte de origine română în dicționarele etimologice ale limbii ucrainiene* (Șt. Vișovan) care se bazează pe demonstrarea faptului că

limba română și-a pus amprenta asupra lexicului limbii ucrainiene, iar pentru cea rusă, *Topica structurilor realizate prin coordonare joncțională* (Sanda Misirianțu) și *Proverbe românești și rusești. Analiză contrastivă* (Katalin Balász) în care se adoptă metoda analizei contrastive pentru a pune în lumină diferențele și, de ce nu, asemănările dintre aceste două limbi (la două niveluri diferite, al structurilor lingvistice și al expresiilor paremiologice).

Clasa adverbelor a fost mereu marginalizată de către specialiști, toate elementele care nu puteau fi încadrate în celelalte clase ale limbii fiind „repudiate” aici. Cu toate acestea, Adrian Chircu a demonstrat, prin studiile sale, că adverbul ocupă un loc important în sfera sa de interese. În articolul *Adverbul românesc și influențele externe (vechi și noi)*, autorul evidențiază rolul jucat de împrumuturi în îmbogățirea clasei adverbelor din limba română, accentuând marea diversitate etimologică ce caracterizează această clasă de cuvinte.

Strânsa legătură dintre limbă și societate, precum și influența creștinismului asupra unor limbi, constituie tema de dezbatere a unor comunicări precum: *Descrierea etnolingvistică a sâmbetei și duminicii în limbile română și polonă* (Joanna Porawska) și *Conceptualizarea lui Dumnezeu în limbile română, spaniolă și cehă* (Eugenia Bojoga) (atenția asupra acestui ultim articol crește, dacă avem în vedere diferențele de ordin religios dintre cele trei țări, în România predomină ortodoxia, în Spania, catolicismul, iar 62% din populația Cehiei nu aparține niciunei biserici).

În următoarea secțiune, *Perspective diacronice și diatopice asupra limbii române*, temele abordate acoperă mai multe domenii. Interesul pentru partea de lexic se manifestă în *Terminologia păstoritului în graiurile dacoromâne sudice* (Alina Celac), unde apar analizate, din mai multe perspective (onomasiologică, semasiologică etc.), câmpul lexical al construcțiilor păstorești și cel al obiectelor păstorești, în *Considerații diacronice asupra lexicului maramureșean* (Mircea Farcaș), în care miza este de a demonstra caracterul puternic conservator al acestui subdialect, precum și în *Fenomenul polinomiei reflectat în etnohoronimia românească* (Daniela-Ștefania Butnaru), unde autoarea analizează evoluția denumirilor unor țări ca Elveția, Polonia, Albania sau Algeria, în limba română.

Punctul de convergență dintre lingvistică și literatură, respectiv poezie, constituie tema de dezbateri în comunicarea *Devenirea limbii române – o abordare din perspectiva distincției coșericiene sistem/normă (cu aplicație la textualitatea poetică)* (Oana Boc), unde autoarea ajunge la concluzia că sistemul este cel care stă la baza creativității din operele poetice. Tot o linie lingvistică este urmată și în articolul *Forme de deixis în textul dialectal* (Rozalia Colciar), în care diferitele tipuri de deixis (personal, social, spațial, temporal și textual) sunt discutate pe marginea unor texte dialectale. Trebuie menționată, de asemenea, și lucrarea *Cercetări asupra manuscrisului 45* (Mădălina Andronic) care, prin intermediul metodei comparative, încearcă să demonstreze că Dosoftei a intervenit în manuscrisul lui Nicolae Milescu Spătarul, dar nu a preluat în *Parimii* fragmente din acesta.

Abordări moderne în studiul limbii române reprezintă a cincea secțiune a volumului și cuprinde o serie de comunicări axate pe teme relativ noi pentru acest domeniu. În *La place du roumain dans la typologie motion event. Esquisse de description* (Cristiana Papahagi), autoarea pornește de la tipologia verbului stabilită de Leonard Talmy și Dan Slobin, cu scopul declarat de a determina locul pe care îl ocupă limba română în cadrul acestei tipologii. Întregul demers se fundamentează pe comparația dintre nivelul potențialităților limbii și cel al uzului limbii române. Deosebit de interesantă este și comunicarea cercetătorului Alexandru Nicolae, *Egocentrism discursiv*, în care se argumentează ideea că egocentrismul discursiv (realizat prin unități egocentrice și discursuri autocentrate) poate apărea în diferite tipuri de texte, nu doar în cele politice sau de confesiune, ci chiar și în cele științifice.

Tot în această secțiune, au fost incluse și alte studii, precum: *Deci neconcluziv* (Liana Pop și Rodica Frențiu), unde, pornind de la semantica lui *decî* și de la analiza sa diacronică, autoarele demonstrează că acest element nu este un tic verbal „național”, dar nici un cuvânt la modă sau *Integratorii enunțiativi în limba română* (Simion Răchișan), argumentarea vizând rolul integratorilor enunțiativi în construirea grupului nominal, a propoziției, a frazei și a enunțului.

Domeniului relativ nou al limbii române ca limbă străină i s-au acordat, până în prezent, destul de puține studii, probabil, de aceea, și secțiunea ultimă dedicată acestuia găzduiește un singur articol, care poartă titlul *Repere pentru delimitarea nivelurilor de competență lingvistică în RLS*. În această comunicare, Elena Platon pledează pentru stabilirea unor granițe între nivelurile de competență în limba română, înainte de a se elabora texte pe un anumit nivel. Ea este de părere că descriptorii prezentați în Cadrul European Comun de Referință trebuie adaptați specificului fiecărei limbi și oferă sugestii cu privire la descrierea nivelurilor de competență (A1, A2, B1, B2, C1, C2) în limba română.

În finalul demersului nostru, ținem să subliniem că lucrarea de față abordează mai multe paliere al limbii române oferind, astfel, diverse viziuni particularizate și particularizante asupra datelor de factură lingvistică. Privit în ansamblu, acest volum reprezintă o contribuție importantă adusă limbii și culturii românești și constituie o lucrare de referință pentru ilustrarea „tendințelor” actuale din lingvistica românească.

ANDA BRATU

Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca

VALERIU BRANIȘTE, **Tabla de la Lugo**. Prefață de Crișu Dascălu. Ediție îngrijită, studiu introductiv și tabel cronologic de Ion David, David Press Print, Timișoara, 2010, XXIX + 93 p. (+ 4 p. nenumerotate)

Sub denumirea *Tabla de la Lugo* este cunoscută specialiștilor o placă de lemn (38 × 21,5 cm), găsită la începutul secolului trecut în Lugo, pe fețele căreia erau scrise cu litere chirilice, prin săpare, câteva texte, parte în slavonă (*Cele 72 de nume ale Precistii*, *Cele 72 de nume ale lui Hristos*), parte în română (*Laudă crucii*, text de exorcizare, fragment evanghelic). Semnalarea

tablei s-a datorat cunoscutului ziarist și om politic Valeriu Braniște, al cărui studiu, publicat în anul 1903, a fost reeditat anul trecut din inițiativa lui Ion David.

Prin data săpată într-un colț al tablei, citită de Valeriu Braniște 1450, am avea a face, potrivit acestuia, cu „cel mai vechi document cunoscut de limbă românească” (p. 29). Să mai

notăm faptul că proprietarul tablei, Mihail Băsan, ale cărui păreri ne sunt comunicate de ziarist, plasa confecționarea ei în 1453, atribuind-o unui călugăr bănățean (p. 27). Cu o singură excepție, specialiștii nu au acordat atenție așa-zisei descoperiri, felul în care fusese datată tabla evidențiind cunoștințele precare de paleografie și de istoria limbii române ale celor doi autori; fonetisme ca *intrați*, *umblând* sau o formă verbală deiotacizată precum *să scoat(ă)*, aparținând textelor săpate în lemn, nu puteau proveni din secolul al XV-lea, după cum cu acest secol nu se potrivea nici notarea anului după computul apusean, adică de la nașterea lui Hristos. Dintre specialiști, singurul care s-a pronunțat asupra opiniilor exprimate de Valeriu Braniște și Mihail Băsan a fost Ilie Bărbulescu. Respingând lecțiunile 1450 și 1453, avansate de aceștia, slavistul ieșean a propus o nouă lecțiune, 1651, pe care a motivat-o arătând că o parte dintre textele conținute de *Tabla de la Lugoj* sunt copiate și, respectiv, traduse după *Abgarul* tipărit la Roma, în 1651, de episcopul catolic Filip Stanislavov (*Curentele literare la români în perioada slavonismului cultural*, [București], 1921, p. 117–123). Prin urmare, conchide autorul, data tablei 1651 a fost preluată „chiar din Abgar” (*Ibid.*, p. 123).

În *Studiul introductiv*, semnat de editor, nu se infirmă niciun moment datarea la mijlocul secolului al XV-lea a plăcii respective. Ni se spune, în schimb, că „Valeriu Braniște, într-un excelent *tur de forță filologic*, deslușește din paleoslavă anul făuririi tablei, acesta fiind după el, 1450, și susține data respectivă cu argumente îndrăznețe, oferite de istoria limbii” (p. V). Totodată, sunt consemnate câteva dintre păreri

exprimate de Braniște cu privire la limba vechilor texte românești. Unele, cum ar fi caracterul local al rotacismului (p. XI), nu și-au pierdut valabilitatea nici în prezent. Altele, față de care Ion David nu ia nicio atitudine, nu pot fi acceptate. De exemplu, verbul *lega* în contextul „Legu-te, diavole, cu Sfânta Troiță(ă)” nu trebuie pus în legătură cu lat. *legere* (p. X; cf. și p. 61–68), ci cu lat. *legare*; în plus, înțelesul lui nu este „a blestema”, ci „a vrăji” (DA, s.v. *lega*). De asemenea, nu poate fi primită nici opinia potrivit căreia „textele vechi cunoscute nu ne reoglinesc adevărata limbă românească din epoca aceea și că, prin urmare, pe baza acestor texte, nu putem stabili vechimea acestui document” (p. 54). Desigur că, din diverse motive pe care nu le mai amintim, limba scrisă este, pentru a prelua o apreciere a lui Sextil Pușcariu, „un surrogat a celei vorbite” (*Limba română*, vol. I, București, 1940, p. 98). Această constatare nu ne împiedică totuși să formulăm aprecieri cronologice pentru unele texte lipstite de orice indicație asupra datei când au fost elaborate, orientându-ne după particularitățile lingvistice ale textelor date din epoca respectivă. Or, tocmai acest lucru, a încercat, după opinia noastră, să-l evite Valeriu Braniște, apelul la datarea prin limbă evidențiind cu ușurință vârsta de dată recentă a textelor românești din *Tabla de la Lugoj*. Fragmentul evanghelic păstrat pe prima față a tablei (*Matei*, X, v. 1, 5–8) conservă o versiune tributară traducerii *Bibliei* de la București, în care și-au făcut loc și unele remanieri survenite în ediția *Evangheliei* de la Mănăstirea Snagov (1697) și în ediția *Bibliei de la Blaj* (1795).

Tabla de la Lugoj¹

1. În vremea aceea chemându *Is(us)* pre cei 12 ucenic(i) ai Săi, le-au dat lor puteare preste duhurile ceale necurate, ca să scoat(ă) pre ieale și să vindece toat(ă) boala și <...> neputința de *l(a)* oameni.
5. Pre acești 12 i-au tr(i)mis *Is(us)* poruncindu-le lor și dzicând: „În calea păgânilor să nu mergeți și în cetatea samaritenilor să nu intrați.
6. <...> mai vărtosū ve duceți la oile cele pierdute ale casii lu *Is(ra)ilū*.
7. Și, umblându, propoveduiți, zicându că s-au apropiatū împărăția cerului.
8. Pre cei bolnavi vindecați, pre cei stricați curățiți, <...>, dracii scoateți; în darū ați luat, în dar să dați. *Aminū*. (p. 38)

Biblia de la Blaj

1. Și chiemând pre cei doisprăzeace ucenici ai Săi, le-au dat lor puteare preste duhurile ceale necurate, ca să le scoată pre eale și să tămăduiască toată boala și toată neputința.
5. Pre acești doisprăzeace i-au trimis *Isus* poruncind lor și zicând: „În calea păgânilor să nu mergeți și în cetatea samaritanilor să nu intrați.
6. Ci mai vărtos vā duceți la oile ceale pierdute ale casii lui *Israil*.
7. Și, umblând, propoveduiți, zicându că s-au apropiatū împărăția ceriurilor.
8. Pre cei bolnavi vindecați, pre cei leproși curățiți, pre cei morți înviați, pre draci scoateți; în dar ați luat, în dar să dați. (CRV 595, p. 9)

¹ În reproducerea textului transcris de Valeriu Braniște ne-am permis să operăm câteva modificări: unele țin de adoptarea normelor ortografice actuale, iar altele se referă la separarea cuvintelor scrise în *scriptio continua*: *leau* > *le-au*, *del(a)* > *de l(a)*. Menționăm, totodată, că omisiunile au fost marcate prin trei puncte încadrate între paranteze ascuțite, iar cuvintele în plus s-au reprodus cu italice. Numerotarea versetelor ne aparține.

Cu cele trei texte amintite, versiunea *Tablei de la Lugo* are în comun următoarele particularități: cu *Biblia* de la București: *să vindece* (v. 1), *poruncindu-le* (v. 5), *samarinenilor* (v. 5); cu *Evangelhia* de la Snagov: *cerului* (v. 7), *stricaț* (v. 8), *dracii* (v. 8); cu *Biblia* de la Blaj: *preste* (v. 1), *să scoată* (v. 1), *la* (v. 6), *să dați* (v. 8). Constatarea de față, corelată cu prezența fonetismului *intraț* (v. 5) și a formei verbale *să scoat(ă)* (v. 1), ne determină să plasăm făurirea acestei table cel mai devreme la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

Ne putem desigur, întreba dacă republicarea studiului lui Valeriu Braniște mai stârnește astăzi vreun interes. Din punct de vedere lingvistic, importanța textelor românești de pe această placă de lemn este mică. Ar fi, totuși, de semnalat prezența africateri *dz* în *dzicându* (p. 38; cf. însă *Dumnezeu*, p. 39, *zicându*, p. 38), a lui *ș* dur în *șade* (p. 38) și, respectiv, *șad* (p. 39), a lui *r* moale în *botezătoriu* (p. 38), a articolului proclitic *lu* (p. 38, 40), a formei de plural *goli* (p. 39), a unor cuvinte ca *boz* „zeu” (p. 39), *stricat* „lepros” (p. 38), *vartosu* în comparativul de superioritate *mai vartosu* „mai ales” (p. 38). Cuvântul *învăluit*, în contextul „crucea învăluitor liniște” (p. 39), are înțelesul „cel tulburat, cel copleșit de griji”; cf. un context asemănător în *Cazania* lui Varlaam: „Svânta cruce... iaste liniște celor învăluiri” (ed. Byck, p. 45).

Mai mult interes prezintă aceste texte pentru studiul amuletelor. Contrar lui Valeriu Braniște,

care considera tabla respectivă „o parte constitutivă dintr-o cruce” (p. 74), acestea, i s-a conferit, din momentul făuririi sub forma actuală, un rol profilactic, acela de a-l feri pe posesorul ei de orice acțiune nefastă. De altfel, în textul de exorcizare se afirmă în mod explicit acest lucru (p. 39). Cu aceeași funcție au fost copiate în trecut și alte texte din cuprinsul *Tablei de la Lugo*: *Cele 72 de nume ale lui Hristos*, *Cele 72 de nume ale Precistii*, *Laudă crucii* (pentru rolul primelor două, vezi N. Cartoian, *Cărțile populare în literatura românească*, Vol. I. *Epoca influenței grecești*, București, 1938, p. 112–114). Rămâne un ultim aspect care trebuie lămurit, cel al scrierii textelor românești în sens invers, de la dreapta spre stânga. Această inversare a direcției de scriere l-a făcut pe Valeriu Braniște să afirme că „au fost vremuri când scriau românii de la dreapta spre stânga” (p. 72). Este, evident, o opinie fantezistă, lipsită de orice justificare. În cazul de față, care nu este unul obișnuit, întrucât avem de-a face cu o amuletă, s-a recurs la această modalitate de scriere pentru a se asigura textelor respective un caracter ezoteric; din același motiv, alte texte au fost reproduse în slavonă. Prin îmbinarea celor două procedee de reproducere s-a urmărit ca accesibilitatea textelor să rămână apanajul unor inițiați.

ALEXANDRU MAREȘ

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

Documente de arhivă privind robia ȝiganilor. Epoca dezrobirii. Culegere editată de Venera Achim și Raluca Tomi, cu colaborarea Florinei Manuela Constantin, Editura Academiei Române, București, 2010, LXXV + 282 p.

Volumul cuprinde reproducerea a 235 de documente referitoare la soarta ȝiganilor din țările române în perioada 1831–1859, atunci când s-au adoptat măsuri administrative și legislative pentru îmbunătățirea situației acestei etnii și, totodată, pentru abolirea robiei (ultimii robi ȝigani și-au dobândit libertatea în 1855, în Moldova, și în 1856, în Țara Românească).

În *Cuvânt-înainte* (p. VII–X), semnat de Venera Achim și Raluca Tomi, se atrage atenția asupra tematicii vaste reflectate de documentele selectate, se indică depozitele și fondurile cercetate, precum și intervențiile pe care și le-au

permis editorii în reproducerea actelor editate. Textul fiecărui document este precedat de un scurt rezumat în care se consemnează regiunea în care a fost redactat (Țara Românească sau Moldova), emitentul și destinatarul, tipul documentului, problematica conținut și, când situația a permis, documentul sau documentele cu care textul respectiv se află în legătură. În afara reproducerii documentelor (p. 1–243), volumul mai conține patru secțiuni: *Rezumatelor documentelor*, în limba română (p. XV–XLIII) și în limba engleză (p. XLV–LXXV), *Glosar* (p. 245–248), *Indice general*, însumând numele de

persoane și de localități (p. 249–267), și *Anexe*, cuprinzând 12 facsimile (p. 271–282).

Parcursarea glosarului evidențiază numeroase cuvinte dispărute din uzul vorbitorilor de astăzi ai limbii române. O bună parte dintre acestea sunt de origine rusă datorându-și existența influenței exercitate de limba rusă în perioada *Regulamentului organic* (1829–1834): *cvită* „chitanță”, *dejurstvā* „comandament, corp de gardă”, *doclad* „raport, referat, expunere”, *dopros* „interogatoriu, cercetare”, *garboavā* (carboavă) „veche monedă rusească de argint”, *otnošenje* „raport, comunicat”, *peripiscā* „cauză de proces”, *podrad* „contract”, *pomošnic* „funcționar administrativ”, *predmet* „privință, obiect, scop; afacere, cauză”, *presudstvie* „tribunal, instanță de judecată”, *pristavlisi* „a prezenta, a înainta, a preda”, *rospiscā* „chitanță”, *soveatnic* „consilier”, *stol-nacealnic* „șef de birou” etc. Nu lipsesc din aceste documente nici cuvintele de origine greacă: *atârdisi* „a adăuga”, *exoflisi* „a achita”, *filodormā* „gratificație”, *paradosi* „a preda”, *paragrafie* „prescripție”, *plioforie* „înștiințare, lămurire”, *provlimā* „problemă” sau de origine turcească: *câștiu* „o parte a arendei unei moșii, plătită la date fixe”, *cul agasi* „soldat în armata turcă”, *dimerlie* „baniță”, *havalea* „obligație”, *irat* „venit, buget”, *muștea* „unealtă de cizmărie”, *tacrir* „interogatoriu, raport, constatare”, *vade* „termen de plată” etc. Glosarul nu cuprinde, în schimb, o serie de cuvinte care ar fi necesitat să fie explicate cititorului, cum ar fi: *analogon* „taxă” (p. 115), *boieresc* „muncă prestată de țărani pe moșiile boierești în Moldova în schimbul bucății de pământ pe care o aveau în folosință” (p. 117), *capitație* „impozit personal” (p. 5, 31, 122, 129), *cesluire* „taxare prin cislă” (p. 21), *clas* „stare, treaptă socială” (p. 111), *despozarisi* „a dispune” (p. 8), *duplica* „a îndupleca” (p. 28), *liniați* „aliniați în scris unul sub altul” (p. 113), *liude* „oameni” (p. 101), *molitate* „moliciune” (p. 32), *năzărie* „unitate administrativă de supraveghere” (p. 14, 21, 22 etc.), *numerarisit* „numerotat” (p. 96, 119), *politiri* „a stabili?” (p. 104), *podracic* „contract” (p. 22), *sfanjih* „veche monedă austriacă de argint” (p. 122), *stanție* „stație” (p. 116) etc.

Consultarea facsimilelor din *Anexe* ne-a permis să constatăm că reproducerea textelor lasă adeseori de dorit. În destule locuri înregistrăm

omiterea unor cuvinte: „de unde anul trecut” (doc. 10, p. 12) – „de unde în anul trecut” (facs. 2, p. 272), „și cere pe viitorime” (doc. 10, p. 12) – „și cere scădere pe viitorime” (facs. 2, p. 272), „de câți scapă de salahorie” (doc. 17, p. 22) – „de câți vi scapă de salahorie” (facs. 3, p. 273), „să cercetezi cu amăruntul” (doc. 17, p. 22) – „să-i cercetezi cu amăruntul” (facs. 3, p. 273), „ce s-au pus singuri” (doc. 17, p. 22) – „ce s-au pus sânțuri ei” (facs. 3, p. 273), „a i se slobozi ca să-și ie” (doc. 35, p. 37) – „a i se slobozi voie ca să-și iei” (facs. 5, p. 275) etc.; cf., în puține cazuri, și prezența unor cuvinte inexistente în original: „După mai multe raporturi” (doc. 1, p. 3) – „după multe raporturi” (facs. 1, p. 271), „Nițu sin Mihai Ursu” (doc. 10, p. 12) – „Nițu, Mihai Ursu” (facs. 2, p. 272). Sunt însă destule exemple de lecțiuni greșite, care alterează uneori înțelesul contextului: „s-au primit și banii însemnați prin unu ce i-au trimis” (doc. 1, p. 72) – „s-au priimit și banii înșămnați prin el ce i-ai trimis” (facs. 3, p. 273), „ca să-ți încep sama” (facs. 17, p. 22) – „ca să-ți închei sama” (facs. 3, p. 273), „nici acești pe jumătatea vadelor întâi trecute” (doc. 17, p. 22) – „nici acei pe jumătate a vadelii întâi trecute” (facs. 3, p. 273), „deși caută ca până atunci” (doc. 17, p. 22) – „deci caută ca până atunci” (facs. 3, p. 273), „arătând pre lămurire izvod” (doc. 17, p. 273) – „arătându-i prin lămurit izvod” (facs. 3, p. 273), „la sapele hidiciului” (doc. 17, p. 22) – „la săparea hidichiului” (facs. 3, p. 273), „casă de salahorii și sapă din profitarisești de bani” (doc. 17, p. 22) – „ca să de salahorii ci sapă din profitac se-ți de bani” (facs. 3, p. 273), „Agapi Tolentas” (doc. 20, p. 24) – „Agapi Tolontan” (facs. 4, p. 274), „s-au birtăluit” (doc. 20, p. 24) – „s-au băntăluit” (facs. 4, p. 274), „și că dânsul pusnicu” (doc. 20, p. 24) – „zâcându-și pustnic” (facs. 4, p. 274), „dajdia lui” (doc. 20, p. 24) – „dajdia lor” (facs. 4, p. 274), „să cauți izvod cu Agapi” (doc. 20, p. 24) – „să cauți izvodul lui Agapi” (facs. 4, p. 274), „l-ar cărca pe sfert” (doc. 20, p. 24) – „l-ar cărca pe cifert” (facs. 4, p. 274), „Ocolaș către Visterie” (doc. 35, p. 37) – „Otnoșenie către Visterii” (facs. 5, p. 275), „ce să află pribegiți” (doc. 35, p. 37) – „ce s-ar afla pribegind” (facs. 5, p. 275), „și așa întru Năzărie” (doc. 35, p. 37) – „și așa întrând Năzărie” (facs. 5, p. 275), „se găsi și în tabla Nazăriei” (doc. 35, p. 22) – „să găsați în

tabla Nazării” (facs. 5, p. 275) etc. În sfârșit, asigurarea editorilor că în transcriere vor respecta „limbajul epocii” (p. IX), este dezmințită de felul în care au fost reproduse textele. O serie de particularități fonetice și morfologice caracteristice scrisului literar din prima jumătate a secolului al XIX-lea nu se mai regăsesc în transcrierile adoptate, deși figurează în original: *e* aton > *i* în *adivăr* (facs. 3, p. 273, r. 17; cf. doc. 17, p. 22: *adevăr*), *e* final > *i* în *di* (facs. 5, p. 37, r. 7; cf. doc. 35, p. 37: *de*), hiatul *ii* în *s-au priimit* (facs. 3, p. 273, r. 4; cf. doc. 17, p. 22: *s-au primit*) *u* > *o*, prin asimilare vocalică, în *să poroncești* (facs. 4, p. 274, r. 10–11; cf. doc. 20, p. 24: *se poruncește*), durificarea lui *s*, după care *e* > *ă* în *însămnați* (facs. 3, p. 273, r. 4; cf. doc. 17, p. 22: *însemnați*), *r* moale în *lingurariu* (facs. 5, p. 275, r. 12, 19; cf. doc. 35, p. 37: *lingurar*), articolul posesiv *a* invariabil în „țigani robi *a* luminării sale... între lingurarii robi *a* ocârmuirii” (facs. 5, p. 275, r. 5–6; cf. doc. 35, p. 37: „țigani robi *ai* luminării sale... între lingurarii robi *ai* ocârmuirii”) etc.

Documentele selectate prezintă interes și prin ilustrarea modalităților de exprimare scrisă, adoptate cu aproape două veacuri în urmă în administrație. O atenție aparte merită, îndeosebi din partea literaților, cererea înaintată de comisul Dimitrie Balica Sfatului Administrativ, în care „poza romantică” a petentului („prigonit de soartă, părăsit de lume... aruncat ca de un precumplit himer pe înalta stâncă a primejdiei, privind în toată secunța peirea”) se întregește prin felul în care acesta își manifestă entuziasmul pricinuit de dezrobirea țăganilor domnești și mânăstirești: „am zbierat cu inima de bucurie” (doc. 111, p. 110).

În concluzie, volumul conține un material lingvistic prețios, a cărui preluare de către lingvist trebuie făcută cu deosebită prudență.

ALEXANDRU MAREȘ

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13

MARIUS SALA, **101 cuvinte moștenite, împrumutate și create**, București, Humanitas, 2010, 250 p.

Volumul de față deschide colecția „Viața cuvintelor”, al cărei coordonator este chiar Marius Sala, cunoscut nu numai în mediul lingvistic, ci și publicului larg prin emisiunile TV la care participă și prin cărțile sale de popularizare a lingvisticii, în special a etimologiei. Întreaga colecție este „concepută ca itinerar în lumea cuvintelor românești. În diversele volume ale acestei serii, publicul interesat ar urma să afle, de la specialiști în lingvistică, informații variate despre originea și evoluția cuvintelor românești” (p. 9).

Cartea are două mari secțiuni: *Despre cuvinte, în general* (p. 17–162), în care se prezintă cele trei etape din evoluția oricărui cuvânt, nașterea, viețuirea și moartea lui, și *Despre cuvintele românești, în special* (p. 163–228), care cuprinde o privire de ansamblu asupra originii și a istoriei limbii române și a lexicului ei. Există și o *Bibliografie selectivă* (p. 229), o secțiune intitulată *În loc de concluzii* (p. 231–236) – în care sunt propuse și rezolvate câteva teste grilă care privesc cuvinte moștenite din latină, originea îndepărtată și apropiată și limba de origine a

unor cuvinte –, precum și un bogat indice de cuvinte (p. 237–249).

Prima secțiune începe cu *Ce este etimologia?* și conține un scurt istoric al acestei științe, în care momente notabile sunt: W. Meyer-Lübke, Hugo Schuchardt, J. Gilliéron, Leo Spitzer, Walter von Wartburg, Y. Malkiel. Între problemele speciale ale etimologiei românești, M. Sala include contactele lingvistice foarte variate, situațiile de „împrumut reîmprumut”, lipsa textelor mai vechi de secolul al XVI-lea. După etimologia preștiințifică, practică de cronicari și de Cantemir, au realizat dicționare etimologice: reprezentanții Școlii Ardelene, A. de Cihac, B.P. Hasdeu, Al. Ciorănescu, S. Pușcariu, L. Tamás. Informații etimologice există însă și în *Dicționarul Academiei*, la Tiktin, la Candrea și Adamescu, la Șăineanu, la Scriban și în DEX.

Capitolul *Certificatul de naștere al cuvintelor* este rezervat criteriilor după care putem stabili originea cuvintelor. Autorul vorbește despre *etimologia directă* și *etimologia indirectă*, atrăgând atenția, în mod plastic, asupra faptului că „în «certificatul de naștere» sunt trecuți nu numai

părinții, ci și bunicii sau strămoșii îndepărtați ai unui cuvânt” (p. 27). În stabilirea unei etimologii corecte trebuie să se țină seama de două criterii, fonetic și semantic, cu observația că, pentru schimbările de înțeles, nu există reguli la fel de stricte ca pentru schimbările de formă. Criterii suplimentare sunt: răspândirea geografică, poziția cuvântului în limbă, criteriul semantico-onomasiologic și cel istorico-social. Sunt menționate și situațiile de falsă analiză a unui cuvânt (lat. *umbilicus* a fost interpretat în română ca articolul *un + buric*) sau cele în care data de naștere a unui cuvânt nu se poate stabili.

În *Apariția cuvintelor*, sunt discutate creațiile interne (prin derivare, compunere, antonomază) și împrumuturile, acordându-se o atenție specială acestora din urmă. Autorul prezintă separat cele două posibilități de împrumut, direct și indirect. *Împrumuturile directe* sunt rezultat al contactului lingvistic sau al influenței culturale. Problemele discutate privesc: împrumuturile din latina savantă, reîmprumutarea unor cuvinte în limba din care au fost împrumutate anterior (situația schimburilor dintre franceză și engleză), bilingvismul, sterilitatea cuvintelor (lipsa derivatelor, care duce la înlocuirea cuvântului respectiv cu un împrumut), restrângerea semantică, polisemantismul, omonimia „dăunătoare”, „noutatea” împrumutului (care îl face mai atractiv), zonele de „joasă presiune” (în sinonimele care sporesc expresivitatea), „vitalitatea” împrumutului (existența unor zone mai conservatoare – terminologia corpului uman – și a unor zone deschise – moda, alimentația, comerțul, armele, bijuteriile etc.), împrumutul/calcul semantic. Lista *împrumuturilor indirecte* (numite de Al. Graur „cuvinte călătoare”) începe cu latina, din care am preluat prin diverși intermediari cuvinte ca *bielă*, *bolero* și *buletin*, *cartof*, *soclu*, *stres*, *tanti* și *mătușă*. Din greacă, au ajuns la noi *alambic*, *anșoa*, *cremă*, *persoană* și *prosop*. Din germană, am preluat indirect *aspirină*, *bivouac*, *dolar*, iar din olandeză, *buchinist*, *bulevard*, *chermeză*, *a machia*, *macrou*, *manechin*, *matelot*. Călătoriile „exotice” ale unor cuvinte îi oferă autorului prilejul de a oferi informații de bază despre limbile care stau la originea îndepărtată a acestor împrumuturi, mai ales despre limbi mai puțin cunoscute publicului larg: vechea egipteană (*alabastru*, *barcă*, *canapea*, *pahar*), ebraică (*amin*, *heruvim*, *înger*, *osana*, *scandal*), arabă (*algebră*, *algoritm*, *zero*, *cifră*), sanscrită (*benga*, *camfor*, *caravană*, *junglă*, *zahăr*), persană (*bazar*, *calic*,

cearșaf), chineză (*farfurie*, *ceai*), japoneză (*chimono*, *gheișă*, *harachiri*, *jiu-jitsu*, *samurai*), malaeză (*bambus*, *carambol*, *urangutan*), limbi africane (*banană*, *satana*), limbi vorbite de populații amerindiene (*hamac*, *savană*, *cacao*, *ciocolată*, *tomată*, *jaguar*, *hanorac*).

În capitolul „*Viețuirea*” *cuvintelor*, autorul vorbește despre organizarea vocabularului în câmpuri semantice („Cuvintele nu trăiesc singure!” p. 93). Sunt prezentați termeni pentru corpul omenesc, nume de animale, nume de culori, termeni din domeniul culinar (organizați în funcție de limba de origine: latină, turcă, greacă, franceză, germană; sunt discutate separat *frișcă* și *marmeladă*; povestea continuă cu nume de mâncăruri de sărbători), termeni din domeniul vestimentației.

În ultimul capitol al acestei secțiuni, autorul arată că faptul că limba, mai ales vocabularul, reflectă istoria poporului care o vorbește, deci faptul că unele noțiuni se învechesc duce la „*Moartea*” *cuvintelor*. „Certificatele de deces” ale acestor cuvinte sunt prezente în dicționare sub forma precizărilor „învechit”, „ieșit din uz”. Un alt tip de îmbătrânire este uzura corpului fonetic, fenomen care explică, de exemplu, de ce rom. *im* (< lat. *limus* „noro”) s-a păstrat numai regional și a fost înlocuit de *noroi*, împrumutat din slavă. Urme ale unor cuvinte latinești moarte se păstrează în derivate sufixale românești (*auș*, *cătușă*, *lăpuș*, *mătușă*, *măzărice*). Paradoxul este că, deși sunt foarte vechi, cuvintele latinești constituie încă lexicul de bază al limbii române și nu par a avea de gând să moară.

A doua secțiune, mai redusă ca dimensiuni, se deschide cu un capitol intitulat *Ce este limba română*. Autorul consideră ca fiind potrivită cu spiritul colecției definiția genealogică, în linia lui Rosetti și a lui Pușcariu: limba română continuă latina, asemenea celorlalte limbi romanice, dar cu numeroase schimbări, apărute ca urmare a dezvoltării ei. Autorul precizează că punctul de reper al întregii colecții va fi limba română standard, normată de Academia Română, pe baza tradiției și a uzului cult majoritar. Unele volume ale colecției vor avea ca subiect anumite etape din evoluția limbii române (cuvinte proto-române, existente în toate dialectele ori cuvinte uitate/dispărute), altele, relația cu latina și cu celelalte limbi romanice (cuvinte latinești transmise tuturor limbilor romanice, dar absente din română), altele, variantele geografice și unitatea acestora

(cuvinte specifice dialectelor și graiurilor), influența românei asupra limbilor popoarelor învecinate (cuvinte exportate, în majoritate din terminologia pastorală), variantele sociale (cuvinte argotice). Pentru a completa imaginea de ansamblu a limbii române, Marius Sala vorbește despre stratul latin, substratul traco-dac și superstratul slav, despre celelalte influențe străine și, în mod special, despre faptul că limba română este „de două ori latină” (p. 171), prin cuvintele moștenite și prin cele împrumutate ulterior, fenomen care stă și la baza a numeroase dublete etimologice (lat. *vesica* s-a moștenit ca *bășică* și s-a împrumutat ca *vezică*).

În capitolul *Moștenirea latinească* sunt prezentate atât câteva împrumuturi făcute de latină (și transmise apoi limbilor romanice) din substratul celtic (*caballus, camisa*), din greaca veche (*bracchium*), cât și împrumuturile făcute de română din latină – aproximativ 2000 de cuvinte, în afară de derivate, majoritatea având o poziție centrală în lexicul românesc. Se face o scurtă prezentare a acțiunii legilor fonetice asupra cuvintelor moștenite din latină, precum și a schimbărilor fonetice neregulate. Autorul îi urmează pe Sextil Pușcariu și pe I. Fisher, preferând, în studiul cuvintelor moștenite, perspectiva istorică romanică: cuvinte panromanice și diferențele semantice dintre acestea (*pasăre, tănăr*) vs cuvinte moștenite de română și de câteva limbi romanice (*a fierbe, frumos*) vs cuvinte moștenite numai de română (*împărat, oaie, a apuca, mare, creștin, lingură*) vs cuvinte moștenite de toate limbile romanice, cu excepția românei. O altă perspectivă este cea a poziției cuvintelor moștenite în lexicul românesc: unele aparțin limbii literare, altele sunt doar dialectale.

În capitolul *Româna – mare importator de cuvinte*, autorul vorbește despre „ospitalitatea” limbii române față de cuvinte provenite din diverse limbi și o ilustrează cu exemple din: latină, traco-dacă, greacă veche, limbi vechi germanice, slavă veche, limba pecenegilor și a cumanilor, maghiară, greacă bizantină și neogreacă, turcă, limbi slave moderne, limbi romanice occidentale, germană, romană, engleză.

Din capitolul *Româna – creator de cuvinte* aflăm că româna (ca și celelalte limbi romanice) a moștenit din latină nu numai cuvinte, ci și sistemul de formare a cuvintelor (sufixe și prefixe). Acest fapt poate să creeze dificultăți în considerarea unor cuvinte (de exemplu, *arătură* sau *cepar*) ca fiind moștenite din latină sau create pe teren românesc. În aceeași situație incertă se află și derivatele existente în mai multe limbi romanice, dar absente din latină, cum este cazul verbului *a îngrășa* și al corespondentelor sale romanice. Pentru aceste cazuri, autorul sugerează posibile criterii de diferențiere. Tot interne sunt și creațiile expresive (*hârș!, șovălc!*) ori trecerile de la nume proprii la nume comune (*joben, pențeleu*).

Româna nu e numai un mare importator de cuvinte, ci și *exportator de cuvinte*, ambele ipostaze fiind dovezi ale contactului lingvistic neîntrerupt. Majoritatea cuvintelor „exportate” de română sunt populare, prin contact direct: din terminologia pastorală, s-au transmis în slovacă douăzeci și cinci de termeni, iar în maghiară, peste două sute; *brânză* există în treisprezece limbi, iar *mămăligă*, în unsprezece. Româna a influențat lexical aproape toate limbile slave, maghiara, neogreaca, turca, albaneza, limba romană, limbile vorbite pe teritoriul României și, în stadii mai vechi, slavona, latina medievală. Împrumuturile livrești spre limbile occidentale sunt mai rare (*securitate*).

Primul volum al colecției „Viața cuvintelor” oferă deci atât specialiștilor, cât mai ales publicului larg o imagine de ansamblu asupra limbii române, a structurii și a evoluției sale lexicale. Stilul relaxat și jovial al autorului, precum și informațiile selectate în mare măsură pentru caracterul lor anecdotic reprezintă o invitație pentru lectura întregii colecții.

ADINA DRAGOMIRESCU

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

RODICA ZAFIU, **101 cuvinte argotice**, București, Humanitas, 2010, 384 p.

Deschisă de însuși coordonatorul ei, Marius Sala, printr-un volum-program, *101 cuvinte moștenite, împrumutate și create*, colecția „Viața

cuvintelor” continuă cu *101 cuvinte argotice*, de Rodica Zafiu, șefa Catedrei de limba română de la Facultatea de Litere a Universității din

București și cercetător la Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”. De-a lungul timpului, autoarea a fost preocupată constant de tema argoului, ținând un curs special la Facultatea de Litere și prezentând diverse aspecte legate de argou și de termenii argotici în rubrica săptămânală din „România literară”.

După tipicul colecției, cartea se deschide cu *De ce? (și cum?)*, p. 9–11, prin care autoarea captează atenția cititorilor, subliniind fascinația pe care o exercită argoul atât asupra utilizatorilor, cât și asupra cercetătorilor, prezintă dificultățile studierii termenilor argotici, adesea neatestați în dicționare și aflați în permanentă transformare, expune principiile care au stat la baza selecției cuvintelor discutate.

Cartea are două părți: *Argoul românesc* (p. 13–83) și *Cuvintele* (p. 85–338), încheindu-se cu o vastă *Bibliografie* (p. 339–356) și cu un *Indice de cuvinte* (p. 357–380).

În prima parte, autoarea se oprește asupra unor probleme esențiale pentru studierea argoului. În *Delimitarea argoului*, se oferă o definiție a acestui limbaj și se prezintă funcțiile argoului – identitară, criptică, ludică –, ultima părănd a fi cea mai importantă. Autoarea arată că prototipul argoului și cea mai veche formă de argou cunoscută este limbajul interlop; argoul are variante regionale, un caz special fiind cel din Republica Moldova, având ca sursă principală argoul rusesc; totuși, circulația termenilor și uniformizarea sunt asigurate prin instituțiile de învățământ, și, până de curând, prin serviciul militar obligatoriu. Sunt inventariate sursele argoului: limba comună, regionalisme, arhaisme, termeni marinărești, jargonul șoferilor, limbajul juridic și polițienesc, terminologia calculatoarelor și a comunicării prin internet. După ce delimitează argoul de jargon, de limbajul familiar, de cel popular și de cel vulgar, autoarea menționează diversele denumiri ale fenomenului: „limba cârâitorilor”, „limba hoțească”, „șmeche-reasca”, „limba șmecherilor”, „miștocăreasca” etc.

În continuare, se prezintă *Istoricul fenomenului și al cercetării*, de la prima atestare a argoului românesc, aparținând lui N.T. Orășanu (1860/1861) până la cele două site-uri recente consacrate limbajului familiar și argotic, *123urban.ro* și *dicționarurban.ro*.

Dificultățile cercetării pornesc mai ales de la faptul că argoul este slab atestat în scris, unele evoluții intermediare dispărând fără urmă.

Descrierile din interior nu sunt foarte utile, pentru că „vorbitorul de argou nu ia distanță față de limbajul său și nu are competențe de analiză semantică” (p. 37). Stabilirea etimologiei cuvintelor argotice este dificilă nu numai din cauza absenței atestărilor, a modificărilor de formă și de sens care nu se supun unor reguli clare, ci și din cauza existenței unor piste false, a unor legende apărute spre a motiva formele obscure.

Descrierea argoului actual se deschide cu trăsăturile sale generale: caracterul oral, evoluția rapidă și spectaculoasă, economia de mijloace, în paralel cu tendința mai puternică de amplificare. Autoarea realizează o analiză a fenomenului argotic la nivel fonetic (pronunția populară a unor termeni: *benocla*, *bagabont*), morfosintactic (forme de plural de tipul *cauciuce*, *benoacle*, prezența cliticului *o* – *a o mierli*, *a o aburi* –, tiparul superlativ *băiat de băiat* etc.), semantic (verbe cu sens vag – *a arde*, *a frige*, *a pârlî* –, sinonimia bogată legată de părțile corpului, de acțiunile de bază, omonimia exploataată prin jocurile de cuvinte), pragmatic (sfera conflictuală, exprimarea dezacordului), oprindu-se, în finalul capitoului, la antroponimia și toponimia argotică (*Ciumete*, *Curcanu*; *Bucale*, *Țeapa cu cartof*).

Ultima secțiune a primei părți este rezervată *Surselor lexicului argotic*. Autoarea discută împrumutul lexical (din rromani – „elementul cel mai caracteristic și mai consistent al argoului românesc”, p. 47 –, din turcă, din greaca modernă, din idiș, din germană, din limbile slave, din limbile romanice, din engleză), evoluția semantică (metafora, metonimia, derivarea sinonimică, extinderi și îngustări semantice, antifraza și eufemismul ironic, litota, hiperbola, „dezagreabilul ca mijloc de întărire”), derivarea, compunerea, conversiunea, abrevierile, frazeologia, jocurile de cuvinte.

A doua parte a cărții conține „viața” celor 101 cuvinte, selectate, după cum menționează autoarea la început, în special după principiul reprezentativității și al lipsei de transparentă. Au fost alese și elemente colocviale, termeni din lumea interlopă, din argoul comun, din limbajul tinerilor etc. Lista de cuvinte este următoarea: *abureală*, *acaret*, *a (o) arde*, *babardeală*, *babarose*, *barosan*, *bazat*, *belea*, *bengos*, *Berilă*, *bididiu*, *blat*, *bungheală*, *caft*, *caleașcă*, *cambută*, *caraiman*, *caraliu*, *a cardî*, *cașto*, *caterincă*, *cazma*, *chiftea*, *ciocoflender*, *ciordeală*, *ciumeg*, *coajă*, *cocalar*, *coclit*, *coco*, *cotola*, *diliu*, *diribau*,

dumă, exivă, fartișier, felie, flit, a (și-o) fura, furăciune, gagi, ginitor, grubă, hai, haloimăș, husen, impresii, interval, înclîțat, licurici, lovele, machit, mahăr, maimuță, mangleală, mansardă, mardoii, marfă, martalog, matrafoș, meserie, mișto, moară, moca, molan, mucleș, muian, nasol, nașpa, oha, panacot, panaramă, papaciocar, para-ndărăt, paranghelie, parașută, pârnaie, penal, pișan, a pili, pontoarcă, produs, puriu, rechin, sas, sifon, „spală-varză”, șeștache, șmecher, șmen, șpagă, șpringar, ștoarfă, șucar, şuș, tiră, tuflă, țeapă, ușchit, zotcă, zulă. Descrierea acestor cuvinte lasă loc referirilor la alte sute de cuvinte argotice, sistematizate în indicele de materii.

Pentru a oferi o idee despre cum arată „viața cuvintelor” argotice, prezentăm câteva exemple. Cuvântul *ciocoflender* a fost pus în circulație în 2007, într-un spot publicitar avându-l ca protagonist pe actorul Florin Piersic. Fără a avea un sens precis, cuvântul a intrat în seria *dat naibii, bengos, penal* etc., deci cu o conotație pozitivă. Explicația „etimologică” oferită de actorul însuși (profesorul de matematică i se adresa așa pentru că era slab la matematică), alături de atestările din dicționare ale unor cuvinte apropiate ca formă (*ciocofleandură* „ciocoi”, contaminare între *ciocoi* și *fleandură*) și de sonoritățile argotice pe care le au (pseudo)țigănisme ca *luceflender, ceaflender, lucefengher*, arată că sensul acestui termen expresiv este predominant depreciativ, fiind valorizat pozitiv numai prin folosirea în respectivul spot publicitar.

Termenul *interval* din expresia *a ieși la interval* „a oferi sau a propune (ceva)” este un caz tipic de pătrundere a unui neologism cult în lexicul și în frazeologia argotică. Sensurile din dicționare ale cuvântului *interval* nu pot explica în niciun fel sensul expresiei *a ieși la interval*. Explicația vine din lumea cazarmii și a închisorii, în care *intervalul* reprezintă spațiul dintre paturi din dormitoare comune; în armată, e spațiul în care militarul e obligat să iasă la venirea unei inspecții; în închisoare, e spațiul unde se petrec înfruntările, ieșirea *la interval* echivalând cu ieșirea *la bătaie*.

Un fenomen interesant îl reprezintă trecerea de la expresia mai veche *pe de-a moaca* la actualul *(pe) moca*, cu sensul „pe degeaba”, explicată de autore prin remotivare sau prin etimologie populară bazată pe paronimie: vorbitorii au înlocuit cuvântul *moacă* (care continuă să apară independent în limbajul argotic), aflat într-o relație semantică obscură cu *pe de-a moaca*, cu un cuvânt cunoscut, *moca* (tip de cafea), pe baza asemănării formale, fără ca neologismul să aibă vreo legătură semantică cu sensul expresiei. *Moacă* însuși, cuvânt vechi în limbă, are o etimologie necunoscută, părând să stea la originea derivatului *mocan*, a verbului *a se mocăi* și fiind pus în relație cu formații expresive ca *mocofan, mocârjan*.

Poveștile, cel puțin la fel de interesante, ale celorlalte 98 de cuvinte, se pot afla doar prin lectura cărții.

ADINA DRAGOMIRESCU

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

MIHAI VINERANU, dr., **Dicționar etimologic al limbii române pe baza cercetărilor de indo-europenistică**, București, S.C. ALCOR EDIMPEX S.R.L., 2008 și 2009, 935 p.

Spicuim mai întâi din surprinzătorul *Cuvânt înainte* semnat de domnul profesor dr. Constantin Frâncu, șeful Catedrei de Limba Română și Lingvistică generală a Facultății de Litere din Universitatea „Al. I. Cuza”, Iași:

„Domnul Mihai Vinereanu își propune să aducă o viziune cu totul nouă asupra limbii române”. „În principiu, autorul nu este de acord cu ipoteza romanizării Daciei, invocând fapte care țin de factorul timp, de factorul spațiu și de cel socio-lingvistic”. „Consider că dicționarul în discuție este o serioasă descriere a structurii

etimologice a limbii române întrunind trei condiții esențiale: 1. este fără contradicții, [...] 2. este exhaustivă, [...] 3. spre deosebire de alte dicționare (DA, DLR, DEX), explică etimologiile și evoluțiile de sens într-un mod logic și plauzibil”.

În *Argument* (p. 10), autorul dicționarului face următoarele precizări: din cele aproximativ 5 000 de cuvinte-titlu provenind din fondul vechi sau tradițional, „după calculele noastre, elementele comune cu latina nu depășesc 13%, cele slave reprezintă cam 8%, cele turcești 4,5%,

grecești 3%, maghiare 1,5% și germane 1%. [...] Un număr de cca 300 de cuvinte au rămas cu origine incertă, deși, în general sânt altele decât cele considerate ca atare de dicționarele etimologice anterioare, reprezentând cam 6,5%, [...] cca 280 de cuvinte sânt de origine onomatopeică sau imitativă, [...] cca 6%. Făcând calculul, constatăm că un procent de cca 58% reprezintă fondul prelatin sau traco-dac al limbii române. Mai jos, la pagina 12, se arată că: „elementele autohtone se ridică la peste 84–85% dintr-un total de cca 25 000 de cuvinte, dacă se iau în calcul și derivații”.

„Ipoteza de lucru” aleasă de autor „susține că limba română este, în principiu, urmașa limbii traco-dace care, de-a lungul timpului, a suferit diverse influențe din partea limbilor cu care a venit în contact, iar asemănările cu latina provin, în mare parte, din fondul comun traco-italo-celtic”.

Întrucât latinitatea limbii române este considerată și ea numai o „ipoteză”, „devenită doctrină oficială în cultura română de peste 150 de ani, care tinde să fie luată ca un fel de dogmă religioasă” (p. 11), nu are niciun rost să încercăm să-l convingem pe autor de netemeinicia teoriei sale, prin care încearcă să anuleze adevărul științific demonstrat cu prisosință de la anul 1780 și până în prezent de către comunitatea științifică românească și internațională: limba română este o limbă romanică, continuatoarea limbii latine vorbite neîntrerupt în partea orientală a Imperiului Roman, cuprinzând provinciile dunărene romanizate (Dacia, Pannonia de sud, Dardania, Moesia Superioară și Inferioară), din momentul pătrunderii limbii latine în aceste provincii și până în zilele noastre (Al. Rosetti, ILR, 75). Ar mai fi oare nevoie să amintim că dominația romană a durat în provinciile dunărene, cu extinderile și restrângerile teritoriale cunoscute, de la începutul sec. I d. Hr. până în anul 602?

În viziunea autorului dicționarului discutat, sistemul cel mai stabil al limbii române ar fi fost „sistemul fonologic al limbii traco-dace, respectiv al limbii române”, reconstituit pe baza „comparației cu sistemul fonologic al altor limbi indo-europene”, deși aceasta contrazice vechiul punct de vedere, bine validat științific, conform căruia sistemul gramatical al unei limbi reprezintă de fapt compartimentul său cel mai rezistent în timp și trăsătura distinctivă cea mai sigură pentru stabilirea genealogiei respectivei limbi. Pentru a se minimaliza caracterul net latin-romanice al

morfologiei limbii române, găsim menționat în treacăt „faptul că la nivel morfologic, asemănările cu latina nu afectează ipoteza în cauză [v. *supra*], întrucât același gen de corepondențe le regăsim în greacă, sanscrită, în limbile baltice și chiar în limbile slave...” (p. 11), un evident nonsens!

Nu dispunem de suficient spațiu pentru a discuta în amănunt „ipoteza” originii traco-dacice a limbii române și nici mult prea numeroasele etimologii „traco-dace” noi și evident greșite, propuse în acest dicționar. Ni se pare mai util să descifrăm metodele și mecanismele logice, prin care s-a ajuns la fantastica hipertrofie a lexicului românesc autohton, într-o lucrare cu mari pretenții științifice.

Principala metodă folosită este cea a „saltului peste timp”, un subterfugiu prin care sunt ocluate aproape două milenii de istorie a limbii române. În marea lor majoritate, cuvintele din vechiul fond lexical românesc ar proveni *direct* dintr-o limbă traco-dacă virtuală, care este derivată de autor din radicalele și bazele indo-europene inventariate în principalele dicționare comparative. Recurgerea sistematică la derivarea nemijlocită din radicalele indo-europene atribuite epocii preistorice permite ocolirea sau omiterea (din neștiință?) a tuturor faptelor și argumentelor neconvenabile din istoria limbii române care ar contrazice noua teorie genealogică a limbii române, citată mai sus.

Privită de la înălțimea comparației indo-europene, comparația *romanică* este învăluită într-o ceață distorsionantă. Toate etimologiile latine populare sau rustice care presupuneau reconstituirea unui etimon pe baza comparației latino-romanice sunt respinse din principiu, pentru motivul că nu ar avea atestări în textele autorilor clasici latini. Respingerea formelor romanice neatestare nu reprezintă în concepția autorului vreun impediment pentru ca să propună, în locul acestora, niște radicale i.-e. care, fără excepție, *toate* sunt *neatestare*, ele fiind doar o proiecție mentală asupra unor *posibile* forme originare *virtuale*, comune mai multor limbi din marea familie indo-europeană.

De asemenea, tot din principiu, nu sunt acceptate evoluțiile semantice divergente față de înțelesul inițial al unui etimon latin sau slav etc., un bun pretext pentru ca respectivul cuvânt să fie anexat lexicului traco-dac pe baza unor vagi coincidențe cu radicalele indo-europene disponibile.

Întregul dicționar este caracterizat printr-o concepție semantică statică, după care cuvintele românești nu și-ar fi putut modifica nici măcar în parte înțelesul inițial, în decurs de două milenii sau chiar și mai mult, de la limba „nostratică” până în prezent.

Tot ca efect al respingerii originii latine a limbii române, întâlnim în acest dicționar probele unei mari și surprinzătoare necunoașteri a foneticii istorice românești (vezi de exemplu: *alung* < *a(p)longo < *aplago, p. 75; *amesteca* < (a)-mestika < *misk-ika, p. 77; *ameți* < *ameti < *meti-, *medi- < PIE *medhu „miere, mied”, p. 78; *anina* < *arn-ina, p. 80; *arăta* < *aredh, p. 87; *băț, bețe* < *batiu, p. 127, ca *maț, mațe* < *matia*, p. 510 etc. etc.), lucru explicabil prin dezinteresul față de evoluțiile fonetice ale etimoanelor latine pe teren românesc, dovedit și prin includerea în bibliografia dicționarului a doar două scurte articole de fonetică istorică, scrise de Al. Lambrior în anul 1880. I-am recomanda autorului să-și completeze bibliografia măcar cu *Manualul de fonetică romanică* de Tache Papahagi (1943), accesibil acum pe internet, în biblioteca digitalizată „Dacoromanica” (www.dacoromanica.ro).

O victimă colaterală a teoriei despre originea traco-dacă a limbii române este limba albaneză. Datorită mult lăudatei coerențe a teoriei sale, autorul nu putea să accepte că româna și albaneza, atât de diferite între ele inclusiv în privința unora dintre elementele lor autohtone, ar fi fost împreună și în același timp limbile succesoare ale aceleiași idiom antic traco-daco (-ilir!): „Deși albaneza are multe elemente și trăsături în comun cu româna, nu provine [...] din ilira propriu-zisă, ci din dialectele epirote. Epiroții au trăit din timpuri străvechi unde trăiesc azi albanezii” (p. 23). O nouă inexactitate, întrucât pare că nu se mai știe cu precizie unde era situat Epirul antic și, totodată, încă o ipoteză necontrolabilă, având în vedere că glosele dialectelor epirote sunt și mai puține ca număr și încă mai nesigure decât cele ale limbii ilire.

Xenofobia subliminală prezintă cu tenacitate în acest dicționar transpare din masiva includere a împrumuturilor slave sau de alte origini într-o limbă traco-dacă atemporală: *babă, beli, bizui, blid, castravete, câlți, ceacăr, cerdac, chior, colivă, colț, etc., izvor, târg* etc. sunt doar câteva exemple din mulțimea incredibil de mare a etimologiilor eronate. Mai citez și o adevărată „perlă” lingvistico-fantastică: „Pe lângă *deal, oraș* este unul dintre puținele cuvinte din limba română despre care putem spune cu certitudine că este de origine eurasiană (nostratică)” (p. 598, cf. p. 309).

Comparația indo-europeană ar fi putut să fie mult mai utilă pentru aprofundarea studiului etimologiilor românești, dacă nu ar fi fost profund viciată de concepțiile autorului privind pretinsa origine traco-dacă a limbii române. Din această cauză, este nevoie de foarte multă precauție pentru eventuala utilizare a referirilor și raportărilor din dicționar la radicalele indo-europene citate, inclusiv în cazurile în care o etimologie indo-europeană poate fi plauzibilă. Pentru *burtă*, de exemplu, etimologia cea mai probabilă a fost dată concis de G. Ivănescu (în H. Mihăescu, *La romanité...*, 315): „Din i.-e. com. *bhrtā «sarcină», participiul trecut pasiv «purtată» al verbului *bherō”. Pentru *terci*, M. Vinereanu trimite la un rad. i.-e. *terk-, *trek-, *tork- „a toarce”[!!] (IEW, 1077), neobservând că J. Pokorny se referă tot acolo la rad. i.-e. 3. *ter- „a freca” (IEW, 1071), *terci* sau *tercăzău* fiind foarte probabil dezvoltări ulterioare ale radicalului i.-e. *ter-, pe teren dacoromân.

Greșit în concepție și într-o covârșitoare majoritate a detaliilor, acest nou așa-zis dicționar etimologic, puternic ideologizat, ilustrație a unei teorii nocive care începe să-și găsească aderenți chiar și în unele medii universitare, dezamăgește profund, creează grave confuzii și, în esență, face un imens deserviciu lingvisticii românești.

PÂRVU BOERESCU

București, Șoseaua Iancului nr. 10

FELICIA DUMAS, **Dicționar bilingv de termeni religioși ortodocși: român-francez**, Iași, Mitropolia Moldovei și Bucovinei, Editura Doxologia, 2010, 350 p.

Primul dintre cele două volume ale *Dicționarului bilingv de termeni religioși ortodocși*, apărute recent la Editura Doxologia, sub egida

Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, cel român-francez, poate fi considerat, pe bună dreptate, un instrument de lucru util, o lucrare de referință

pentru domenii diverse, cu atât mai mult cu cât este „primul instrument lexicografic bilingv (român-francez) consacrat termenilor religioși ortodocși” (p. 33).

Prin redactarea acestui dicționar (rezultat al unui efort susținut, desfășurat pe durata a aproximativ trei ani, octombrie 2007 – septembrie 2010), doamna Felicia Dumas vine în întâmpinarea unor nevoi reale, identificate la nivelul limbajului religios ortodox românesc, mai ales în relația lui cu alte limbi. Pentru cultura franceză, unde ortodoxia a pătruns relativ recent, limba română constituie, alături de limba greacă sau de limbile slave, „limbi asociate în mod tradițional ortodoxiei” (p. 9), o sursă de material în fixarea unei terminologii religioase ortodoxe. Din acest motiv, demersul autoarei este unul deosebit de util, în primul rând, traducătorilor și interpreților, dar și cercetătorilor, filologi sau teologi, respectiv utilizatorilor francofoni (și nu numai) ai limbii religioase ortodoxe.

Pentru stabilirea intrărilor lexicografice din limba română, lucrarea se bazează pe dicționare religioase diverse. Din bibliografia lucrării nu lipsesc principalele dicționare ortodoxe românești: Ion Bria, *Dicționar de teologie ortodoxă, A–Z* (București, 1981), Ene și Ecaterina Braniște, *Dicționar enciclopedic de cunoștințe religioase* (Caransebeș, 2001), Ioan Mircea, *Dicționar al Noului Testament A–Z* (București, 1984), dar și o serie de dicționare electronice. Iar dintre lucrările cu caracter lexicografic elaborate în limba franceză amintim volumul colectiv *Vocabulaire théologique orthodoxe* (Paris, 1985) și *Les mots du christianisme, catholicisme, orthodoxie, protestantisme*, dicționarul elaborat de Dominique Le Tourneau (Paris 2005). Pentru termenii din inventarul francez, autoarea oferă și contexte specifice în care aceștia apar. O bogată listă de lucrări religioase din franceză reprezintă sursele utilizate pentru evidențierea acestor contexte. Aceste surse sunt, după cum mărturisește autoarea, atât „scrise – slujbe ortodoxe, cărți de cult, lucrări de cateheză, de teologie, de spiritualitate, reviste parohiale”, cât și „interviuri realizate cu ierarhi, călugări și maici ortodoxe din Franța” și „anchete lexicale de teren” (p. 32).

Alături de partea substanțială a *Dicționarului*, care este reprezentată de lista termenilor propriu-ziși (aproximativ 900 de cuvinte-titlu), autoarea a inclus în volum o listă care conține numele sfinților din calendarul ortodox, împreună

cu corespondentele lor din limba franceză, cu „forme adaptate fonetic în franceză”, listă care are o importanță deosebită pentru eventualii traducători ale textelor religioase ortodoxe.

În ceea ce privește inventarul de termeni, *Dicționarul* „cuprinde ansamblul numelor comune din vocabularul religios românesc împreună cu echivalențele lor corespunzătoare din limba franceză” (p. 30), precum și „o serie de nume proprii, în special antroponime” (p. 33), după cum precizează autoarea în *Introducere*. Cu toate acestea, numele de persoane sunt relativ puține în cuprinsul *Dicționarului* (*Andrei, Botezătorul, Hrisostom, Pilat, Scărarul*), mai multe fiind numele sub care sunt cunoscute persoanele divinității (*Dumnezeu, Emanuel, Hristos, Iisus, Mângâietor, Mântuitor, Mesia, Paraclet*). Și mult mai numeroase sunt cuvintele-titlu care desemnează sărbători religioase (*Blagoveștenie, Bobotează, Bunavestire, Cincizecime, Crăciun, Florii, Ispas, Paști* etc.), cărți de slujbă (*Arhieraticon, Ceaslov, Ieraticon, Psaltire* etc.) sau care indică numele unor cântări bisericești (*Axion, Laude, Mărimuri* etc.).

În structura intrărilor lexicografice sunt cuprinse informații de ordin morfologic (partea de vorbire căreia îi aparține termenul, cu anumite caracteristici speciale pentru cazuri particulare), definiție, echivalentul în limba franceză cu precizarea contextului lărgit în care apare, eventuale sinonime franțuzești, expresii, locuțiuni sau sintagme în care este utilizat cuvântul-intrare.

În ceea ce privește termenii selectați de către autoare pentru includerea în prezentul *Dicționar*, ne permitem unele considerații, utile pentru cei care vor parcurge lucrarea sau se vor opri, pornind de la ea, asupra terminologiei creștine ortodoxe.

1. Apar în *Dicționarul* doamnei Felicia Dumas, cum este și firesc având în vedere faptul că avem a face cu o terminologie specială, termeni noi, care nu sunt înregistrați în nici un dicționar de uz general al limbii române (*kerigmă* „propovăduirea, vestirea evangheliei”, *mafarion* „termen ce desemnează voalul cu care este reprezentată Maica Domnului în icoane și care acoperă mulțimea din biserica din Vlaherne în icoana consacrată sărbătorii Acoperământul Maicii Domnului”, *mandorlă* „aureolă de formă eliptică (sic!) care înconjoară capul și tot corpul lui Hristos, în iconografia ortodoxă” etc.).

2. Pentru anumiți termeni înregistrați în lucrare, dicționarele generale fie nu surprind și sensul religios, fie consemnează numai omonimele lor din limbajul laic (*dulie* „cult de venerare manifestat față de îngeri și de sfinți” vs „fasung”, *epitimie* „canon de pocăință pe care îl dă preotul duhovnic credinciosului care s-a spovedit la el pentru îndreptarea acestuia pe calea faptelor bune și a mântuirii, ca un fel de pedeapsă pentru păcatele săvârșite” vs „surescitare cerebrală”, *metanier* „șirag de mărgel pe care le țin la încheietura mâinii călugării și maicile și pe care le trec printre degete pentru rostirea rugăciunii inimii, pentru a număra rugăciunile rostite” vs „cargobot folosit la transportarea metanului lichid” etc.) Precizările etimologice s-ar dovedi utile, în asemenea cazuri, dar *Dicționarul* este, desigur, unul bilingv explicativ.

3. O altă serie de termeni aparțin limbajului comun, laic, dar au o utilizare specială în domeniul religios (*brâu*, *burete*, *căldură*, *colibă*, *linguriță*), accepții care reprezintă, în general, restrângeri de sens.

4. Există o altă categorie de termeni care aparțin limbajului comun și care numai tangențial au legătură cu limbajul religios (*dinar*, *iesle*, *slăbănog*). Dacă termenul *iesle* („locul în care se pune mâncarea vitelor și în care s-a născut Hristos”) este considerat un termen religios, același statut ar trebui să îl aibă și termeni ca *staul*, *paie* (neînregistrați în *Dicționar*). Dacă socotim ca termen religios cuvântul *slăbănog* („bolnav atins de paralizie, care nu se putea ridica din pat și care a fost vindecat de Hristos în mod miraculos”), nu am putea socoti și cuvântul *lepros* (neînregistrat) la fel?

5. Un verb de tipul lui *a naște* nu poate fi considerat, în limba română, ca aparținând limbajului religios. Înțelegem însă înregistrarea lui în *Dicționar* dacă avem în vedere echivalentul său din limba franceză, care este unul

special în cazul Maicii Domnului: *enfanter* vs *accoucher*.

6. Uneori autoarea folosește expresii care nu au neapărat un sens ortodox, pentru a traduce anumiți termeni religioși ce nu au corespondent în limba franceză. Este cazul termenului *bogda-proste* pentru care „nu există în limba franceză niciun echivalent, în primul rând datorită nedevelopării practicilor rituale ale datului de pomană pentru sufletele celor adormiți”. Formula de mulțumire care conține numele lui Dumnezeu – *Dieu soit loué!* (*Domnul fie lăudat!*) – aparține, într-adevăr, sferei religioase a limbajului, însă nu limbajului religios ortodox.

7. Deși doamna Felicia Dumas nu a avut pretenția exhaustivității, a includerii tuturor termenilor religioși ortodocși în *Dicționar*, semnalăm lipsa din lista de intrări a unor cuvinte specifice. Astfel, este înregistrat substantivul *ajun*, dar nu și verbul *a ajuna* (marcat în dicționarele de uz general ca termen aparținând practicii religioase). Sunt înregistrați termenii *canon*, *canonizare*, *blagoslovenie*, însă nu și *canoni*, *canonarh*, *blagoslovi*. Lipsesc, de asemenea, unele construcții sau/si sintagme cu sens de bază religios: *ardere-de-tot*, *țap ispășitor*.

Lucrare de pionierat, *Dicționarul de termeni religioși ortodocși român-francez*, va deveni cu certitudine un punct de reper între lucrările lexicografice actuale, util cu prioritate cercetătorilor lexicului religios actual și celor interesați de influența, respectiv de impactul avut de ortodoxie în spațiul cultural francez. Volumul va fi de asemenea un instrument de lucru util deopotrivă vorbitorilor limbilor română și franceză și traducătorilor din cele două limbi, care merită din plin toată aprecierea.

ROXANA LUPU

Institutul Teologic Adventist, Cernica

ELENA CAMELIA ZĂBĂVĂ, **Structuri derivaționale în antroponimia din Oltenia**, Craiova, Editura „Universitaria”, 2010, 259 p.

Cartea semnată de Elena Camelia Zăbavă, *Structuri derivaționale în antroponimia din Oltenia*, anunță, chiar de la titlu, pentru provincia amintită, un subiect generos și netratat într-un volum, până în prezent. Ea se înscrie în preocupările și realizările cercului de onomastică de la

Universitatea din Craiova, înființat de Gheorghe Bolocan pentru a cerceta domeniile conexe ale toponimiei, antroponimiei, onomasticii.

După cum menționează în *Cuvânt-înainte* (p. 3–7), Grigore Brâncuș, membru corespondent al Academiei Române, „autoarea se ocupă de

procedeele de formare a numelor de familie românești, cu precădere, derivarea cu sufixe, atrăgând în discuție comparația cu derivarea toponimelor și a apelativelor, fără să evite, bineînțeles, raportarea categoriilor de derivate la istoria denotației personale românești” (p. 37). Materialul pe care îl folosește Elena Zăbavă, în acest scop, este organizat pe capitole, după cum urmează: I. *Onomastica în contextul lingvisticii generale* (p. 15–36), II. *Categorii antroponimice* (p. 37–86), III. *Mijloace de formare a numelor de familie românești – cu privire specială la Oltenia* (p. 87–129), IV. *Structuri derivaționale* (p. 130–166), *Concluzii* (p. 167–174), *Abrevieri* (p. 175–176), *Bibliografie* (p. 177–194), *Index* (p. 195–242). Pentru un circuit cu mult mai larg decât mediile științifice și culturale din țară, cartea este prevăzută, în încheiere, cu două rezumate în limbi străine: *Derivational Structures in the Antroponymy of Oltenia* (p. 243–251) și *Structures dérivationnelles dans l'anthroponymie de l'Olténie* (p. 252–259). După *Cuvânt-înainte*, cartea se deschide cu o *Introducere* (p. 9–13). În această parte de început, autoarea face anumite precizări necesare cititorului pentru o lectură în bune condițiuni. Punctul de pornire în realizarea cărții l-a constituit *Baza de date antroponimice a României*, creată în Laboratorul de onomastică de la Facultatea de Litere, Universitatea din Craiova. Lucrarea, de fapt, s-a înscris în programele științifice ale Laboratorului amintit. Scopul acesteia – studiul numelor de familie românești, pe baza tipului sufixal – a fost realizat, folosind „ca metodă de lucru interdisciplinaritatea, căci conexiunea dintre fapte, fenomene și procese, dorința, dar și necesitatea ca acestea să fie tratate și analizate, pe cât posibil, în totalitatea lor impun, aproape de la sine, o cercetare interdisciplinară” (p. 10).

În Capitolul I se discută obiectul și sfera onomasticii, insistându-se, mai ales, asupra conceptului de *nume propriu*, a traseului parcurs de acesta de la numele comun, principalele contribuții în onomastica românească, altfel spus „De la Ștefan Pașca la Gheorghe Bolocan”.

Capitolul II este afectat formulelor de denotație „unități ori ansambluri lexicale solitare, cu funcție denotativă socializată” (p. 37), cu alte cuvinte, a) *formule antroponimice* = formule de denotație cu nume proprii; b) ~ cu nume comune; c) ~ mixte, informații documentare pe baza *Catagrafiei Doljului la 1831*, ilustrații a.

nume unic + determinant (*Ivan Surdul*); b. nume de botez + nume (supranume) *Pătru Tufan*; c. nume de botez + supranume + nume; *Stan Florea Țigăros*; d. nume + *sin* (*brat, cumnat, cuscru, nepot, frate, fin, vnuc, zet*) + nume: *Florea brat Dinu, Duță sin Dragu etc.* Urmează *Prenumele* (p. 57–61); *Hipocoristice și diminutive* (p. 62–63), *Numele unic* (p. 64–73), *Poreclă / Supranume* (p. 74–79), *Numele de familie* (p. 80–86).

Capitolul III, *Mijloace de formare a numelor de familie românești – cu privire specială la Oltenia*, prelucrează științific materialul propriu-zis, relevând următoarele categorii. 1. *Numele de familie – Nume de botez*. Prin conversiune antroponimică, aceste tipuri de antroponime dobândesc caracter bifuncțional. Se prezintă o listă generoasă pentru Oltenia, cu prenume hagiografice devenite nume de familie, mai puțin laice, nume de familie de la hipocoristice primare: *Dinu, Nuțu, Vlad*, de la diminutive: *Floricele, Ionică*, nume din prenume derivate – aici poate, variantele fonetice ar fi trebuit puse în paranteză *Cosmulete (Cozmulete)*, nume de familie de la toponime, cu observația pertinentă a relațiilor reciproce antroponime / toponime *Bucur* (antrop.) > *București* (topon.) > *Bucureșteanu* (antrop.). 2. *Nume de familie de origine toponimică*. Suffixul cel mai productiv pentru antroponime de la nume de locuri: *-ean(u)*: *Vâlceanu*, urmat de *-ar*: *Jinaru* (aici rămân neclare situațiile de felul *Ghebaru* < *Ghebari*, *Muntaru* < *Muntari*, pentru care, mai potrivit, ni se pare să recunoaștem prioritatea antroponimului *Muntaru* < *munte*, localitatea cu persoanele numite astfel dobândind acest nume: *Muntari*); *-escu*, ridicând probleme complexe ca origine și relație cu *-ești* (toponimic). 3.–4. *Numele de familie provenite din nume de meserii și profesii*; *Supranume* au putut apărea pe baza traseului, transfer apelativ denominativ → supranume, nume de familie, prin derivare cu sufixe antroponimice. Între formațiile de acest fel: *Abagiu, Armașu, Armășelu*, se pot întâlni și derivatele corespunzătoare din limba comună, situație neevaluată. De asemenea, tot aici, prin forța lucrurilor, sunt foarte multe nume de profesii, demult dispărute, înfruntând timpul exclusiv ca antroponime. Poate acestea ar fi impus atât comentariul minim, cât și glosarea. Avem convingerea că astăzi numele în cauză nu mai spun nimic, nici măcar purtătorilor lor, motiv

pentru care s-ar fi impus glose reduse de felul: *Bogasieru* „negustor de bogasiu «material textil»...”, *Cluceru* „boier care se ocupa cu aprovizionarea curții domnești”, *Ișlicaru* „persoană care purta, vindea obiectul desemnat de bază (*ișlic*)” (limitându-ne la sensul cel mai răspândit), *Poteraș* „persoană înarmată care făcea parte dintr-o potără”, *Scăunaș* „negustor de vite sau de cereale” etc. Situația este valabilă și pentru categoria derivatelor: *Armășoiu* < *Armaș* „dregător domnesc însărcinat cu paza temnițelor etc.”, *Ceaușoiu* < *Ceaușu* „funcționar inferior la turci: aprod, ușier etc.”, *Dârvărescu* < *Dârvâr* „slujitor care aducea lemne din pădure”, *Pârcălăboiu* < *Pârcălăb* „dregător însărcinat cu administrarea și conducerea unui județ” etc. Este foarte adevărat că la p. 118, autoarea semnalează global și cu puține exemplificări, și, mai ales, fără glosare, „cuvinte arhaice care nu mai există la nivelul limbii comune: *Armașu*, *Armășelu* (aceiași cuvânt), *Arnăutu*, *Cluceru*, *Comisu*, *Pârcălabu*, *Postelnicu*, *Scăunașu*, *Scutelnicu*”. Remarcăm observațiile juste privind „stratificarea în timp a terminologiei meseriilor” (*ibid.*) și faptul că „antroponimia este, în același timp, document și arhivă, pentru că păstrează... cuvinte pe care limba comună le-a pierdut, firesc, în evoluția sa” (*ibid.*).

Numele de familie provenite de la porecle se dovedește un subcapitol amplu, bogat în informație, dar și în probleme, cu mod de producere 1. prin compunere (*Frunzăverde*), prin conversiune antroponimică (*Mătu*), prin derivare cu sufixe antroponimice (*Mățoi*). Motivația poreclei: sugerează (prin comportament sau fizic) animale, păsări: *Vultur*, *Cucu*, trăsături fizice, psihice: *Bărbosu*, *Spănu*. Autoarea întreprinde o clasificare a poreclelor derivate după semantism. 1. Particularități fizice și psihice: *Albescu*, *Buzățelu*, *Crețeanu*, *Gurițeanu* etc. Se poate observa că unele reprezintă derivate primare: *Albescu*, *Crețeanu*, altele sunt secundare: *Buzățelu* < *Buzat* < *Buză* (derivat pseudoparticipial: Th. Hristea, *Derivare regresivă postparticipială în limba română*, în LR, XXIX, nr. 5, p. 497–501, 1980), *Gurițeanu* < *Guriță* < *Gură*; altele exprimă simultan sau ambiguu ambele trăsături, după părerea noastră: *Mutulete* < *Mutul* 1. defect fizic. 2. trăsătură de caracter „taciturn”. Unul dintre criterii ar fi, în viziunea autoarei, *Greutatea corporală* (verificată de cine?): *Burtescu*, *Burtoiu*, *Putinescu*, *Slăboiu* ș.a. pentru

care propunem reformularea categoriei: *Aspectul fizic*, deci *Burtescu*, *Burtoiu* „cu burtă”, *Putinescu* „mic de statură și slab” etc.; subcategoria *Defectele de vorbire*, drept criteriu este ilustrată prin derivate de la baza *mut*: *Mutuleanu*, *Mutulescu*, *Mutulete*, față de care propunem completarea și *defect de caracter* (v. *supra*); un alt criteriu ar fi *lenea* pentru *Bolete*, *Coconescu*, *Coconete*, *Coconoiu*. Mai întâi considerăm că din când în când, de la caz la caz, ar trebui să se indice baza derivativă, cu glosa corespunzătoare: *Belețeanu*, *Belețescu*, *Belețoiu* < (?) „?” Pentru exemplele cu baza *cocon*, ~oană derivatele ar putea exprima veleitarismul celui care aspiră la depășirea condiției sociale și nu neapărat *lenea*, conform unei ideologii exclusiviste a muncii.

O altă categorie, sursă de porecle ar fi, în exprimarea autoarei, *Gospodăria casnică*, mai potrivită ni se pare reformularea *Gospodărie. Activitate casnică*, dat fiind semantismul determinat/determinant.

După un alt criteriu, *Starea socială și grade de rudenie*, printre exemple, figurează *Sultănescu*, *Sultănoiu*. Evident că excludem analiza *sultan*, ca bază derivativă, prin imposibilitatea corelării cu realitatea românească, dar admitem *Sultana*, în aceeași calitate, față de care derivatele ar putea să reflecte raportul de fiu ori de soț. În clasificarea poreclelor după „elementul de bază, din punct de vedere morfologic” (p. 128), pentru *Piuitu*, considerat „descendent” de la interjecție, propunem reconsiderarea: de la participiul verbal corespunzător, iar pentru *Grăbeanu* preferăm calificativul denominativ (*grabă* + suf. -eanu), în locul celui verbal (p. 129). În legătură cu deverbalele *Ogescu* ar fi fost de dorit să se indice analiza „bază + sufix”, dat fiind faptul că, în general, verbul nu este cunoscut. În cazul numelor *Jumolea* și *Trăsnea*, de asemenea, deverbale, mai potrivită ni se pare schimbarea de sufix de la participiile în cauză: *jumulit*, var. *jumolit*, respectiv, *trăsnit*.

În Capitolul IV, pentru a se demonstra rolul apelativelor în formarea numelor proprii (prin derivare), sunt prezentate câteva baze, cu derivatele înregistrate în DM (*Dicționarul limbii române moderne*, 1958), antroponime și toponime: *barbă*, *burtă*, *buză*, *frunte*, *fund*. Informațiile din surse multiple, coroborate, interpretate, repartizate în grafice, atestă seriozitatea analizei întreprinse de autoare pentru a transmite și cititorului propria-i convingere, privind relația apelative,

antroponime, toponime. Temeinic argumentată, concluzia autoarei referitoare la specializarea afixelor pe compartimente (nume de persoană, loc, apelative), „cele mai numeroase înregistrându-se la numele de familie” (p. 134), se impune cu forța evidenței. Aici am întreba, totuși, dacă între antroponimele descinzând de la baza *barbă* nu au fost incluse și derivate cu analiza *Barbu* + suf. *-oaie*, *-oaia*, dat fiind faptul că între numele selectate pentru Oltenia figurează și acesta (p. 88). Soția unui *Barbu* ar fi fost numită *Bărboia*, iar mai târziu, pentru unitatea sistemului moțional, *Barbu* ar fi fost înlocuit de *Bărboi*, iar *Bărboianu* se explică, destul de convingător, prin analiza *Bărboi* + suf. *-eanu*, la fel și *Bărboiești*, localitate cu descendenți, fii ai unui *Bărboi* (+ suf. *-escu*).

În analiza termenului *burtă*, pe baza celor trei unghiuri stabilite și a informației vaste oferite, autoarea ne convinge în privința caracterului complex al realității dialectale reflectate în apelative, antroponime și toponime. La acestea se mai adaugă și specificul provinciei, excelând printr-o mare mobilitate și diversitate creatoare. Astfel, pe baza celor șase derivate din DM și încă patru (sinonime între ele), cu caracter dialectal (*burtan*, *burtican*, *burticană*, *burtui* „stomac la porc” din *Glosar dialectal Oltenia*, 1967), sunt inserate 44 de antroponime. Este adevărat că multe sunt variante fonetice (*Burtică*, *Burtica*; *Burtilă*, *Burtila*), altele nu sunt analizabile (*Burticală*, *Burtucală*), deși se indică suf. *-icală*, *-ucală* (numai pentru că rămâne după identificarea bazei?), *Burțea*, *Burțescu*, *Burțican*, *Burțilă* și toată seria nu cumva a venit în atingere cu *borț* (vulgar) „pânțele umflat al unei femei însărcinate” (v. DA s.v.)?

Cât privește derivatele de la *buză*, denominativul *buzăi* refl. „a se bosumfla” s-a creat pe baza expresiei *a lăsa buza*, prin derivarea nucleului nominal corespunzător, iar pentru *buzaină* = *buzană* „zidire laterală, pe lângă casă, în curtea țaranului” (v. DA s.v. *buzană*) este greu să acceptăm analiza propusă: *buză* + suf. *-aină*. Probabil, este vorba de o variantă de la *buzană*, căci derivativul nu figurează în inventarul principalelor sufixe identificate în limba română (cf. G. Pascu – *Sufixe românești*). Lista antroponimelor de la *buză*, extrem de bogată, un adevărat „arbore derivațional” s-ar părea că include și omonime. Avem în vedere *Buzagiu* (< *Bozagiu*) „vânzător de *boză*”, analizabil prin

baza indicată (v. DA s.v. *boză* „băutură răcoritoare din mere; bragă”). Derivatul *-(a)giu* nu este atestat însă în formații referitoare la înfățișare, particularități, defecte etc. Lista antroponimelor de la *buză* a îmbrăcat aspectul unei stricte enumerări. Interesant ar fi fost să se indice analiza fiecăruia pentru că se întâlnesc derivate primare și secundare. În sfârșit, printre diminutivele de la baza *fund* figurează *funderei*, în grafia DA, cu analiza *fund* + suf. *-erei*, pe care avem temeiuri să o respingem. Considerăm că derivarea cu formantul *-ărău*: *fundărău* și abia apoi prin schimbare de sufix cu *-ei*, explică mai convingător termenul; *funduș* din expr. *din ~* „din moși-strămoși” (p. 155), atestată în Apuseni de Frâncu-Candrea, *Moșii*, 100, explicată în DA ca derivat cu suf. *-uș*, ar putea reprezenta, mai degrabă, un nume cu adjoncțiunea pronumelui și, ca în limba veche, cu atât mai mult cu cât termenul nu reprezintă un diminutiv. În plus, adăugăm faptul că DA a intervenit la preluarea termenului prin „extragere” din compusul *dinfunduș*, notat de autorii amintiți.

În privința sufixelor *-eș* și *-iș* în antroponimie, mai puțin discutate, în general, observăm faptul că, între numele de familie formate prin derivare, de la un nume de botez (hagiografic sau laic), alături de Albeș, Floareș, se numără și câteva împrumuturi din neogreacă, în cazul cărora este vorba de o adaptare *sui-generis*: *Cristiadeș*, *Iosefideș*, *Michailideș*, *Nicolaideș*, iar *Iureș* nu e derivat, ci împrumut din turcă (v. numele comun). Aceeași situație pentru *-iș*: *Andreaiș*, *Constantinidiș*, *Cosmodiș*, *Mihailidiș* ș.a., care nu s-au format pe terenul limbii române.

În privința sufixului *-ete*, „invariabil oltenesc” (Al. Graur, *Nume de persoane*, 1965, p. 122) și a derivatelor sale, unele dintre acestea ar putea reprezenta, pur și simplu, omonime: *valet*, pl. *valeți*, nou sg. *valete* are în analiză baza *val*? Apoi altele, de felul *brădulete*, *dorulete*, *vântulete*, *mușchete* (p. 159) sunt refaceri din *doruleț*, *vântuleț* sau pluralul respectiv *brăduleți*, *mușcheți*; *vrăbete* (p. 158) e în aceeași situație căci din împrumutul de origine bulgară *vrabeț*, pl. *vrabeți* s-a refăcut un singular pertinent, asociat apoi cu *vrăbie*, împrumut slav. Tot aici, *Caramete*, menționat ca derivat (< *Caramă* (?) + suf. *-ete*), în realitate constituie o „asimilare” la seria derivativă cu *-ete* a antroponimului de origine greacă *Karametis* (v. Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, 100). În aceeași

ordine de idei, *Foamete*, un pseudoderivat, trebuie exclus din listă.

Lucrarea *Structuri derivaționale...*, prin concluziile formulate în capitolul omonim, transmite cititorului informații prețioase asupra domeniului cercetat:

– numele de familie actuale din Oltenia reprezintă „rezultatul unui șir lung de prefaceri înregistrate în timp” căci, până a se ajunge astăzi la „nume de familie”, „drumul a fost lung și anevoios”;

– formarea numelor de familie, prin derivare pe baza formanților: *-eanu*, *-escu*, *-oiu*, *-ete*, *-aru* (ordinea este stabilită de autoare, probabil, după criteriul frecvenței), constituie un procedeu foarte productiv în Oltenia;

– „cele mai multe nume de familie din Oltenia sunt, ca peste tot în țară, formate pe teren românesc” (trebuie excluse cele din neogreacă) (p. 173).

Cartea semnată de Elena Camelia Zăbavă constituie, pentru specialist și/sau pentru publicul larg, interesat de antroponime, o sursă extrem de bogată de informații, expuse într-un mod atractiv și convingător. Textul se parcurge cu plăcere, pentru că, prin problematica formulată, autoarea menține viu interesul cititorului, îndemnat, în subtext, să mediteze îndelung la multe dintre chestiunile abordate. Scrisă cu profesionalism și competență, cartea „acoperă un gol științific”, antroponimia din Oltenia, constituind un prețios instrument de lucru în activitatea de cercetare.

Cele câteva observații de ordinul detaliului nu afectează valoarea lucrării, ci, dimpotrivă, demonstrează profitul cu care a fost citită.

IULIA MĂRGĂRIT

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

Limba română: teme actuale. Actele celui de-al 8-lea Colocviu al Catedrei de limba română (București, 5–6 decembrie 2008), (editori: Rodica Zafiu, Gabriela Stoica, Mihaela N. Constantinescu), București, Editura Universității din București, 2009, 793 p.

Volumul *Limba română. Teme actuale* reunește actele colocviului din 2008 al Catedrei de limba română, desfășurat la Facultatea de Litere din București. Articolele cuprinse în volum sunt organizate în patru secțiuni tematice: *Morfosintaxă; Pragmatică și stilistică; Lexic, semantică, terminologie; Istoria limbii. Istoria limbii literare. Dialectologie. Etimologie* și acoperă teme dintre cele mai diverse, abordate din perspective moderne, actuale.

În articolele din secțiunea de morfosintaxă se analizează structura semantico-sintactică a verbului românesc, comportamentul semantic și sintactic al unor tipuri de adverbe, aspecte legate de acord (acordul în coordonare sau acordul adjectivelor pronominale), de organizare a grupului nominal etc. Tema predominantă în a doua secțiune este analiza, din punct de vedere pragmatic, a discursurilor politice, publicitare sau publicistice, din punctul de vedere al mecanismelor și al procedeelelor pe care acestea le folosesc. În cea de-a treia secțiune sunt cuprinse contribuții în care se analizează diferite probleme legate de terminologie – medicală, economică, a mediului etc. –, de formare a cuvintelor, de procedee stilistice utilizate în limbajele specializate. Ultima secțiune cuprinde articole în care se analizează, din perspectivă diacronică, evoluția unor lexeme (a prepoziției calității *de*, a adverbilor de timp *acum*, *atunci*, *apoi*, devenite mărci discursive). Două articole tratează probleme de natură fonetică – evoluția vocalismului în textele lui Antim Ivireanul și funcția accentului în limba română din perspectivă istorico-dialectală. Importanța cunoașterii etimologiei de către filologi și problemele impuse de teoria traducerii constituie temele altor două articole.

Prin varietatea subiectelor abordate și prin perspectivele de analiză, volumul constituie o ilustrare coerentă a stadiului actual al cercetării lingvistice românești și a aspectelor lingvistice care ridică încă probleme și necesită analize amănunțite.

Volumul poate fi consultat la biblioteca Institutului de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti” din București.

IRINA NICULA

*Institutul de Lingvistică Iorgu „Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

Studii de gramatică. Omagiu Doamnei Profesoare Valeria Guțu Romalo (editori: Rodica Zafiu, Blanca Croitor, Ana-Maria Mihail), București, Editura Universității din București, 2009, 305 p.

La Editura Universității din București a apărut volumul *Studii de gramatică*, prilejuit de aniversarea doamnei profesoare Valeria Guțu Romalo. Volumul cuprinde atât contribuții ale membrilor Sectorului de gramatică, condus timp de patru ani de doamna profesoară, cât și studii datorate altor cercetători din Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, de la Facultatea de Litere a Universității din București și de la alte universități din țară. Studiile din domeniul morfosintaxei, predominante, abordează dintr-o perspectivă actuală diferite subiecte de interes, ilustrând cele mai moderne direcții de cercetare în domeniu. Grupul nominal este descris din perspectiva ierarhizării constituentelor de Camelia Stan, Raluca Brăescu pledează pentru existența unei a treia clase de adjective delimitate pe criterii sintactico-semantice, Blanca Croitor se ocupă de acordul în gen al sintagmelor de tipul *deputatul Ioana Popescu*, Ion Giurgea tratează elipsa nominală în grupuri cu

determinanți definiți, Ana-Maria Mihail studiază tiparul sintactic afectiv *amărâtul de om*, în limba română veche, Marina Rădulescu Sala discută statutul gramatical al cuvintelor *zece-zeci*, iar Andra Vasilescu tratează problema lui *cel*, considerat ca reprezentând o categorie semilexicală. Adina Dragomirescu se ocupă de definiția, clasificarea și de inventarierea verbelor ergative, iar într-un articol semnat împreună cu Alexandru Nicolae abordează problema omonimiei sintactice a participiilor românești. Studiile de morfosintaxă sunt mult mai numeroase, dar, pe lângă acestea, volumul cuprinde și studii de lexicologie, datorate, printre alții lui Liviu Groza, care se ocupă de clasificarea locuțiunilor, lui Alice Toma, care tratează aspecte logico-semantice ale limbajului matematic, lui Cristian Moroianu, care discută evoluția vocabularului românesc în epoca modernă, studii de pragmatică, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu ocupându-se de aspecte discursive ale limbajului politic, studii de morfologie istorică, (*Articolul în primele gramatici ale limbii române*, semnat de Gheorghe Chivu) și dialectologie (*„Teorii” recente privind originea aromânei*, contribuție semnată de Nicolae Saramandu). Volumul se deschide cu un cuvânt al academicianului Marius Sala, intitulat *O doamnă a lingvisticii românești*, un portret științific dintr-o perspectivă personală.

Prin varietatea subiectelor și prin perspectiva actuală în care sunt abordate, volumul constituie un reper important pentru cercetătorii interesați de gramatică, și nu numai.

ANDREEA DINICĂ

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

ȘTEFAN MUNTEANU, *Bibliografia lucrărilor publicate în perioada 1940–2010*. text îngrijit, indice de autori și redactare computerizată de Adina Chirilă și Vasile D. Țăra, Editura Universității de Vest, Timișoara, 2010, 48 p.

Cel mai de seamă reprezentant în viață al lingvisticii timișorene, Ștefan Munteanu, a împlinit anul trecut 90 de ani. Am avut plăcerea să colaborez la volumul omagial pe care l-au publicat foștii lui elevi. De curând, doi dintre discipolii săi, Adina Chirilă și Vasile D. Țăra, au publicat, într-o ediție, bibliografia lucrărilor maestrului lor. O recomandăm cu căldură.

MARIUS SALA

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
București, Calea 13 Septembrie nr. 13*

CARMEN-IOANA RADU, *Aspecte ale comunicării conflictuale în româna actuală*, Editura Universității din București, București, 2010, 328 p.

Lucrarea publicată de Carmen-Ioana Radu se înscrie în noile tendințe de cercetare din domeniul pragmaticii, având ca subiect comunicarea conflictuală, analizată din perspectiva analizei conversaționale, pe baza unui corpus de limbă vorbită actuală (dezbateri politice, *talk-show*-uri, conversații curente și dezbateri științifice, dintre care 17 texte au fost înregistrate și transcrise de autoare în anexa cărții). În cele șapte capitole, sunt prezentate: trăsăturile generale ale discursului conflictual și ale comunicării conflictuale, dezacordul verbal, dimensiunea socială a conflictului verbal (politețe vs impolitețe), parametrii modelatori ai dezbaterii conflictuale (asertivitatea, argumentația, negocierea), agresivitatea, diferențele dintre pamflet și polemică etc.

ADINA DRAGOMIRESCU

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
Calea 13 Septembrie, nr. 13, București*

IOAN RUSU, *Elemente de prozodie și versificație numerică românească. O nouă abordare*. București, Editura Atelier Didactic, 2010, 157 p.

La finele anului 2010, la editura bucureșteană Atelier Didactic, a apărut în volum teza de doctorat a profesorului Ioan Rusu *Elemente de prozodie și versificație numerică românească*, cu subtitlul „O nouă abordare”.

După cum arată în scurta „Introducere” (p. 7), autorul și-a propus să redefinească o serie de concepte cu care operează retorica literară, mai ales în domeniul prozodiei.

În prima parte a lucrării, autorul face și un scurt istoric al cercetării versificației românești, de la George Barițiu la Mihai Dinu, precum și câteva incursiuni în retorica clasică, pe care încearcă să o pună pe baze noi.

Noutatea demersului constă în faptul că Ioan Rusu dorește renunțarea la „picioarele metrice” ca unități de împărțire a versului și înlocuirea lor cu ceea ce numește „grupuri metrice/ritmice”, formate pe baza numărului de silabe care se află în raporturi de egalitate, de proporție și de progresie. Ritmul versului apare, în opinia autorului, la convergența dintre „grupurile metrice/ritmice” și „accentul ritmic tonic”.

Teoria lui Ioan Rusu este ilustrată cu exemple din principalii poeți români – printre care, mai ales, Eminescu și Macedonski –, dar și cu exemple din limbajul curent.

Semnalăm faptul că lucrarea are și o variantă în limba franceză, apărută simultan la aceeași editură.

MARIANA NEȚ

*Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
Calea 13 Septembrie, nr. 13, București*

LIMBA ROMÂNĂ

Calea 13 Septembrie nr. 13
050711, București 5
România
Editor in Chief: Marius Sala

Founded in 1952
4 issues every year

Assistant Editors: Gh. Chivu and Alexandru Mareș

Editorial Secretary: Doru Mihăescu

Romanian Associate Editors: Gr. Brâncuș, Gh. Chivu, Doru Mihăescu, Alexandru Mareș,
Valeria Guțu Romalo, Camelia Stan, Laura Vasiliu, Rodica Zafiu, Cristina-Ioana
Dima

International Associate Editors: Klaus Bochmann, Anatoli Ciobanu, Jiří Felix, Christian
Ionescu, Tamara Repina

LIMBA ROMÂNĂ is devoted to the study of the Romanian language: grammar, vocabulary, the literary language and stylistics, the history of Romanian linguistics, dialectology, language refinement, orthography, etymology, onomastics and philology, articles in general linguistics, commentaries, opinions on usage, notes and reviews. The journal also publishes annually an exhaustive bibliography of works in linguistics printed in Romania.

Editorial address: Redacția revistei LIMBA ROMÂNĂ, Institutul de Lingvistică
„Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, Calea 13 Septembrie nr. 13, 050711, București 5,
România.

Books for review and publications for exchange should be sent to the address above.

Purchase orders should be sent to:

EDITURA ACADEMIEI ROMÂNE, Calea 13 Septembrie nr. 13, sector 5, 050711,
București, România; tel. (4021) 318 8146, (4021) 318 8106; fax (4021) 318 2444;
e-mail: edacad@ear.ro.

Subscriptions should be sent to:

ORION PRESS IMPEX 2000 S.R.L., P.O. Box 77–19, sector 3, București, România,
tel./fax (4021) 610 6765, (4021) 210 6787; tel.: 0311 044 668; e-mail: office@orionpress.ro

S.C. MANPRES DISTRIBUTION S.R.L., Piața Presei Libere, nr. 1, Corp B, Etaj 3,
Cam. 301–302, sector 1, București, România, tel./fax: (4021) 314 6339, email:
abonamente@manpres.ro, office@manpres.ro, www.romanianjournals.com.

